

Heri Koller

és a
mormon
kannája

K. B. ROTTRING

Előjáték

Olyan romantikus volt, hogy ennél romantikusabb már nem is lehetett volna.

Adva volt hozzá minden: először is egy holdfényes nyári este, mely a Lándönban megszokottal ellentétben meleg volt és kellemesnek nevezhető, egészen olyan, mint amit a világ más normális országában tűrhető nyári estének neveznek.

Langyos szellő lengedezett, illatozó virágok pollenjei szállongtak szerteszét, amitől arra érzékeny egyének tüsszentési rohamot kaptak, ám némelyek ezt romantikus hangulatnak nevezték. A természet lágy ölén, de még annál is közelebb, nagyon is megfogható intim helyen, egy valahol elterülő parkban, izgalmas légyott zajlott. A sűrű bokrok mélyén, gallyak, ágak, bogak, levelek és rejtett kutyakakik között két kiskorú tinédzser tett érdekes felfedezéseket azzal kapcsolatban, hogy mily nagyszerű dolog is, hogy az Úristen férfinak és nőnek, nem pedig hermafroditának teremtette az embert.

Netán más egyéb, körmönfont módon, amiről most ne is beszéljünk feleslegesen, hagyjuk azt a csigákra.

De azért mégsem mehetünk el szó nélkül afelett, hogy például milyen rettenetes igazságtalanság lett volna a fent nevezett legfelsőbb személytől, ha a Teremtés utáni szaporodási technológiát oly módon alkotta volna meg, hogy a képmására teremtett faj is osztódással szaporodott volna, mint holmi közösséges zöldszemes ostoros. Hová lettek volna akkor a költők a szerelmes verseikkel, nem is beszélve az erkélyek alatt kitartóan kornyikáló trubadúrokról, és az irodalom fennkölt szépségű remekei sem születhettek volna meg, mint például a közismert Alfa Rómeó és Júlia.

Gondolatmenetünket kanyarítsuk azonban vissza Lándönba, és annak is egy parkjába, ahol a két, említett tizenéves kiskorú éppen azon volt, hogy... hmm... felfedezzék azt, amit egyelőre zsenge koruk miatt nem volt szabad *mélyebben* és *behatóbban* megismerniük.

– Ó, Heri – pihegte Hermelin, mert hogy ő volt az, a Rokforti Mágus és Kutyakiképző Okkultista Oskola frissen végzett első osztályának legjobb nume..., egy valóságos numera uno... azaz, legkiválóbb diákja. Az ifjonc pedig, akit ily elhaló nőiességgel rebegve megszólított, nem volt más, mint a híres-nevezetes Heri Kókler, a mágustársadalom köztudatába már bébi korában köteg dinamitként berobbant ifjú varázslószár, aki nem is olyan rég immár másodszor is keményen elbánt a legyőzhetetlennek hitt gonosz Voltmárvolttal, a fekete mágia rettegett nagymesterével.

(Ez azt jelentette, hogy kinyírta ötét, mint állat.)

– Ó, Heri – szólt ismét a lány, olyan átéléssel, hogy Herinek *mindene* az égnek állt.

– Mmmmmmmhhhuuuuhhhhööööö – mondta nemileg izgatottan Heri, miközben kiszabadította blúzából Hermelint. A nevezett, s felettébb felhevült állapotban leledző nőnemű egyed, elégedetten konstataulta ruházatának fogyását. Heri, aki tökök legényke volt ám – bár ezt jól rejtegette, mert mindenki meg volt győződve róla, hogy akkora pupák, mint hat másik – arra gondolt, hogy legszívesebben megszabadítaná Hermelint a melltartójától is.

A tettek mezejére lépett.

Előtte még véletlenül a kutyakakira, de azt ügyesen letörölte a cipője talpáról Hermelin fehér blúzával. Amikor megvolt a művelet, Heri ügyes mozdulatokkal kilátott a kapocs kinyitásának.

Annak ellenére, hogy a rosszindulatú és buta feministák fennen hirdetik, hogy egy férfit úgy lehet legkönnyebben bezárni egy szobába, ha melltartókapcsot szerelünk az ajtóra, a jókezü Herinek, aki a varázspálcáját is hihetetlen elánnal tudta forgatni olykor, ha már nagyon muszáj volt, csekélyke gondot sem okozott a ruhadarab levétele.

Most, hogy ilyen közel volt a célhoz, egy perc megállást sem engedélyezett magának.

Oly régóta álmodozott már erről!

De persze eddig még sosem volt hozzá mersze.

Izzasztó éjszakai álmok, nappali merengések, s megannyi gyötrő büntudatos gondolat után, amelyek miatt még a varázslást is hanyagolta, itt volt előtte a *lehetőség*.

Határozott rántással szabadította meg a farmernadrágtól Hermelint, aki egy alig hallhatóan pihegett „Ó, Heri”-vel nyugtázta a tettet. Szemmel láthatóan cseppet sem izgatta, hogy a gyenge minőségű, távolkeleti országban gyártott ruhadarab szabálytalan alakú cafatokra szakadt az erős kézmozdulat hatására.

Hermelin igéző pillantást vetve lovagjára, oldalára fordult, majd felkönyökölve megkérdezte:

– És most mihez akarsz kezdeni velem, drágám?

Heri úgy válaszolt, mint egy igazi, kőkemény férfi. Nem köntörfalazott, nem lacafacázott, hanem kimondta, bele a közepébe, úgy, ahogy egy valódi mácsóhoz illik:

– Lehúzom a bugyidat! Kiszedem belőle a gumit! Aztán csúzlit csinálok belőle, lelövöm az összes mókust az erdőben, hogy feldaraboljam őket és megetessem velük az éhező aranybagyaimat...

1. Dolby, a monó manó

– Herikém, egyetlenem! Unytyi-punyti kis bogárkám! Ébredj! – tolakodott be a brutális hang hősünk magánjellegű álomvilágába. Pont most, amikor már majdnem eljutott odáig, hogy a tettek mezejére lépjen.

Heri morgott valamit, de a hang nem akarta abbahagyni: – Hasadra süt a napocska! Vár a fincsi kis reggeli!

Heri szeme kipattant, és nagyra kerekedett, szinte azonnal megindult a nyálképzése is. Lelki szemei előtt megjelent egy hatalmas, félig átsült szalonnapuc képe, amely csak úgy csicsogott a finom, friss zsírtól. Még mielőtt nagyot nyelt volna, eszébe jutott, hogy ettől ő bizony el van tiltva. Oldalába nyilallott valami. Odakapta a kezét is, mintha egy útvefűró hatolna bele, úgy fájdogált, de megnyugodott, mert nem volt ott semmi. Ami ilyen görcsösen kínozza, az nem volt más, mint egy kis fantomfájdalom, amit az eltávolított epekőve okozott. Az epekőve, ami miatt számtalan hihetetlen kalandba keveredett, ami miatt kis híján életét veszítette az előző részben, amely nem véletlenül kapta a kötet Összkar Díjas írójától a *Heri Kókler és az epekőve* címet.

Heri világhírű lett, de az epekővét kioperálta belőle a gonosz Voltmárvolt fekete mágus segédje, Mókus processzor, aki a fenekében gonoszkodó Voltmárvolt professzorral egyetemben az előző rész végén kilövődött a világűrbe, felrobbant, majd lelke eltűnt a negatív végtelenben.

Röviden: annyi lett neki.

De!

Azt beszélik egyesek, hogy Voltamvolt talán mégsem halt meg. Persze ez képtelenség, aki látta a fent említett halálának látványos körülményeit, nem kételkedhet ebben. Ám előfordult már mással is ebben a sötét világban, hogy egyszer már meghalt, de mégis visszatért szellem alakban.

Ám az élet nem állt meg. Heri sikeresen elvégezte a Rokforti Varázslóképző és Kisebítő Oskola első osztályát, majd a nyári szünet elején hazatért nevelőszüleihez. A komor és rosszkedvű, aranybagoly gyűlölő Mr. Dundyhoz, feleségéhez, Fekália nénihez, és a kis vézna, alutáplált, éppen ezért értelmileg is mélyen alulfejlett Dundy Nudlyhoz, aki unokatestvére is volt egyben.

Meg debil.

Heri szerette őket, mert érezte, annak ellenére, hogy az előző részben a halálát kívánták, az életére törtek, gonosz összeesküvés keretében addig akarták zsírszalonnával hizlalni, amíg az epeköve akkora nem lesz, hogy simán fel lehessen majd használni gonosz fekete mágia gyakorlatokhoz, a lelkük mélyén mégis kedvelik őt. Ezt nem tudni, mire alapozta, de azért valljuk be, szép volt tőle. A gyengébb idegzetű olvasót ilyenkor talán kileli a hideg és elérzékenyülten elpityeredve arra gondol, milyen nagy szívű gyerek is ez a Heri Kókler.

De nem!

Nem a szíve volt nagy.

Az normális volt.

Hanem az epeköve!

Az volt ám a méretes, fekete mágiához való!

Szegény, szegény, Heri Kókler!

Alig hogy hepienddel végződött életveszélyes kalandja a legyőzhetetlen Voltmárvolttal az előző részben, újabb viharfelhők gyülekeztek törékeny kis feje felett. Nem is sejtette, hogy milyen sötét és fekete viharfelhők. Olyan sötétek és feketék, mint az a rettenetes gonoszság, amit az avatatlan szemek elől gondosan és tökéletesen elrejtettek.

Ó, ha Heri tudta volna, micsoda rettenet fenyegeti, biztosan leszaladt volna ennek a könyvnek a lapjairól!

De nem tudta, mert nem ismerte a forgatókönyvet, hehehe...

Heri Kókler mit sem sejtve nyújtózkodott pihepuha ágyában, amely kicsiny, száztíz négyzetméteres gyerekszobájának kétharmad részében helyezkedett el, közben ásitozott, nyögött és szuszogott.

– Arany kis gombóckám! – ömlengett Fekália néni a szájával, és mézes-mázos mosolyával igyekezett Herit kicsalogatni az ágyából.

– A kedvencedet készítettem reggelire – hízelt a néni, miközben elégedetten hallgatta, hogy a fiú gyenge kis gyomra hatalmasat kordul.

Éhes emésztő-szervrendszere utolsó figyelmeztetéseinek egyikére Heri rugóként pattant ki az ágyból, és az elégedetten fújtató, kissé hájas Fekália néni társaságában lebattyogott a földszintre.

A nappali és a konyhával összekötött étkező ott kapott helyet, ahol most a rosszkedvű és hősünkkel mindig barátságtalan viszonyban lévő Dundy bácsi a mindenütt száradó bagolyguánót próbálta meg felsikálni a padlóról.

Erre nem sok esélye volt, mert a baglyok nehéz aromájú végterméke egyenletesen és kökeményen borította be a padlót. Oly szilárdan keményedett rá, mint egy tubus kiömlött pillanatragasztó. A reménytelenség érzése, valamint a lassan az egész testét beborító bagolytrutyi mogorván morgóvá tette az amúgy is negatív életszemlélettel megvert Dundy bácsit.

– Jó reggelt, Dundy bácsi! – üdvözölte Heri vidáman. Dundy bácsi amint meglátta, vigyázállásba merevedett, akár egy tengerészgyalogos, mellkasát kidülesztette, pocakját behúzta, szemét pedig a plafonra függesztette.

– Erőt, egészséget Heri Kóklermek! – kiáltotta tisztelettudóan.

– Piherj! – intett neki Heri nagyvonalúan, mire Dundy bácsi nagyot fújtatva kiengedte ronda, hájas, nagy hasát, majd egyet böföntett. De az is lehet, hogy egykettőt.

– Na de Vakarin bácsi! – méltatlankodott Heri. – Tudod jól, hogy ezt a könyvet kiskorúak is olvassák. Mit gondolnak majd rólad? Azt fogják hinni – és nem alaptalanul –, hogy egy rettenetesen nagy tahó állat vagy. Ez pedig bizonyosan rossz hatással lehet az eladási statisztikákra. Előfordulhat, hogy a szülők, akik drága pénzen megveszik a gyereküknek ezt az értékes olvasmányt, mélyen elgondolkodnak azon, hogy érdemes-e olyan irodalommal fárasztaniuk gyermekük látószervét, amely nem fennkölt magasságokba, hanem az alpári vulgarizmus gusztustalanságába taszítja csemetéjük éppen csirázó szépérezkét. Tudod, Vastyúk bácsi, a rossz példa ragadós, akár a bagolytrutyi. Bizonyára sokan úgy vélik majd, nem érdemes belefeccölniük a címszereplésemmel futó igen kiváló sorozatba. Miattad az is előfordulhat, hogy csökkenni fog a példányszám, minek utána megtépázódik nimbuszom, továbbúnik világhírem, és egy napon azt veszem észre, hogy már meg is szűntem, mint folytatásos rémregény gyerekeknek.

Mr. Dundy sírásra görbülő szájával hallgatta Heri dorgáló szavait. Énvalójának legmélyebb rétegeibe gyűrűzött be a maró önvád, lelkét tüzes csipőfogóként emésztő lelkiismeretfurdalás marcangolta. Tekintete fátyolos lett, arca elsápadt, homlokát elöntötte a verejték.

– Istenem, mit tettem! – hörögte Dundy bácsi. Remegő kézzel felkapott az asztalról egy véletlenül ottfelejtett disznóölő kést. Már éppen azon volt, hogy egy határozott mozdulattal magába döfi, kiontva ezzel étellel, itallal bőségesen teletömött beleit, és ellobbantja életének imbolygó fényű gyertyalángját, de Heri nagylelkűen közbelépett.

– Ne! – mondta határozott mozdulattal.

Fekália néni rémülten nézte a jelenetet, de nem tudott közbeavatkozni, mert minden olyan gyorsan történt, hogy egy olyan szőke nő, mint amilyen ő is volt, nem tudta rögtön, első olvasatban megérteni.

Dundy bácsi kérdően nézett Herire.

Heri felemelte mindkét kezét, mint ahogy hajdanán a nagy államférfi, Ábrahám Lincoln is tette.

Néhány másodperccel azelőtt, hogy lelőtték.

– Ne öld meg magad, Dundy bácsi! – mondta az ifjú titán határozottan, mégis annyi, de annyi érzelemmel a hangjában, hogy Fekália néni nem tudta megállni, hogy el ne sírja magát.

– Ha úgy gondolod, fiam... – hagyta magát rábeszélni Dundy bácsi. Felváltva nézett a vastag rétegben bűzölgő bagolyguánóra és feleségére, Fekália néniire. Ki tudja, miféle asszociációk kavarghattak az agyában, ám végül kinyögte:

– Szar az élet! De ha Heri Kókler úrfi úgy akarja, akkor nem ölöm meg magam mégse.

– Pedig megérdemelnéd, de utálom a vért – szögezte le Heri egy kalapáccsal. A szögezéstől a bácsi fájdalmasan sziszegett, mintha porszem ment volna a szemébe.

– Én pedig a baglyokat utálom – merengett Dundy bácsi, de ez senkit sem érdekelt.

– Én a szőkenős vicceket utálom – szólalt meg Fekália néni.

– Én pedig Heri Kókler utálom – szólalt meg Dundy Nudly, aki most toppant be, helyesebben egy egészen frissnek ható bagolyguánó miatt betoccsant a helyiségbe.

– Teneked nagyobb tisztelettel kellene lenned irántam – intette le egy húskloffolóval Heri bátran a nálánál jóval nagyobb marha unokatestvérét, aki tompa reccsenés közepette – ekkor tört be a koponyája – orral előre, nyitott szájával és kinyújtott nyelvvel belefűrödött a ragadós és vastag

bagolybéltermébe.

Ezen a gonosz háziakat kivéve mindenki jót nevetett.

Heri jelzett a kezével, hogy hagyják magára, mert révedezni akar.

Egy forró kapucchinóval a kezében kiült a teraszra. Ott elfogyasztotta könnyű, biotermékekből és mohából, zúzmarából álló reggelijét, amit a rokforti egyedem-begyedem főfelcsere írt elő számára, hogy valahogyan ismét működésre bírja zsírral átitatott májszervét.

Heri nem szerette a nyers füvet és a hámozatlan sárgarépat, de a májzsugorító gyógyvíz, amit utána jóízűen leküldött a gyomrába, kimosta a szájából a kellemetlen utóíz és a földet. A sarat találékony módon kiköpködté, a bogarak pedig a szájszagának inspirációs erejétől vezérelve maguktól kimenekültek a fogai közül vagy útközben megdöglöttek.

Heri elgondolkodva merengett az élet értelmén, felidézte Hermelin bombasztikus alakját, igéző szempárját, és arra gondolt, milyen jó is lenne egyszer *öltre menni* vele.

Heri már alig várta, hogy visszatérhessen a Rokforti Máguskiképző Kutytanodába. Hiányzott neki a számtalan kaland, a barátok, az ellenségek, a mindennapi veszély, a kísérletek, a kísértetek, jó barátja, Hibrid, az óriás, a Kavicsjáték, az üvegezés, miegymás.

Éppen Einstein relativitáselméletének gyakorlati kritikáján morfondírozott, amikor egy váratlan pillanatban megjelent előtte valaki. Egy emberformájú kis kertitörpe teremtmény. Hatalmas két füle, düledt kék szeme, zöld bőre, egy orra és ugyanennyi foga volt, ezenkívül pszichiátriai problémái, de ez nem derült ki rögtön. Az öltözete furcsa volt, felettebb furcsa. Am ennek Heri egyelőre nem tulajdonított különösebb jelentőséget.

– Dolby vagyok, a házimanó – üdvözölte a világsztár mágusjelöltet a kis lény átszellemült hangnemben. – Annyira örülök, hogy uraságod méltóztatott szemügyre venni engem, hogy az hihetetlen. Mivel mazochista vagyok, ezért most meg kell büntessem magam.

Még mielőtt Heri bármit is tehetett volna, a törpefajzat kirántott az egyik picinyke zsebéből egy korbácsot, és iszonyúan megkorbácsolta magát.

– A nemjóját! – kiáltott fel Heri. – Ez aztán nem volt semmi!

– Kívánja uraságod, hogy mégegyszer megbüntessem magamat? Keményen, hogy még a vérem is kiserkenjen?

– Ne, ne! – kérte Heri. – Semmiképpen sem annyira, mert nem bírom a vért. Hánynom kell tőle.

– Dolbynak bűnhődnie kell! – mondta a törpe.

– De hát miért? – kérdezte értetlenül Heri. – Hiszen nem tettél semmi rosszat.

– De igen könnyen tehettem volna – felelte a monó manó. – Dolbynak időnként meg kell büntetnie magát. A gazdái megkövetelik tőle, hogy így tegyen. Dolby rossz, Dolby rút, Dolby mono, nem sztereo.

– Ez nekem magas! – rázta a fejét Heri. – Nem értek semmit. Fogalmam sincs, miért jöttél ide, és arról sincs halovány segédfogalmam sem, hogy mit óhajtasz tőlem.

A házimanó nagyot sóhajtott. A szemében fájdalmas hülyeség csillogott, ami egészen meghatotta Herit, aki szociálisan érzékeny volt a gyengék, az elesettek és különösen a komplett idióták irányában.

– Azért jöttem el a nagy Heri Kóklerhez, mert veszély fenyegeti az életét.

– Veszély? – csodálkozott Heri. – Miféle veszély fenyegethetne engem, a kibontakozófélben lévő hőst, aki egy könyvön belül kétszer is csúnyán elbánt a világ leggonoszabb feketemágusával, aki Voltmárvolt, de mostmár szerencsére Volt-nincs.

A törpefajzat két kék szeme elkerekedett, apró ujját magasba emelte, mintha figyelmeztetni akarna valakit. Nagy, elálló füleit megrezegtette, majd beszélni kezdett rekedt, fojtott hangon, mintha valaki állna a torkán.

– Dolby azt hallotta, hogy Heri Kókler élete nagy veszélyben forog.

Heri rászögezte a tekintetét.

Dolby ebből a szempontból tisztára olyan volt, mint Jézus. Rettenetesen utálta, ha szögeznek.

– Ki mondta neked, hogy ártani akar nekem?

– Dolby azt nem mondhatja meg! De a nagy Heri Kókler nem mehet vissza többet Rokfortba, mert szörnyű veszély fenyegeti az életét.

– Miért nem mondhatod meg? – kérdezte gyanakodva Heri.

– Mert Dolby nem tudja – felelte a monó manó. – Csak a gazdájától hallotta, hogy nagy gazság készül Heri Kókler ellen.

Heri a fejét csóválta. Most már nem szögezte a tekintetét Dolbyra, így a házimanó megkönnyebbülten lihegett.

– Kérlek – nyögte – ne menj vissza többet Rokfortba, mert a gonosz erők szolgálai sajtot csinálnak majd belőled.

– Sajtot? – nevetett Heri. – Még hogy sajtot...?

– Igen, igen – bólogatott elszántan Dolby.

– Na és miféle sajtot? – nevetett fölényeskedve Heri.

– Ementálit! – zokogta Dolby. – Tudod, amelyik telis-tele van lyukakkal.

Herinek torkán akadt a nevetés.

Nagyot nyelt, miközben érezte, hogy kileli a hideg. Negatív hangulat kerítette hatalmába.

Elgondolkozva figyelgette a ronda kis teremtményt, mintha csak az tehetne róla, hogy ilyen rossz híreket hallott.

– Dolby rossz hírt mondott – siránkozott a monó manó. – Mennyire sajnálom, ó, nagy Heri Kókler! Ha kívánod, megbüntettem magam. Például elektrosokkot adhatnék magamnak egy walkmanelemmel. Kívánod, hogy ambulanter ellássam a bajomat?

– A viláért sem! – állította meg az utolsó pillanatban Heri, aki nem szerette mások szenvedését élőben nézni. Ezért nem is volt beállítva a tévéjén a CNN.

– Kérlek, uram, semmiképpen se menj vissza a Mágustanodába, mert ott halálnak halálával holsz! Gonosz erők fenik rád a kiskésüket. Meg a barátaid sem írtak neked, lehet hogy már el is felejtettek. – A monó szemében apró fény villant, jelezve, hogy ezúttal hazudik.

– Szóval elloptad a leveleimet? – döbbent meg Heri, aki ismerte az eredeti történetet, és tudta, hogy most ezt kell kérdeznie.

– Lé... hmmm... nos... hát...

– Ezek töltelékszavak! – korholta Heri bosszankodva. Megragadta a monó torkát és szorongatni kezdte.

– Igen, igen, beismerem, ezek tényleg töltelékszavak – hörögte a monó.

Heri megrázta, mint a kettőhús az óvatlan falfűrőt. Dolby felsikoltott, mert a ruhájából levelek tömkelege hullott a padlóra, elfedve Heri körül a bagolyguánót. A ketrecében szunyókáló félvak aranybagoly, aki a nagy zeneszerző, Ludvig von Mozart után a Ludvig keresztnévet kapta, a másik oldalára fordult. Am ez az oldala is pont olyan volt, mint a másik. Aranyozott.

– Engem igenis szeretnek a barátaim! – mondta idegesen Heri. – Te viszont nem szeretsz engem, mert azt akarod, hogy soha ne lássam őket. Azt akarod, hogy örökre itthon maradjak, és többet ne találkozzak velük, a kilencesikkel, Hermelinnel... – Heri itt egy kicsit elmerengett, majd a feltoluló erotikus jellegű gondolatokat kiverte a fejéből, és tovább szorongatta Dolby nyakát.

– Nem, nem! – nyöszörgött Dolby. – Én igenis szeretem Heri Kókler, sőt nagy rajongója vagyok. Meg kell monddjam, hogy úgy szeretem uraságodat, mint a levesben a sót, és azt kívánom, hogy törekeny élete örökkön-örökké virágozzon, és soha ki ne hunyjon azok miatt a gonosz erők miatt...

– Lári-fári – bosszankodott Heri. – Nem fenyeget itt semmiféle veszély. Hacsak nem éppen te vagy az a gonosz erő – nézett rá gyanakodva.
– Én? – hökkent meg Dolby.
– Te bizony! – igenelt a fejével és az arcminikájával Heri.
– De hát én egyáltalán nem... – próbálkozott egy gyenge kísérlettel a szegény kis monó, de hiába, mert Herit most sem lehetett megállítani.
– Azért jöttél, hogy merényletet kísérelj meg ellenem, igaz? – kérdezte Heri fenyegetően az aprócska teremtmény fölé tornyosulva. Közben elengedte a nyakát, de Dolby nemsokára örülhetett, mert Heri rálépett a vastagbélére, amitől murisan kitüremkedett a szájából a nyelve.
– Hhhhhhhggggghhhhööö – nyögte erőltlenül Dolby, és eredménytelenül próbálta meg visszatuszkolni a szemgolyóit az üregébe.
Heri megsajnálta, és egy határozott mozdulattal lelépett a vastagbéléről.
Dolby hálás tekintettel nézett rá, olyaténképpen, mint legnagyobb jótevőjére szokott az ember.
– Szabadon engedlek, ha megígéred, hogy többet nem jössz ide.
– Nem ígérhetek ilyet – rázta a fejét a monó.
– Ha még egyszer a szemem elé kerülsz, esküszöm, hogy nem állok jól magamért! – fenyegette meg Heri, de hiába.
– Dolby rajongva szereti a nagy Heri Kóklert, aki kétszer is elintézte a gonosz Netuddkit, aki Voltmárvolt, de mostanra már szerencsére Holnemvolt lett.
– És? – kérdezte Heri gyanakodva, mint Columbo, csak neki nem volt annyira fél szeme, mint a detektívnek.
– Dolbynak kutya kötelessége, hogy megvédje szeretett Heri Kóklérének törékeny életét, még akkor is, ha esetleg beledöglük ebbe.
Heri nagyot sóhajtott. Reménytelenül nézett végig az aprócska teremtményen, úgy, mint ahogy az ember a gyógyíthatatlan idiótákon szokott, akikkel nem lehet mit kezdeni.
– Nem akarok többet itt látni! Zavarod a köreimet.
Dolby szomorú képet vágott.
Vághatott volna vidámat is, esetleg valami olyat, amit egy dadaista művész festett, de Dundyéknek nem volt, csak ez az egy értékes festményük, amit valami Leonardo nevű ismeretlen művész festett.
Amikor meglátták, mi lett vele, nem örültek.
Amikor pedig a törpét is észrevették, idegrohamot kaptak. Pedig csak az a nyavalyás festményük lett egy kicsit összevagdaltva. Érthetetlen, miért voltak annyira oda meg vissza, amikor a keretnek például semmi baja nem lett...
Heri nem győzte őket megfenyíteni, annyira óbégáltak meg siráncokztak, mintha valami nagy baj történt volna.
Dolbyt, aki nem volt hajlandó szép szóval elhagyni a ház szűkebb vonzaskörzetét, megkötözte, a szájába beletömökölte az étkezőasztalon lévő damasztmintás abroszt, majd rosszkedvűen elásta a kert végében, mert már látni sem bírta.
De ekkor már Dundy bácsi össze volt kötözve Fekália néniével, a szájukat leragasztotta egy kis ragtapasszal, hogy ne káromkodjanak annyit. Dundy Nudlyt bezárta a gardróbba, oda, ahol a legkevésbé volt szem előtt és a kiabálása sem hallatszott.
Heri felment a szobájába. Rádobta magát a születésnapjára kapott, bőséges aranyozású, igazgyöngyökkel ékesített szögeságyára, és gondolataiba merülve olvasgatta a rajongóitól és a barátaitól kapott leveleket.
Hermelin azt írta, hogy már nagyon várja a tanévet, mert annyira hiányzik neki – a tanulás.
A kilencesikrek értetlenkedő levelek tömkelegével bombázták, mert nem értették, miért nem válaszol nekik.
Heri az élet értelmén agyal, közben pedig a jegesben talált tojásokkal bosszankodva dobálta az ablakából a büntetését töltő Dundy bácsit és az idegesnek tűnő Fekália nénit.
– Micsoda gazság! Ez a gonosz manó ellopta a leveleimet!
Éppen amikor befejezte a levelek olvasását, észrevette, hogy valaki őt nézi.
Felemelte tiszta, nemeslelkű és mély lélekről tanúskodó tekintetét, és szembenézett azzal, aki viszont éppen őt nézte.
Heri meghökkenve pislogott kettőt.
Volt is miért!
Ugyanis a newtoni fizika törvényeit meghazudtoló objektumra lett figyelmes. Egy repülőszőnyeg lebegett előtte.
Nem kettő, nem három.
Hanem egy.
Körülbelül öt méter magasságra a földtől, zajtalanul, ám mégis rettentően valóságosan.
Kilenc vigyorgó kis fickó nevetett rá, és a nevét kiáltották!
– Heri, Heri, Heri – és így tovább, legalább kilencszer.
– Controlles, Capslock, Shift, Pageup és Pagedown, Overlay, Backspace, Delete, Altfnégy! – kiáltotta felviduló ábrázattal, komor gondolataiból önfeledt vigorra fakadva Heri. – Barátaim! Ha tudátok, mennyire hiányoztatok!
– Szia, Heri! – üvöltötték a kilencesikrek. – Tarts velünk! Hagyd itt ezt a bűdös, bagolyszagú koszfészkét, és gyere velünk egy jó kis kanmurira!
Herinek nem kellett kétszer mondani. Pillanatok alatt összehajította a motyóját, a hátára akasztotta a tokban tartott Szputnyik 2000 típusú versenyseprűjét, a hóna alá vágta Ludvig ketrecét, amelyben a bagoly is ott fetrengett szegény. Miután hagyott némi élelmet és innivalót hőn szeretett rokonainak, akik rosszkedvűen figyelték ténykedését, felpattant a spéci verdára, és tovaszárguldott. Egyenesen a következő fejezetbe.

2. A repülő szőnyeg

A szőnyeg, amelyen Heri Kóklert kimenekítették kiváló cimborái, a Winworld ikrek, úgy száguldott, hogy utasai alig győztek kapaszkodni az ide-oda liffigő rojtokba.
– Juhhhé! – rikoltották a sebesség mámorától megkergült tizenévesek, és tipikusan úgy viselkedtek, mint azok a betépett fiatalok, akik életük utolsó diszkóbalesete előtt azt hiszik, az előttük felbukkanó hajtókanyar igenis bevehető százhuszszal.
– Húúúúú! – rikoltotta Heri is átszellemülten. – Ez majdnem olyan jó, mint a seprűnyélen repülés.
– Tömegesebb élmény! – rikoltotta vissza Backspace.
– Adj gáz! – sikoltotta Controlles, és úgy visongott, mintha csiklandozná.
– Gyorsabban, gyorsabban! – kiáltotta Delete.
A repülő szőnyeg úgy repült, mint a madár. Természetesen azzal a jelentős különbséggel, hogy nem volt szárnya. Ám mágikus erejű textília lévén a gravitációnak fittyet hányva repesztett a levegőben.
Csodálatos látvány tárult a szemük elé.
Alattuk a kockásra nyírt skót vadkender ültetvényeken földet turo egyszerű brit földművesek, birka tekintetű birkapásztorok, egészen más foglalkozást űző lelkipásztorok, kergemarhát égető farmerek és meglepett felföldi hegylakók, gyapotszedő négerrek döbbszent pillantásaitól kísérv

percek alatt keresztlászárguldottak Nagy-Britannián.
Eközben persze nem kis feltűnést keltettek. A hihetetlen látványtól össze-vissza mutogató és kiáltozó lakosságna csak a légierő ügyeletes tisztjei, az UFO-kutatók, valamint a parajelenségeket kutató, de még meg nem találó szervezetek képviselői lettek izgatottabbak.
Heri világ életében megérezte, ha a hátát nézik. Most is ez történt. Idegesen hátrafordult, és meglepetten bámult az őket üldöző két Harrier típusú harci gépre, amelyeknek pilótái meglehetősen furcsa, ám mégis egyértelmű kézmozdulatokkal jelezték, le kellene szállniuk.
– Fiúk! – ordította torkaszakadtából – baj van!
– Mi a gáz? – kérdezte hátrafordulva Pageup. – Leesett az álla, amikor meglátta, hogy miért vált holtápadtra Heri Kókler ábrázata.
– A nemjóját! – kurjantotta. – Azonnal el kell tűnnünk! Ha még egy percig itt maradunk, óriási nagy balhé lesz. Apánkat kirúgják az állásából, mi pedig egyetem helyett mehetünk dolgozni.
– Delete! – ordította Altefnégý. – Tüntess el minket!
Delete nem habozott, mert nem volt az a fajta. Megrántotta az előtte lévő irányítópulton megbúvó hiperúr-ugrás fogantyúját, majd megrántotta.
– Nem történt semmi! – ordította Heri a menetszelet túlharsogva.
Delete mégegyszer megrántotta, de az eredmény ugyanez volt.
Vagyis semmi.
Heri halálra váltan nézte a többieket, a többiek pedig őt.
Izonyú dézsavú érzés kerítette hatalmába őket.
Mintha már olvastak volna hasonlót, de az is lehet, hogy a moziban látták.
De a segítség onnan jött, ahonnan egyáltalán nem várták.
A szőnyegbe épített hiperintelligens utasfrász-szenzorral összekötött fedélzeti ámitógép extraszenzorálisan érzékelte, hogy az utasok homeosztázisa felborulni készül. Önműködően bekapcsolta a téridő manipulátort, amelynek következtében körülöttük a téridő meggörbült, a repülő szőnyeg pedig a meggörbült téridő élen végigcsusszanva megérkezett – haza.
Amikor a fiúk kimerülten, de annál vidámabban belibbentek Bikkfalvára, ahol az ikrek szüleikkel laktak, a két pilóta elveszítette uralmát saját maga felett, a vadkender termelők a fogukat szívták, a gyapotszedő rabszolgák visszatértek a szednivaló gyapothoz, a kergemarhát égetők tovább égették a kergemarhákat, a birkapásztorok a birkáikra meredtek, az UFO megfigyelők pedig megfigyelték, hogy a légierő már megint igyekszik elfitkolni mindenki elől mindent.
Amikor a kis társaság megérkezett Bikkfalvára, Mrs. Ribizly, a kilencesikrek kedves édesanyja sietett elébük. Igazából Winworldnek hívták, de azt nem használta, mert bonyolult volt, és nem mindig tudta leírni, mert analfabéta volt.
– A nemjójátokat tinektek, bűdös kölykei! – mondta némi éllel a hangjában. – Micsoda dolog éjnek idején felszedni a nappaliból a perzsaszőnyeget, ami a család legértékesebb darabja, amit két kiskorú nővéretekért cseréltünk anno egy arab kereskedővel, már nem is emlékeztek, hálátlanok, igaz-e, azután meg úgy eltűntetek, mintha nem is tudom mi történt volna. Micsoda viselkedés az ilyen, fiatalurak? Egész éjszaka itthon zokogtam, hogy mi lesz, ha meghaltok. Ki hozza akkor nekem vissza a perzsaszőnyeget? Az anyám is mondta, gyerekek lehet még akárhány, na de egy ilyen szép és intelligens repülőszőnyegem – soha. Úgyhogy most kissé neheztelek rátok, kis dögevők! Ha még egyszer ilyet tesztek, desztillálni foglak benneteket.
Mindenkinek átfutott az agyán, milyen is lenne, ha Mrs. Ribizly desztillálná őket. Még belegondolniuk is hátborzongató volt. Talán ezért nem is forszírozták tovább, hogy felelőtlenül tovább gondoljanak bele csak úgy. Abbahagyták a belegondolást, és tovább hallgatták Mrs. Ribizly kiabálását, ami abbamaradt.
– Drága kis Heri Kóklerem! Hát te is itt vagy! – enyhült meg az asszonyág.
– Mi voltunk azok, akik kiszabadítottuk a börtönéből – pöntyögött közbe Overlay.
– Engedély nélkül nem beszél! – intette le az anyja a krumplinyomójával. – Húsz kör békaügetés a házkörül, két lólengés a tornaszeren, ötven méter nyusziszögdelés, utána egy perc rókázás.
– De anya! – méltatlankodott Overlay. – Nem túlzás, hogy csak engem büntetsz meg? Még hozzá ennyire de nagyon?
Mrs. Ribizly elgondolkodott.
– Tényleg – mondta azután határozottan. – Mindenkinek ez a penitencia adagja. Indulás! Utána az életben maradtak bejöhetnek a disznóólba, az elesetteket kegyelettel eltemetjük, a lelkükért elmondunk egy imát, de a testük darabjait kénytelenek vagyunk jó pénzért értékesíteni a donorpiacon, mert nagyon megéri. Indulás, gonosztevők!
A fiúk morogva, elégedetlenkedve elindultak – volna. Ám ekkor Mrs. Ribizly közbenyikkant.
– Csak vicceltem, rosszcsontok! Komolyan azt hittétek, hogy szülőanyátok ennyire megbüntet titeket ezért a kis afférért?
– Igen! – felelték egy emberként a fent említettek némi remény felcsillanó fényével a szemükben.
– Heri Kókler, a kis drága vendégünk! Órá természetesen nem vonatkozik az adag. A többiek viszont azonnal induljanak, mert ha még egy percig itt látak benneteket, nem állok jól magamért!
A fiúk már éppen rosszkedvűen el akarták húzni a belüket, amikor Heri bátran kiállt értük.
– Mrs. Ribizly – kezdte udvariasan, ahogy a jólnevelt úri fiúkhoz illik –, nem lehetne mégis, hogy a srácoknak ne kelljen ezt a szörnyű penitenciát, ami már-már egyenesen Canossa-járás, teljesíteniük?
Az asszonyág elgondolkodott. Barátságos, már-már emberi szemében az együttérző mérlegelés őszinte lángja pislákol, amely jótékonyan elkeveredett az értelem halovány szikrájával. Végül általános meglepetésre azt mondta:
– Na nem bánom – egyezett bele nagylelkűen. Még fenyegetően meglengette irányukban a fakanalat, majd nagy *dérrel-durral* elment tovább kóstolgatni a bablevest, ami öregbabból készült volna, ám már több mint három hete nem akart megfőni, hiába kóstolgatta állandóan.
Pedig ha legalább egyszer alágyújtott volna!
De nem!
Kitört az üdvrivalgás. Heri népszerűsége az egekbe szökött. Ötször feldobálták, sőt, még háromszor el is kapkodták, annyira de annyira hálásak voltak neki.
Heri kapott finom reggelit, az ikrekkel ellentétben diétás jellegűt, ami kímélte a máját és a beleit, no meg a gyengécske epéjét, amit már kivettek.
Az ajtóban ekkor megjelent egy kislány, Genny, aki a fiúk legkisebb húga volt. Még csak idén született, de máris tízéves volt. A fanatikusabb Heri Kókler rajongók bizonyára emlékeznek, hogy az első rész idején vele volt terhes az anyjuk. A kislány *varázslatos* gyorsasággal fejlődött. Annyira gyorsan, hogy máris abba a célcsoportba tartozott, akiknek az intimbetét-reklámokat készítik. Amikor meglátta élőben Herit, felsikkantott, majd összepisilte magát.
Ezután elsápadt, pihegni kezdett, végül elájult.
Később még kétszer feltűnt, de az eredmény mindig ez volt.
Heri bátorító szavakkal igyekezett lámpalázát eloszlatni, ingyen adott neki egy autogramot, amitől a kislány annyira elvörösödött, hogy ki kellett hívni

a házirovost. Néhány óra múlva azonban feloldódott, hogy képes volt arra, hogy áhitattal vegyes rajongással szóltalanul bámulja a mágusnövendékek legnagyobbikát, Heri Kóklert, a félistent, csak a nyála folyt közben egy picit.

A fiúk egymás szavába vágva elmesélték anyjuknak kalandos útjukat, egyáltalán nem említve, hogy micsoda óriási feltűnést keltettek az ország légtérében. Ám hiába, mert estére hazajött Mr. Ribizly is, aki meglehetősen gondterhelt volt. Amikor kiderült, hogy a fiúk mit tettek, még inkább az lett.

– Anyu! – kérdezte a kis Genny – apunak miért van ilyen kevés haja?

– Azért, kislányom, mert sokat gondolkodik – felelte az anyjuk.

Genny tovább kérdezősködött:

– És neked anyu, miért van ilyen sok hajad? – kérdezgette állandóan, egészen addig, amíg anyukája bezárta a mélyhűtőbe.

– Nagy a baj – sóhajtott Mr. Ribizly. – Az egész országban milliók látták a teljesen illegális repüléseket. Gykezettünk eltussolni az ügyet, de még mindig túlságosan nagy a felzúdulás. Az Adams-családot be kellett zárunk a családi kriptájukba, mert a repüléseket látva azt gondolták, most már nekik is mindent szabad. Üti Gellért újabb kötetet adott ki, amelynek az a címe: Most görbüljenek meg Önök, ha nem igaz...

A fiúk komoran néztek maguk elé. Lelkiismeretük furdalta őket, emésztette a lelküket. Időnként felsóhajtottak, hömmögtek, és bűnösségük teljes tudatában mélyen magukba szálltak.

Mr. Ribizly felemelte a fejét, és végignézett piszok sok gyerekén, akik olyan sokan voltak, hogy időnként még a nevük sem jutott eszébe. Hirtelen felderült az arca.

– Nahát! – kiáltott fel meglepetten. – Itt van Heri Kókler a házunkban! Ti tudtátok ezt? Nem tudom, hogy került ide, de nagyon örülök, hogy itt van.

– Részemről a szerecsen – biccentett illedelmesen Heri. – Már sokat hallottam önről.

– Igazán? – lepődött meg Mr. Ribizly. – Ennek nagyon örülök. – Elmosolyodott és kezet rázott Herivel.

– Na és milyen a szünidő? – kérdezte barátságosan a fiút.

Heri egy pillanatra elkomorodott. A számtalan megaláztatásra gondolt, amit el kellett szenvednie otthon. Mint például, amikor egyszer Dundy bácsi nem köszönt neki előre. De az az eset is mélyen bántotta, amikor Fekália néni a jelenlétében, de az engedélye nélkül leült. Vagy amikor unokatestvére, Dundy Nudly az egyik héten kopogás nélkül ment be a hálólhelyeül szolgáló gardrób szekrényébe, amit még az előző részben cserélt el önként és dalolva a saját száztíz négyzetméteres gyerekszobájára, amiben azóta Heri húzta meg magát szerényen. Mennyi, de mennyi sérelem, keserűség! A mindennapi gondokra, a problémákra gondolt, amiket a hülye rokonai okoztak. Eszébe jutottak az állandó kínzások, a megaláztatások, amelyeket a rossz magaviseletük miatt kellett elszenvedniük. Neki pedig nem maradt más választása, mint a büntetés. A sok-sok büntetés, a következetes vasszigor, amit muszáj volt alkalmaznia, ha nem akarta, hogy rokonai teljesen elkanászodjanak.

– Szóval, milyen a szünidő? – kérdezte még egyszer Mr. Ribizly, mert Heri láthatóan nagyon elkalandozott.

– *Kegyetlenül* rövid – mondta az igazságnak megfelelően, ám mégis diplomatikusan a fiú.

– Azt hiszem, kész van végre a bableves – szölt közbe bizonytalanul Mr. Ribizly, született Ultra Viola néni sugárzó arccal. Feltűnően nagy volt a hasa, mintha megint terhes volna.

De nem az volt.

Csak túl sokáig kóstolgatta a bablevest.

– Jaj de jó! – örvendezett mindenki, mert három hete ezt várták.

Mármint a levest.

Azóta semmit sem ettek, mert csak az az egy főzőedény volt a házban, amelyben a bableves rotyogott.

Közvetlenül az anyjuk mellett.

Aki szintén ugyanígy tett.

Mondhatni, munkahelyi ártalom...

Az ebéd finom volt, a zöldségek egészen puhára főttek, nem úgy, mint a bab. De mivel mindenki farkaséhes volt, senki sem hánytorgatta fel ezt az apró hiányosságot.

Ebéd után a fiúk kimentek a birtokra vadkempingezőket irtani.

Heri nem is gondolta volna, hogy milyen szórakoztató cselekvés ez.

De az volt!

A vadkempingezők mit sem sejtve vadkempingeztek a területen, amikor megjelentek a fiúk a spéci lángszóróikkal, meg a nagyot pukkanó nyelesgránátokkal.

Heri is kapott egyet. Egy nyelesgránátot, meg a hátára egy ismeretlen összetételű, igen gyúlékony folyadékot tartalmazó puttont, a kezébe pedig egy permetezőhöz hasonló kis csövet. Csak az volt a különbség, hogy a kis csövecske végén lángocska égett. Amikor Heri meg a többiek ujjacskaikkal meghúzogatták a kis elsütőbillentyűcskéket, akkor a csövecskek végéből jó meleg lángocskák röppentek ki és felgyújtották a vadkempingezők sátracskaikat, meg őket is, hehehe...

A fiúk nagyokat nevetve futottak utánuk és versenyeztek, hogy melyikük vadkempingezője fog tovább élni. Heri mindig veszített, mert annyira alaposan lövöldözte kifelé a lángszórójából a lángokat, hogy az üldözőbe vett vadkempingezők szinte azonnal kigyulladtak.

Nevetve, hahotázva irtották a vadkempingezőket, egészen addig, amikor elérkeztek a kerítéshez, ahol egy nagyméretű tábla hirdette:

A fiúk jókedvűen, de fáradtan hazatértek. Délután a fiúk szobájában játszottak, tévét néztek, majd az este közeledtével felrobbantották azt az Internetről leszedett recept segítségével összeállított bombát, amit késő délután bűtyköltek meg készre.

A Ribizly szülők kissé nehezteltek, mert a szép, színes pukkanás után eltűnt az a hegyvonulat, amely a házuk mögött húzódott, és amit már igen megszerettek az elmúlt évek során. Ám, mivel Heri Kókler volt a vendégük, nem lekiztek sokat, hanem gyorsan napirendre tértek a domborzati változás és az összes szomszéd egyidejű elvesztése miatt érzett első felindulásuk miatt.

Heri a következő napokat is itt töltötte. Remekül érezte magát, kosztot és kvártélyt kapott, tejben-vajban fürösztöttek, lesték a kívánságait, de nemcsak lesték, hanem *varázslatos gyorsasággal* még teljesítették is.

Heri Kókler igen boldog volt. Hosszú idő óta senki nem akarta megölni, és neki sem kellett állandóan ostoba embereket móresre tanítani. Úgy

mondolta, most már mindig így lesz, élete megváltozik, csak szép és jó dolgok fognak megtörténni vele.
Milyen nagyot is tévedett szegény fiú!

3. Tom-por

Egyik nap azután arra virradtak, hogy felkelt a nap.
Ez mindennaposnak számított, ám az már kevésbé, hogy a tanévkezdés ideje közelgett. Mint minden rendes és normális tanuló, a fiúk ezt a tényt valóságos örömmámmorral vették tudomásul. Szívük szerint máris rohantak volna a legközelebbi hipermarkeciba, hogy beszerezzék a tanszereiket, csak hogy hiába is tették volna. Ugyanis a Rokforti Varázslóképző és Agyfokozó Oskola nem volt a szó hagyományos értelmében hétköznapi tanintézet.

Persze vasárnapi iskolának sem lehetett volna nevezni...

Mindegyiküknek kötelessége volt beszerezni azokat a taneszközöket, amelyek az évfolyam sikeres elvégzéséhez nélkülözhetetlenek számítottak, ám ezek a tanszerek csak speciális *szagüzletekben* voltak kaphatóak.

Mivel az iskola Tanulmányi Osztályán a titkárnő erősen távolbalátó volt, rögtön kiszúrta, hogy Heri Kóklert már nem találja meg otthonában, rosszkedvű, negatív hangulatot árasztó hozzátartozói körében. Már amennyiben otthonnak lehet nevezni azt a borzalmas helyet, ahol a szegény fiúnak mindennap megannyi megaláztatásban kellett részt vennie, hogy végre fegyelemre nevelje a rokonait.

Ám!

Heri is kapott egy szépen megcímzett borítékot, amelyen a saját neve állt. Benne pedig ott lapult a cikornyás, dőlt *Times New Roman* betűkkel írt, névre és szívhez szóló körlevél.

*Kedves Tanulónk! (Kivéve, ha Ön megbukott, vagy azóta elhunyt, netán miegyéb)
Örömmel tudatjuk Uraságoddal, hogy idén is lesz tanév. Kérjük, időben és személyesen jelenjen meg tanintézményünkben. Sőt, hozza magával taneszközeit, varázspálcáját, személyes kegytárgyait, baglyát, és a kötelező olvasmányokat, amelyeknek listáját a következő oldalon olvashatják a nagyrabecsült növendékek.*

Felhívjuk a felsőbb évesek figyelmét, hogy műintézményünk falain belül tanulónként maximum öt kilónyi erotikus tartalmú videokazetta vagy újság tartható legálisan, de legfeljebb a halálos adag kétszerese. A tiltott mennyiséget birtoklóra kicsapatás és/vagy halálbüntetés vár.

Enyhébb esetekben csak halál.

Világos?

igen – nem

(a megfelelő válasz aláhúzendő, visszaküldendő)

Csalni tilos!

A másodéves tanulók kötelező olvasmányai:

Abraka Dabra: Varázslás alapfokon

Abraka Dabra: Varázslás középfokon

Abraka Dabra: Varázslás felsőfokon

Abraka Dabra: Varázslás szobahőmérsékleten

Hidegráz Majbetoj: Kísérletek kísértetekkel

Hidegráz Majbetoj: Godzilla az ágyékomban

Hidegráz Majbetoj: Szellentő szellemek

Hidegráz Majbetoj: Véres napok az Altájon – nem csak nőknek

Hidegráz Majbetoj: Hihetetlen, de igaznak tűnő történetek – hogyan tettem tönkre egy igazi hazugságvizsgálót

– Hogyan fogunk elutazni Lándönba? – kérdezte naivan Heri, mivel azt hitte, hogy valami hagyományos, hétköznapi módon fognak. Mint például...

De nem!

Mr. és Mrs. Ribizly összenéztek, majd az asztalról áttették a komód tetejére azt a remekül kifaragott, aranyozott fityenékkel díszített, szépen felsallangozott, antik jellegű ládikát, amelyben régi leveleiket meg az új övszereket őrizték.

Amikor ezzel megvoltak, a szekrényhez léptek és a dupla biztonsági kulccsal, amelynek egyik fele Mr. Ribizly, a másik fele viszont Mrs. Ribizly nyakában függött, kinyitották a biztonsági gyerekzárát.

Háromig számoltak, nehogy elhamarkodjak magukat, majd Mr. Ribizly óvatos mozdulatokkal kinyitotta az ajtót.

Heri kíváncsian kukkantott be.

Elállt a szavajárása, annyira meglepődött attól, amit ott látott.

A szekrény igazából egy bonyolult hatást keltő, ám egyszerű szerkezetet rejtett. A szerkezettel aranyat lehetett csinálni, ami nagyon, de nagyon sok pénzt ért. Ám a gépezet kétezer éve működésképtelen volt, mert hiányzott egy alkatrésze, amit kétezer éve sehol nem lehet beszerezni, mert az utolsó barkácsbolt, ahol még kapható volt, kétezer évvel ezelőtt teljesen bezárt.

Ám mindez igazából senkit sem érdekelt Herin kívül.

A szerkezet alatt tartották a Ribizly család tagjai a nagyhatású Tom-port, amivel téridő utazást lehetett végrehajtani. Az ember ügyes kis szívószáljának segítségével egy maréknyi felszippanzott a „kokain” feliratú zacskóból, amelyben igazából persze nem az volt, hanem a Tom-por nevű bizonytalan magikus anyag. A szer lőrugás-szerű hatást váltott ki az alkalmazójának hátsó fertályán. Olyan nagy erejű energiakisülés következett be ekkor, amely lehetővé tette azt, hogy az illető téridő ugrást hajtson végre – méghozzá úgy, hogy a Világegyetem egyik pontján lévő végécészből a Világegyetem másik pontján elhelyezkedőbe érkezzen meg hihetetlenül rövid idő alatt.

– Ha nem a Tom-porral utaztál, akkor hogyan jutottál az első könyvben a Sárga útra? – kérdezte Mr. Ribizly.

– Hibrid vitt el – emlékezett Heri. – Ha jól emlékszem, tömegközlekedési eszközön mentünk.

– Taxival?

Heri oda sem figyelve hümmögött valamit, mert nagyon félelmetesnek tetszett ez az egész téridő ugrás dolog. Egy csomó bizonytalansági tényezőt sejtett benne. Azon gondolkodott, hogy ha valóban működik is az a téridő ugrás, mi történik akkor, ha netán rossz helyre érkezik. Hogyan fog akkor visszatérni? Hiszen azt sem fogja tudni, hogy hol van... A végécészből végécészébe történő teleportálás sem kecsegtetett sok jóval. Rémműlten

gondolt arra, hogy nem lesz akkor, ha az a végcésze, amelyikbe meg fog érkezni, netán már tele lesz valamiféle nagyon nem kívánatos anyaggal... Heri sápadtan hallgatta a többiek eligazítását.

Rosszat sejtett, nagyon rosszat.

Ráadásul különösen aggasztotta, hogy a rossz sejtései eddig kivétel nélkül mindig bejöttek.

– Ne aggódj, Heri – biztatta Mrs. Ribizly, aki nagyon megkedvelte Herit. Úgy szerette a szegény fiút, mint némelyik gyereket. – A Tom-por nagyhatású varázsszer, de még senkinek nem lett tőle komoly baja. Igaz, hogy a feltalálása óta eltelt évtizedek alatt akadt néhány ember, aki örökre eltűnt, de ezek olyan kevesen vannak, hogy a számuk elenyésző a szert naponta sikerrel használók tízezeihez képest. Az a néhány rejtélyes eset, amikor a Tom-port használók megérkeztek ugyan a célállomásra, ám valamiért felismerhetetlen, gumyszerű masszává olvadtak szét, ne aggasszon téged, aranyom. Biztosan rosszul mondták ki a varázsszót, de az is lehetséges, hogy másvalami történt. Ezt senki sem tudja. Az előző férjem is nagyon félt a Tom-portól, de amióta belőle is gumimassza lett, már ő sem aggódik. Hidd el nekem, a Tom-por nagyon biztonságos utazási mód. Sokkal biztonságosabb, mint a repülőgép. Gondolj csak arra, hogy évente hány ezer ember hal meg légiszerencsétlenségben, vasúti katasztrófában, közlekedési balesetben. Az előző év szilveszterének éjszakáján még mindegyikük boldog volt, mosolygott, szerettei között töltötte az italt, álmában sem sejtette, hogy talán néhány hét, netán hónap múlva már nem lesz az élők sorában. De hát, sajnos ilyen az élet. Rövid és szar...

Heri ettől nagyon megnyugodott. Székelési inger tört rá, meg vizeleti, és ez a kettő egyre erősödve és felváltva kínozni kezdte.

– Nem lehetne, hogy én mégis itthon maradjak? – kérdezte félelemmel vegyes pánikkal a hangjában.

– No, no, no, Heri! – nógatták a többiek. – Velünk kell hogy gyere. Nem akarunk nélküled meghalni.

Heri úgy érezte, hogy gombóc van a torkában. Talán több is.

– Hunyd be a szemed! – javasolta Mr. Ribizly.

– Ne félj! – javasolta Controlles. – Valaki biztosan ki fog menteni.

– Nem fogsz eltűnni nyomtalanul – ígérte Delete.

– Visszahozunk! – ígérte Backspace.

– Amikor érzed a hátsódban az elemi erejű rúgást, mondd ki a varázsszót! – okította Mr. Ribizly.

– Mi a varázsszó? – kérdezte Heri.

– Hetes évszár kódolva! – vágta rá mindenki.

Heri megjegyezte.

A többiek, miután örökre elbúcsúztak egymástól, persze csak arra az esetre felkészülve, ha valamiért mégsem sikerülne tökéletesen minden, egymás után eltűntek a téridőben.

Már csak Heri és Mr. Ribizly maradt.

– Menj, fiam! – biztatta Mr. Ribizly, de előbb kért tőle egy aláírást, ha valamiért mégsem látná többet, azért neki legyen egy belőle, mert ha Heri netán nem lesz többé, akkor valószínűleg még többet fog egyszer érni. Heri csak azért, hogy ne tartsák gyávának, felszívta a port, megvárta a brutális erejű hatást, majd a végcésze elemi erejű szívó hatásának engedelmeskedve, a hátsóján keletkező nem mindennapi energiakisülés tolóerejétől meglódulva eltűnt egy fekete lyukban.

– Nem mondtad a varázsszót! – kiáltotta utána Mr. Ribizly, de Heri ezt már nem hallotta.

De eszébe jutott!

– Hetes évszár kódolva! – mondta az utolsó pillanatban. Éppen amikor kimondta, már meg is érkezett.

Egy végcészébe!

De ami a legrosszabb, beszorult a feje a lyukba. Éppen csak az orra emelkedett fel az állandó vízszint felé. Levegőt még éppen hogy kapott, de szólni nem tudott, mert akkor tele ment volna mindene a gusztustalan, öblítő szagú folyadékkal, amelynek pontos bakteorológiai összetételébe bele sem mert gondolni.

Végtagjai törzséhez préselődtek, moccanni sem tudott. Erőlködött, nyögött, de semmi nem történt. Rémülten tudatosult benne, hogy jóvátehetetlenül beszorult.

Most mi a szar lesz vajon vele? – kérdezte magától kétségbeesetten.

Nem is sejtette, hogy milyen hamar megtudja, hogy mi.

Kinyílt az ajtó, és egy nagytestű, szuszogó hájtömeg lihegett be a helyiségbe. Mr. Nokedly volt, a bolt tulajdonosa. Igen-igen sürgős lehetett neki, mert még arra sem vette a fáradságot, hogy a villanyt felkapcsolja. Hatalmas ülepével rátottyant az ülőkére és nyögni kezdett.

– Remélem, végre használ a dupla adag hashajtó – morogta maga elé. – Egy hete már nem volt semmi székletem, talán majd most...

Nynynynynööhhhh – nyögte, majd hatalmasat durrantott, amitől Heri kis híján elveszítette az eszméletét.

Próbált mozogni, szeretett volna kiszabadulni, de semmire sem jutott. Csupán csak arra a következtetésre, hogy neki is szorulása van.

Csak egészen más jellegű.

– Bugybugyprrrrrhhhuu – próbálkozott a szegény fiú, hogy életjelet adjon magáról, de halk hangját elnyomta a mindent elsöprő robaj és biogázfelhő.

Hirtelen reccsenést hallott, mintha elszakadt volna valami.

Pedig nem ez történt.

Mr. Nokedly nyögött, mert végre sikerrel járt.

Illetve ült.

Heri Kókler is nyögött, mert erősen ellenérdekelt volt abban, ami éppen folyamatban volt.

Amikor közeledett felé valami, ami jobb lett volna pedig, ha inkább még a mai napon bent marad, eluralkodott rajta a pánik.

Nem számolta, meddig tartott az egész, de úgy érezte, órákig. Kis híján elveszítette az eszméletét, de még az utolsó pillanatban sikerült megtalálnia. A fejére hulló használt toalettpapír már semmiféle érzelmi reakciót nem váltott ki belőle. Nem úgy, mint Mr. Nokedlynak az a rossz szokása, hogy székelés után megfordulva még egy kis dolgot is el szokott végezni.

Heri nem szólt, mert szólni sem tudott. Úgy várta már az öblítő vizet, mint egy kitikkadt toalettkacsa.

Nem várta hiába. A víznyomás kimosta ugyan a trutyiból, ám ellenállhatatlan erővel visszanyomta a csővezetékbe, ahol testét elemi erők szippantották volna a csatornába. Egy másodperccel azelőtt, hogy végleg belefulladt volna a vízbe, még egyszer kimondta a varázsszót, hátha csoda történik.

– Hetes évszár kódolva!

Tényleg csoda történt!

Herit ellenerő ragadta meg, és úgy repítette ki a végcészéből, mint ahogy a rab madár szökken ki kalitkájának fogságából és lendül neki a szabad égboltnak, midőn valaki kiveszi onnan.

A csuromvizés és csuromo... szóval, igen bűdös Heri lefolyt a falról, lihegve elérült a padlón. Úgy nevetett, úgy örömködött, mintha oka lett volna rá. De nem! Csak az élete menekült meg, ám ennek is nagyon tudott örülni. Most értette meg, hogy a legnagyobb érték az ember élete. Méghozzá a sajátja. Pénz, hatalom, szex, gyors kocsik, drága nők, mit sem érnek, ha az ember halott. Megtapogatta magát, jóleső érzéssel kezébe fogta a... az is megvolt, amikor ellenőrizte, hogy még mi mindene megvan, ami eddig is szorosan hozzá tartozott, kiköpte a szájába került rossz ízű anyagokat, majd óvatosan elindult, hogy kiderítse, hová is került.

Amikor kijutott a vécéből, egy hosszú folyosóra ért, amelynek a végére érve megállapította, hogy egy kis boltba.

Még ha egy kis kerülővel is.

Megborzongott a friss emlékektől.

A bolt nem hasonlított semmiféle más, általa eddig látott üzletekhez.

A polcokon kiállított tárgyak rossz érzéssel töltötték el. Némelyikről azt sem tudta, hogy miféle, de az a néhány kitömött emberfej, végtag és más egyéb testrész határozottan megfélemlítette. Az üzletben rossz és állott levegőt lélegzett be orrikaival, letűdözte, majd visszaszuszogta. Rövid fuldoklás után megállapította, hogy itt valami kesernyés füst szaga keveredett el a kitömött, gusztustalan portékák vegyszerszagával.

Az egyik polcon meglátott egy aszott kezét, amely valamilyen bűbáj segítségével össze volt varázsolva egy edénnyel. Heri meglepetten vizsgálgatta. Ilyet még a HBO-n sem látott soha, annyira rémisztő volt. Aztán észrevette az alatta lévő feliratot. Nagy nehezen kibetűzte, hogy mi is ez:

EZ EGY KEZESLÁBAS.

Heri megborzongott, mint a balszerencsés eszkimó a rosszul sikerült lékvágást követő szárítkozás után.

Óvatosan lépkedett előre, amikor hirtelen megérezte, hogy mindjárt be fog lépni Rágó Máyfolt meg az apja, akit Lucifer Máyfoltnak kereszteltek el sötét lelkű szülei.

Heri reflexszerű mozdulattal kinyitotta az egyik majdnem teli konténert, ami a pult melletti falnál állt, majd gyorsan beugrott a *hulladék* közé.

Bár ne tette volna!

4. Hulladéktároló

Testek, fejek, karok, lábak, testetlen fejek közé került. Először csak sötétben tapogatózott, később, amikor megszokta a szeme a félhomályt, kis híján felsikoltott rémületében.

Egy hullákkal teli *hulladéktároló*ban volt!

De már nem volt menekvés, mert a boltba valóban belépett két alak. Méghozzá a két Máyfolt. Hősünk éppen akkor nézett farkasszemet egy foszforeszkáló macskaszemmel, amely szemmel láthatóan teljesen üvegesen bámult rá.

Heri visszafojtotta a lélegzetét.

– Micsoda hely ez? – elégedetlenkedett Máyfolt. – Le sem szarják itt az embert?

– Dehogynem – motyogta fájdalmas emlékeket felhánytorgatva Heri. A kezével eltakarta a macskaszemet, hogy az ne is lássa, mennyire rosszul néz ki.

Amikor egy hullamerev emberi testrész rádőlt a hátára, kilelte a hideg, de nem szólt egy árva szót sem, csak éppen megnyikkant.

– Mi volt ez? – kérdezte Lucifer Máyfolt, és gyanakodva összehúzta a fia szemét.

– Micsoda? – kérdezte a gyermek, aki szintén éjfekete köpönyegbe volt öltözve, és nagyon ronda kivitelű apjának szinte teljes mértékben a kicsinyített mása volt. Anyja, Mása, szintén nagyon ronda volt, de Ifj. Máyfolt apjára ütött, nem pedig rá. Ezért kapott is annak idején két nagy pofont, mert hogy merészel egy kis taknyos az apjára ütni.

– Mintha valaki megnyikkant volna abban a kukában – mutatott a gonosz nagyúr az ujjával arra a szemetesre, amelyben Heri is megbújt.

– Én nem hallottam semmit – vallotta be Máyfolt.

– A rengeteg sátánista zenétől, amit totál hangerővel hallgatsz a walkmanedben, teljesen eltompult a finom hallásod, amit kitűnő vérvonalú őseidtól örököltél – dorgálta meg az apja.

– Tessék? – kérdezte Máyfolt.

– Azt magyarázom, hogy süket vagy! – legyintett az apja rosszkedvűen.

– Nem is vagyok süket! – tiltakozott Máyfolt, miközben maximumra feltekerte a hallókészülékének állítógombját.

– Pedig azt a megnyikkanást nem hallottad – folytatta elgondolkodva az apja. – Pedig meglehet, hogy ősi ellenséged, Heri Kókler rejtőzik ott. Talán azért bújt oda fondorlatos módon, mert azt hiszi, hogy egy hulladéktárolóban senkinek sem jutna eszébe keresni. Még nekem sem. Pedig én már sok borzalmat láttam. És még többet csináltam – tette hozzá, miközben sötétben elvigyorodott. – És ha még azt is tudná, hogy mire készülök?

– Hahahahahaha – nevetett.

Heri nagyot nyelt.

Közben pedig mélyen hallgatott. Igyekezett arra gondolni, hogy ő is csak egy hulla a hulladéktárolóban.

Majdnem tényleg az is lett!

Egy apró résen keresztül, amelynek mindkét oldalát alvadt vér borította, Heri kilesett. Amikor meglátta, hogy Máyfolt közeledik felé, a szíve úgy elkezdett kalapálni, hogy kis híján infarktust kapott. Ám, mivel ehhez még túlságosan fiatal volt, riadtan magához ölelt egy hullát, és igyekezett úgy elrejtőzni, hogy ha kinyitja valaki a fedőt, semmiképpen se lehessen észrevenni. Ám a hirtelen mozdulattól a holttest, amely igen nagy darab volt, jéghideg és rettentően bűdös, rádőlt és maga alá *temette* Herit.

Máyfolt bátrabb volt, mint ahogy Heri gondolta. Gondolkodás nélkül odasétált a hullatárolóhoz, kinyitotta a tetejét, belenézett, de mivel semmit sem látott, csak egy csomó hullát, megnyugodva visszacsukta a tetőt.

A biztonság kedvéért megkérdezte:

– Van itt valaki?

– Nincs! – válaszolta *síri* hangon Heri.

Máyfolt ettől megnyugodott, és elégedett képpel visszaindult az apjához.

Ekkor lépett be a helyiségbe Mr. Börgenny, aki az egyik tulajdonos volt. Mr. Nokedlynak kellett volna ma kiszolgáltatnia, ám ő reggel óta képtelen volt ellátni a feladatát. A vécén ült, és azon kesergett, hogy talán mégsem kellett volna bevenni azt a dupla adag hashajtót.

– Mit parancsolnak az urak? – kérdezte mézes-mázás hangon Mr. Börgenny. Amikor felismerte, hogy micsoda fekete személyiség tette tiszteletét, még hozzátette: – Mekkora megtiszteltetés, hogy egy ilyen hatalmas fekete mágus, mint Máyfolt uraságod, felkereste vacak kis boltunkat – tette hozzá gusztustalanul alázatoskodva, és olyan mélyen meghajolt, hogy a nyelve Máyfolt cipőjét érintette.

– Nos, – kezdte ezzel a semmire sem való, inkább a modoroskodás végett használt kifejezéssel Lucifer Máyfolt – ma nem vásárolni szeretnénk, hanem el akarok adni néhány apróságot, amit már régóta keres nálam a rendőrség.

– Nos... – válaszolta Mr. Börgenny, mert ő is ismertte ezt a szót – miről lenne szó?
Lucifer Máyfolt mélyen a szemébe nézett, majd lassan és tagoltan azt mondta:
– Van nálam néhány könyv, varázsszer, és titkos stanecli, amit ma meg fog vásárolni tőlem sok pénzért. Ezek némelyike terhelő bizonyítékul szolgálhat rám nézve, mert esetleg valakinek eszébe juthat, hogy a sötét erők híve vagyok.
Hogy a szavait tovább ne szaporítsa, egy dobozt helyezett a pultra, és rámutatott.
– Talán lesz valaki, aki szereti az ilyesmiket.
– Mmmmeennyi it kkkk... éééé... ért eee – kérdezte szaggatottan a boltos. Izgatott lett a hangja, mert megérezte, hogy mekkora üzlet ez. Mármint Máyfoltnak.
– Kétezer petágot! – mondta szigorúan Máyfolt. – Egy üveggyönggyel sem vagyok hajlandó többet kapni érte.
– Legyen kettőezer kettőszáz! – javasolta a boltos.
– Szó sem lehet róla – tiltakozott Máyfolt. – Az áru legalább a felét éri.
– Kettőezer száznál nem adhatok érte kevesebbet – rázta a fejét Mr. Börgenny. – Értse meg, nem nyeréskedhetek rajta többet.
Rendben – egyezett bele Máyfolt, közben sötétlen vigyorgott.
– Apa, vedd meg nekem ezt a felfújható halott gumibabát – kérlelte Rágó Máyfolt, de az apja leintette egy szigorú fejbeveréssel.
– Nem szégyelled magad ilyen léhaságokkal fárasztani, amikor ott van az évfolyamotokban megannyi kiváló élő nő is.
– Igen, de a gumibabával könnyebb, mert nem ellenkeznek, nem mondják azt, hogy fúj, de bűdös a szád, hol voltál tegnap, miért nem hoztál ajándékot, nem egy másik nővel voltál tegnap éjjel, mikor fogsz újabb ajándékokat venni, mikor kéred meg a kezem, nekem pedig nem kell folyton megkérdeznem, hogy mikor hagyod már abba?
Lucifer Máyfolt ezen elgondolkodott, majd végül igazat adott a fiának, de mivel sóher volt, nem vette meg neki a halott gumibabát, így Rágónak tovább fájhatott a far... foga a nekromantikus légyottra.
A Máyfoltok távoztak.
Mr. Börgenny fogta a ládát és hátracipelte a raktárba.
Közben elégedetten dörzsölte a kezét, hogy mekkora üzletet csinált ma Máyfolt.
Heri egyedül maradt a konténerben a sok hullával.
Utolsó erőtartálékait mozgósítva kimászott a nagydarab holttest alól, és kimenekült az utcára.
Olyan lendülettel érkezett, hogy majdnem fellökött egy vasorrú bábát, aki furcsán ismerősnek tűnt neki a Rokfort Expresszről, de nem tudta, honnan.
– Milyen szép, finom úri gyerek! – mérte végig éhesen a néni. – Mennyire szeretem az ilyen kisfiúkat. Leginkább angolosan, egy kis párolt zöldkörettel. – Elvigyorodott, amitől kilátszott aszott szájából az egyetlen foga.
De az is szuvas volt.
Annyira, hogy csak úgy percegett.
– Én... – mondta töredékesen Heri, és menekülni akart, de a boszorkány megkérdezte tőle:
– Talán csak nem tévedtél el, kis húsom?
– De bizony – felelte reflexszerűen Heri, de nem kellett volna, mert a nénit ezután már nem lehetett levakarni. Vérszemet kapott, még a sarki hentesnél vette egy fél perccel előbb. Szerette beletenni a levesbe. A tenyerében forgatta, mint valami horrorfilmből kiszakított chi-kung golyót. Még *lát*ni is szörnyű volt.
– Gyere velem az örömtanyámra. Van szép mézeskalács házikóm, egy újszerű állapotú, alig használt mézesmadzagom, remek grillpartit tarthatnánk ott te meg én. Gyere, lett légyen ott egy légyott – javasolta régiesen, amelyből kitűnt, a néni már nem mai darab.
És valószínűleg nagyon éhes is lehet. Herinek semmi kedve nem volt ahhoz, hogy étékként végezze. Okos szemével kereste a kiutat.
– Eszem a zúzádat, ne habozzál! – javasolta rámenősen a néni. – Engedd, hogy bepalizzalak. Hidd el, nem fogom megbánni...
– Kotródjon innen vén banya! – dörrent rá egy mély hang, majd valaki egyetlen határozott lépéssel kitaposta a belét. A boszorkány savasesőt hányva lassan elfolyt az aszfalton.
– Hibrid! – kiáltotta Heri. – Hogy kerülsz te ide?
– Heri! – kiáltotta Hibrid. – Hát te hogy kerülsz ide?
– A Tom-porral...
– Hogy nézel ki? – kérdezte Hibrid, és a pusztá kezével próbálta meg lesöpörni a rengeteg bélsarat, eltüntetni a szegény gyerek véres ruhájáról a hullafoltokat, az alvadt vérlemezkéket és a vérsavót meg a sok sejtközötti állományt, amelyeket a konténerben szerzett.
Heri röviden elmesélte, mi minden történt vele.
Mire este lett és befejezte, Hibrid álmosan elvitte egy éjjel-nappal nyitvatartó *álruházba*, ahol mindent megvehetett, amivel jobb formába kerülhetett.
Heri régi ruháit elégették, közben pedig részletesen megbeszélték az elmúlt hónapok történéseit. Éppen amikor a végére értek, összefutottak Mrs. Ribizlyvel, aki halálra váltan rohángászott, és Heri nevét kiáltozta. Egészen berekedt, annyira komolyan csinálta.
– Heri!? – hörgögte. – Drága kicsikém! Azt hittem, meghaltál vagy ilyesmi...
– Á, nem – mosolygott megnyugtatóan Heri. – Csak majdnem...
Az asszony zihálva simogatta Heri fejét. Magának sem merte bevallani, de nagyon örült, hogy meglelt a fiú. Nem szeretne volna elveszíteni, mert már annyira megkedvelte. Arra gondolt, mi lenne, ha véletlenül történe valami Mr. Ribizlyvel. Élvégre is, már olyan régen vannak együtt, hogy dögunalom az életük. Mi lenne, ha Mr. Ribizlyvel is előfordulna egyszer, hogy égett gumimasszává válna egy Tom-por utazást követően... Bár elég feltűnő lenne, ha két férjét ugyan azzal a módszerrel... vagyis mindkettőt ugyanúgy veszítené el. Hmm... Talán ő és Heri egyszer, néhány év múltán, amikor ő még csak hatvan lesz, Heri meg csak huszonöt... Héhéhé, Mrs. Robinsonra gondolt. A Diploma előtt című *kugli* filmben is összejöhetett az az idősebb nő azzal a fiatal sráccal, akit Dustbin Kauffmann alakított. Miért is ne? Am azután elhessegette magától az ötletet. Heri túlságosan öreg lesz már akkor hozzá.
Azután megérkeztek a kilencesikrek is, meg a húguk, a kis Genny, aki alig leplezett kéjsóvár tekintettel pásztázta Herit. Az eltelt idő alatt, amíg távol voltak egymástól, varázslatosan szép ifjú hölgygé cseperedett, és csókos száján keresztül feromonokat lehelt Herire, aki úgy érezte, minden testrésze megremeg, sőt talán a lába is összecsuclik, de egy biztosan állva marad mégis.
Amikor Heri beszámolt a fiúknak, lányoknak és Mr. Ribizlynek, aki az előbb elméleti úton majdnem lapátra került, noha erről mit sem sejtett, mindenki nagyon szörnyülködött.
A kis Genny udvariasan megkérdezte Herit, amikor az a végcs jelenetről mesélt, hogy parancsol-e toalettpapírt. Heri azt felelte, hogy most már késő. Igyekezett gyorsan másra terelni a szót.
– Nézzétek, ott a hátatok mögött, az nem Hermelin véletlenül, meg a *kugli* szülei?
– De, de! – helyeselt mindenki.
Nem telt bele fél perc, máris odaözönlöttek Hermelinhez, szívélyesen üdvözölték, bemutatkoztak a szüleinek, a szülei pedig nekik mutatkoztak be.

Miután már nem volt semmi, aki ne mutatkozott volna be valakinek, közösen elmentek vásárolni. Igaz ami igaz, előtte nem kis erőfeszítésükbe tellett, amíg Mr. Ribizlyt sikerült lebeszélni arról, hogy Hermelin szüleivel elmenjen *kuglizni*. Meglepetéssel vegyes közutálattal vették tudomásul, hogy a Sárga úton lévő Hipermarkec tavaly óta Magic City Plázává alakult, ahol szinte mindent lehetett shoppingolni, ami Top Ten volt, ne adj isten Number One. Útjuk során találkoztak néhány igen kedves, a Pláza életmódhoz alkalmazkodott humanoiddal, akiket egyszerűen, mégis igen találóan plázalakóknak definiáltak. Ezen egyedek reggeltől estig képesek voltak elviselni a Pláza-beli életet, popkornon és gumiarábikumos szénsavas üdítőkön éltek. Naponta legalább egy hallivüdi szuperfilmet meg kellett nézniük, mert ennélkül ingerlékenyvé váltak, minek utána már erőszak alkalmazásával sem lehetett rávenni őket, hogy önként kirakatokat nézegessenek. Itt találkoztak először Hidegráz Majbetojjal, a híres és neves szellemirtóval, íróval, elméleti és gyakorlati tudóssal, aki mi mindenhez értett. Most éppen a *Mediterrán jellegű dinó-receptek* című szakácskönyvét dedikálta a főleg hölgyekből és melegekből álló közönségének. Amikor észrevette Herit, színpadiasan felkiáltott, és egy ugrással ott termett a fiú mellett: – Micsoda hihetetlen megtiszteltetés ez neked, hogy itt vagyok! – kiáltotta, miközben mosolygott a sajtó munkatársainak villogó fényképezőgépeibe. – Engedd meg, hogy átnyújtsam neked önéletrajzi kötetemet, amely egyelőre csak egy fércmű, és az a címe, hogy *Egy befejezetlen ember*. – Ööööö – mondta zavartan Heri, de Hidegráz Majbetoj ügyet sem vetett rá. Megrázta a fiú kezét, mint a kezdő villanyszerelőt a hámozott vezeték, és csak mosolygott, mosolygott, a közönség pedig sikongatott, mint akiknek ez még örömet is okoz. – Micsoda nap, hölgyeim és uraim! – lelkenedett a férfiú. – Önök sem gondolták volna ma reggel, hogy együtt láthatják a nagy Heri Kóklert és a még nagyobb Hidegráz Majbetojt, igaz-e, he? Hehehe... – nem várta meg, amíg bárki is reagálhatott volna rá, megragadta Herit, és még azon melegében megajándékozta befejezetlen életműsorozatával, amelynek elcipelésébe még Hibrid, az óriás is kis híján beledöglött. A nap további része eseménytelenül telt. A plázában történt egy rövid, de unalmas terrortámadás, ahol közülük senki sem halt meg, és az üzletközpontnak is csak a felét robbantotta fel az IRA nem harcoló szárnya. Ezt követően találkoztak Rágó Máyfolttal és az apjával, akik beléjük kötöttek, de mivel ők többen voltak, nem hagyták magukat verbálisan megalázni, és a két rosszarcú fekete figurát jól megrugdosták, ahol meg nem érték, ott alaposan lepofozták és karmolták őket. Amikor már belefáradtak, és igazából unták is az incidenst, vidáman, egymással viccelődve ott hagyták a sikerre éhes zsebtolvajoknak a két vérbe fagyott gonosztevőt, és elmentek fagyizni. Amikor mindennel megvoltak, ettek-ittak, bevásároltak, ismét örökre elbúcsúztak egymástól, majd a Tompor segítségével ki-k hazateleportált. Heri ezúttal nem került szá... bajba, mert igen szépen és hallhatóan artikulálva mondta ki a varázsigét, így odajutott, ahová kellett neki. A következő fejezetbe.

5. Pácban

A nyári vakáció is olyan volt, mint a leghosszabb túró rudi. Ez is végetért egyszer. Reggel a kilencesikrek, a kis Genny, aki idén lett első, valamint Heri Kókler és a vendégszeretetükből példásan vizsgázó Ribizly szülők könnyes búcsút vettek egymástól és ment ki-ki a kisdolgára. A vasúti pályaudvarra kissé késve érkeztek meg, mert mindenki otthon hagyott valami rettentően fontos személyes cuccot, amiért hatszor vissza kellett fordulniuk, ugyanis sajnos nem egyszerre hagyták otthon ezeket a tárgyakat, hanem egymás után. Ettől Mr. Ribizly egyre idegesebb lett, de nem mutatta. Csak a feje lett egyre vörösebb. Idegrohamot is csak egyszer kapott. Ám becsületére legyen mondvá, valahányszor valamelyik gyermeke kétségbeesetten elkurjantotta magát, hogy jaj, otthon maradt ez meg az, a család fő megfordította a totálisan felpakolt repülő szőnyeget és visszarepültek az otthon felejtett, rendkívül fontos és pótolhatatlan számba menő személyes holmikért. Miután amúgy is késve indultak, késve is érkeztek. Ámde! Folyománya az lett, mint bármelyik Murphy törvénynek, hogy a fiúk és az egyszem kislány úgy lekésték a Rokfort Expresszt, mint annak a rendje és módja. – Siessetek, már csak kilenc és fél ezredmásodpercetek van!!! – kiáltotta aggodalommal a hangjában Mr. Ribizly. A fiúk és az egyszem kislány nekiiramodtak. Kerekéken guruló csomagjaikat maguk után vonszolva rohantak előre, Ribizly apuka is velük futott, hogy ne kelljen kedvenc gyerekeinek azt érezniük, hogy egyedül futnak egy betonfal felé, amelyen egyetlen ajtó vagy ablak sincs. Nagyon de nagyon nyomasztó érzés tudott ez lenni, aki már egyszer is kipróbálta, az tudja jól. Pedig ott volt tőlük éppen kilenc és fél lépésnyire, a fal másik oldalán a kilenc és feledik vakvágány, ahonnan kilenc és fél másodperc múlva indult az iskolabusz, a *Rokfort Expressz Különbvonat*. Így rohantak, miközben egyszersmind versenyt futottak egymással és az idővel, amely kíméletlen gyorsasággal telt-múlt most is. Az idő ezt a rossz szokását az idők kezdete óta folytatta, és ha valami közbe nem jön, akkor az idők végezetéig így fogja tovább csinálni. Nem látszott túlságosan biztónak, de nem volt mit tenni. Ütött az óra. A csipet csapat egyik fele időben átjutott, ám a másik fele, Heri és Controlles itt ragadtak. A kifejezés azonban nem volt egészen pontos, mivel az itt ragadás igazából azt jelentette, hogy a szegény fiúk teljes sebességgel nekifutottak a falnak, felkenődtek rá, majd homályosuló tudattal felismerve a szörnyű helyzetet, azt, hogy lemaradtak a vonatról, egyszerűen lefolytak róla. – Áááááuuuhhhhöööö – sziszegte Heri felindultan, miközben próbálta vérző nyelvét visszadugdosni a szájába. – Ne is mond! – kesergett Controlles a törött orrával. Előmászott Heri és a bőrröndök alól, majd megállt egy vasúti felvigyázó segédtsízt kérdő tekintete előtt. – Nahát, milyen szép kérdő tekintete van a bácsinak! – hízelgett Controlles. – Hol vette? Netán örökölte? – Hagyd, nekem is van otthon egy szinte újszerű állapotú kérdő tekintetem – intette le Heri. – Mivel alig használom, nagyon jó állapotban megmaradt. Ha akarod, és ha anyád életére megígéred, hogy úgy vigyázol rá, mint a sajátodra, akkor néha kölcsönadom neked. A vasutas nézett rájuk, fennakadó értelemmel, eltátott szájjal és vízszintes irányban egy képzeletbeli párhuzamos egyenes mentén ütemesen mozgatta a fejét. Közben azt mondogatta: – Nahát, nahát, nahát, nahát, nahát... – Biztosan kiakadt szegény, mert annyira meglepődött – értelmezte a jelenséget Controlles. Az egyik nagyobb bőrrönd segítségével finoman megbillentette a bácsi fejét. Rögtön jótékony változás volt tapasztalható. A férfi döbbszerű tekintete megváltozott, abbahagyta a szóismétlést, majd megkérdezte: – Hát ti mi a jó Istent csináltok itt jó dolgokban?

– Öt... nem... hat... – ötölt hatolt Heri, de Controlles kimentette:
– Igazából megpróbáltunk átmenni ezen a szép, sima felületű, ötven centi vastag betonfalon, de nem sikerült, mert úgy tűnik, kicsi volt a lendületünk. A vasutas úgy nézett rájuk, mint ahogy egy normális ember szokott két nagyon hülyére.
– Aha – mondta fejét csóválva, majd sajnálkozó tekintettel megszimogatta a két fiú púpos fejét.
– Az ápoló bácsikat merre hagytátok, fiúk? – kérdezte tovább sajnálkozva. Elment, hogy megkeresse őket.
– Próbáljuk meg még egyszer! – javasolta Heri. – Úgy érzem, már nincs túlságosan sok időnk.
Controlles az órájára nézett.
– Miért az én órára nézel? – kérdezgette Heri a másik fiút.
– Mert az enyém otthon maradt – felelte Controlles.
– Az más...
– Szorult helyzetben vagyunk – aggodalmaskodott Controlles a szituációt értékelve. – A vonat elment. Hiába is jutnánk át, már csak az üres vágányokat találunk ott.
– Ahogy mondd – értett egyet Heri. – Más megoldást kell keresnünk...
– De mit? – kérdezte Controlles.
– Mi lenne, ha fognánk a varázsszőnyeget, és... – próbálta felvetni az ötletet Heri, de Controlles közbevágott.
– Megőrültél? – sápadt el Controlles és kiszáradó szájjal suttozta: – Az apám talán életben hagyna, de az anyám egészen biztosan megölne, vagy elcserélné egy bizánci vázára, ha még egyszer használni merészném a verdát.
– Akkor viszont itt ragadtunk örökre! – sírdogált Heri. Szomorúan rugdosta a bőröndjeit és Controllest.
– Hagyd abba! – javasolta Controlles, akit láthatóan szintén egyre jobban megviselt ez a megoldhatatlaná váló probléma.
Heri abbahagyta, de minek!
Ettől nem lett jobb.
Akkor újra kezdte, mert úgy érezte, hogy a dinamikus, ritmikusan ismétlődő mozgás levezeti a feszültséget.
– Nem bánom, menjünk el a repülő szőnyeggel – egyezett bele Controlles. – Még mindig jobb, mint egy évig étlen-szomjan itt várakozni, hátha valaki visszajön értünk.
– Ahogy mondd – helyeselt Heri. – Ne habozzunk, mert a sok habozás fél sikertelenség.
Egymásra néztek, bólintottak, elszánt tekintettel felcigölték nehéz bőröndjeiket, majd belevágtak, mint sebész a betegébe.
Pedig volt egy másik, igen egyszerű megoldása is a megoldhatatlan helyzetnek. Herinek csak gondolkodnia kellett volna egy parányit. Ám a félelem, az izgalom, a kudarcélmény, valamint a megemelkedett adrenalin szint megakadályozta abban, hogy kiválassza, az adott helyzetben mi a helyes cselekvés. Hiszen ott volt tarsolyában az a csodatévő Ebonitrúd, amit személyes pártfogójától, legnagyobb jótévőjétől, K. B. Rottring bácsitól kapott, a nagy írótól, aki számtalanszor direkt azért írta át a történetet, hogy az ő életét megmentse, vagy jelentősen jobbítsa a sorsát. Herinek elég lett volna csak megdörzsölnie a varázserejű szent Ebonitrudat, és máris adekvátan használhatta volna bármire, hogy életcéljait elérje. De nem jutott eszébe, mert az izgalmi állapotban történő dekoncentráció miatt, képtelen volt meglátni a megoldást.
Pedig az ott volt, csak nem látta.
A negatívabb lelkiületű rajongók éles elméjében most felvillanhat talán a gonosz Cotton professzor egyik korábbi kijelentése, amit anno mondott Szó szerint idézve: „Lám, lám, Heri Kókler, a hírnév nem minden!”
De hiába kicsinyelgette le a pöffeszkedő, gonoszkodó processzor főhősünket, a szegény árva fiút, mert az bizony a későbbiek során bizony derekasan megmutatta a világnak, ki a legény a gáton.
Igaz, Heri leginkább Hermelinnek szerette volna megmutatni, hogy ki a legény *a gáton*. Ám most szorult helyzetében nem gondolt annyira a szexre, mint máskor.
A szőnyeg ott várakozott a csomagmegőrzőben. Ezer szerencse, hogy a bonyolult számkombinációt Controlles megjegyezte. Most gyerekjáték volt kinyitnia a zárat.
– Csupa 1-es! – lepődött meg Heri.
– Apa szereti az egyszerű megoldásokat – felelte Controlles.
Miután együttes erővel kipakolták a repülő szőnyeget, a csomagjaikkal együtt a legközelebbi elhagyott terület felé vették az irányt.
Mivel ilyen Lándönben nem igen volt, kénytelenek voltak egy fedett, óriás parkolóban kiteríteni a mágikus szövetet. Ezer szerencsájukra senki sem járt arra, amikor a csomagjaik kíséretében letelepedtek a felfújható törökülésekbe, beszíjazták magukat, bekattintották a gyerekzárát, majd a láthatatlanság degenerátort maximumra állítva sebességbe kapcsoltak és kiröppentek a főváros légterébe.
– Észrevett valaki minket? – kérdezte Controlles?
– Senki! – biztosította Heri.
Ha tudta volna, hogy mekkorát tévedett, biztosan kiszáll és leméri...
Egy apró, fénylő szempár figyelte minden mozdulatukat, dühösen rázza a fejét, és apró, karmokban végződő ujjait ökölbe szorítva morgolódott.
A két fiú persze mit sem sejtett. Ebben a mit sem sejtő állapotban repültek Rokfort felé. Közben repülőket kerülgettek, megriasztottak egy „V”-alakban repülő vadlúdcsapatot, véletlenül kipukkasztottak egy meteorológiai léggömböt, és ki akartak térni két ejtőernyős elől, de ez sajnos nem sikerült, rájuk mi is kegyelettel emlékezzünk, bár nem sok maradt belőlük.
Így repültek, repülgettek, amikor nagy baj történt.
Elromlott a láthatatlanság degenerátor.
Controlles hiába kapcsolt át a tartalék rendszerre, majd kisvártatva a tartalék rendszer tartalék rendszerére, nem történt csoda.
Illetve mégis.
Azok *a kuglik*, vagyis az egyszerű brit polgárok, akiknek ereiben nem folyt varázslók fajtiszta vére, és minden baj esetén úgy dőltek össze, mint a kuglibábok, ujjal mutogattak rájuk, amerre csak elhaladtak, és azt kiabálták, hogy „csoda, csoda”.
A fiúk vidáman visszaintegettek a középső ujjakkal.
Az alatt lévők izgatottan kiabáltak, néhányan, akik nem hittek a természetfeletti dolgokban, és nem szerették a gyerekeket sem, az öklüket rázták, de a fiúk nem jöttek zavarba. Sőt, igen jól szórakoztak, amikor egy nagyobb csődület feje tetejére kilocsoltak néhány liter ásványvizet. Egy másikat pedig megbombáztak a Mrs. Ribizly tyúkjaitól begyűjtött, különösen keményhéjú tojásokkal, amiket a szent cél érdekében még a szendvicseikből is hajlandóak voltak kipiszkálni.
Így érkeztek meg Rokfortba, ahol már folyt az évnnyitó ceremónia.
Controlles letette a repülő szőnyeget egy igen ritka, tízezer évente csak egyszer virágzó *mimóza nervóza* tetejére. A növény ráadásul igen ritka volt, mert csak egy volt rajta kívül az egész galaxisban, de két fényével ezelőtt az is elpusztult, amikor egy kisbolygó összeütközött egy nagyobbbal, és az élőhelyeül szolgáló egész naprendszer felrobbant a kataklizma következtében. Igen valószínű feltételezés, hogy a szegény virág is ott lelte

halálát.
A *mimóza nervóza* rendkívül ellenálló növény volt. Gyakorlatilag önével és önszaporító lévén minden évben újránövesztette magát, vagy az utódait. Nem ártott neki a sok víz, a kevés napfény, a hideg vagy a meleg, a tűzvésszel is bátran dacolt, éppen úgy, mint ahogy semmiféle természetes kártevő nem fenyegette hosszú életét. Ezért élhetett már éppen tízezer évet, amikor végre eljött a tízezer évente megtörténő első és utolsó virágzás. A növényt csupán egyetlen dolog tehette tönkre. Ha a tízezer évente egyszer megtörténő virágzási időszakban letakarják, és közben rátaposnak. Ha csak letakarták volna, semmi baja sem lett volna.
Ha csak rátaposnak, akkor is vidáman élte volna tovább *virágát*.
Ám a két negatív történés együttes hatása a ritkaságszámba menő, erősen védett növény azonnali kipusztulását eredményezte.
– Nahát, milyen szép virág! – lelkenedett Heri, amikor összecsavarták a szőnyeget és kibukkant alóla a galaktika utolsó *mimóza nervózája*.
– Lefogadom, hogy valami ritka növény lehetett – jegyezte meg Controlles. – Ha láttam volna, hogy éppen alattunk van, biztosan nem ide tettem volna le a szőnyeget. Még jó, hogy senki nem látta, hogy mi voltunk.
– Ezer szerencse – bólogatott Heri.
Éppen szólni akart valamit, szokás szerint valami velőset, amikor meghűlt ereiben a vér. A szája tátva maradt, mintha csak a fogorvosi székben várná a sors beteljesülését, és az arckifejezése is azt tükrözte, valami rettenetes dolog van készülóban.
– Téged meg mi lelt? – kérdezte Controlles, látva, hogy Heri lefagyott, mint egy gyatra operációs rendszer, ám amikor meglátta az okot, azonnal világossá vált számára az okozat is.
– Cotton professzor! – suttogta Controlles.
– Bizony, bizony! – nevetett sátánian gonoszul a fent nevezett, és a hatást fokozandó, két kezét mellső középtartásba helyezve meglibbentette a fekete köpönyegét is, amitől úgy nézett ki mint egy betanított betmen.
A repülő szőnyeg ettől még jobban megijedt, mint a fiúk.
Fogta magát, kitekeredett, majd a magasba emelkedve rövidesen eltűnt a látóhatár alján.
– Nos, jómadarak – nevetett vészjósló hangon Cotton professzor, sötét erők tudora, minden bajtalog nagy mestere, két danos kanálelhajlító, okleveles vajákos nővér. – Most aztán igazán nagy pácban vagytok!
Nem akadt élő ember, aki vitatkozni merészelt volna vele.

6. Tárgyalás

– És most – hahotázott Cotton processzor –, rövid úton elintézem, hogy kicsapjanak benneteket!

Nem telt bele öt perc, és az iskola prominens személyiségei előtt álltak a vádlottak padján, a miattuk összeült statáriális bíróság előtt, rosszkedvűen, letörten, mint a bili füle.

– Két rettenetes dologgal vádolom ezt a két tanulót – dörrent az alagsori kinzókamra hideg levegőjébe Cotton professzor pengeéles hangja.
– Mi volna az? – kérdezte Krampusz Dupladurr professzor, az iskola igazgatója. Olyan arckifejezést vágott, mint az édesanya, akinek egyetlen gyermekéről kiderül, hogy nem tőle van.

Mellette ült Kinyerma Meggenya professzorasszony, a Kiváló Boszorka, valamint a Rőzseggyűjtő Anyóka érdemrend hatszoros birtokosa. Ő is rosszkedvű volt, és ezt alig leplezte. Szórakozottan gyűrögette a mellette kissé *származagetten* ücsörgő, kloakáján *fészkelődő* repülésügyi professzort, Madám Flyt, aki nem szólt egy szót sem, de éles *sasszemével* figyelte a történéseket.

Dedalon Dinnye fájdalomügyi főtanerő, és kintorna tanár melankolikusan, már-már tompán révedezve szemlélgette, hogy Heri Kóklernek és barátjának hamarosan befellegzik. Pedig milyen rendes gyerekeknek látszottak. Reménytelenül szerette őket, mint tenmagát.

A háttérben szomorú gyászzene szólt. Senki nem táncolt, csak a hóhér szórakoztatta magát egy kis brék-denccel. Senki sem volt valami vidám, pedig még jónéhány tanár ült a rögtönítélő bíróságban.

Talán csak Hidegráz Majbetojt leszámítva, aki frissen dauerolt szőke hajfürtjeivel játszva, arcán fontoskodó kifejezéssel nyomatékostította személyének jelentőségét. Mindeközben úgy festett, mint egy meleg szervezet aktivistája.

Nem volt valami szép jelenség.

De csúnya, az igen!

A fiúkat is megviselte ez a szörnyű látvány.

Maradék jókedvük teljesen odalett, amikor Cotton professzor, mint fővádló, tovább folytatta verbális vádiratát.

– Ez a két diák, remélem hamarosan már csak úgy emlegetjük őket, mint iskolánk volt tanulóit, engedély nélkül hajtott végre repülőszőnyeg segítségével egy veszélyes repülést. Mindeközben több *kugli* származású emberegged is megláthatta, min repül eme két varázslógyerek. Ezzel veszélyeztették társadalmunk zártságát, komolyan kockára tették, hogy az emberek világában a varázsszőnyeg hatására a zűrzavar és a félelem legyen úrrá. Mindemellett ez a két elkövető szándékosan elpusztította a galaxisban fellelhető legutolsó darab, éppen virágozni készülő *mimóza nervózát*, amely egyik pótolhatatlan értékünk volt.

Erre mindenki felszisszent, és ha lehet, még jobban elkomorodott.

– Igaz ez? – kérdezte rövid kérdőmondatával Krampusz Dupladurr professzor és felhúzta a szemöldökét. Ám mivel ez nagyon fájhatott neki, abbahagyta és most már mindennapi tekintetével vizsgálgatta a jómadarakat.

– Igen... – felelte Heri. – Vagyis nem... Azaz... nem ilyen összefüggésben.

– Ártatlanok vagyunk! – sírt fel Controlles, mint a ma született ártány.

Ettől többen könnyekig meghatódtak.

Jó, sőt, nagyon jó húzás volt.

Talán éppen ennek köszönhették, hogy megcsillant az esélye annak, hogy megkapják a védekezés lehetőségét, és a gijotinját élesítgető, esti mozijegye miatt türelmetlenkedő, és máris késésben lévő bakónak még várnia kellett néhány percet.

– Javaslom, tisztelt bíróság, hogy kivallatásnak vessük alá ezt a két bűnözőt! – folytatta Cotton professzor. – Ha ártatlanok, könnyedén tisztázhatják magukat. Ha pedig valóban bűnösök, meg kell lakolniuk úgy, ahogy megérdemlik. Máris rendelem nekik az utolsó vacsorát.

– Ne, ne! – tiltakozott Heri és Controlles, de senki sem akadt, aki most kimentse őket.

– A Rokforti Okkultista és Kutyakiképző Szagiskola nevében ezennel elrendelem, hogy ezt a két vádlottat kivallatásnak vessék alá! – dörrent Dupladurr professzor lágy hangja, amelyben némi szomorúságot is felfedezhetett a tapasztalt hangelemző.

De csakis az.

A fiúkat megragadták és elvonszolták a terem közepén felállított, középkorból hátramaradott kinzőeszközökhöz.

Hidegráz Majbetoj, aki gyengébb idegzetű volt, eltakarta Madám Fly szemét, amikor a fiúkat beleültették a speciálisan átalakított, szovjet gyártmányú Kényelmetlen Fotelekbe.

Hiába fészkelődtek, izgattak meg mozogtak, sem volt segítség. A fotelekből nem lehetett felkelni, az el sem tudta képzelni. Hacsak nem rendelkezett átlagon felüli képzelőerővel, vagy *belevérző-képességgel*.

– A vádlottakat ezennel kivallatásnak vetem alá! – vihogott vámpírként Cotton professzor. Olyan arcot vágott, mint egy Piton, egy nagyon veszélyes, kígyó. Éppen hogy csak nem szíszegett.

– Ne, ne! – könyörgött Heri és Contrloles felváltva, kétségbeesetten, de mindenfajta eredmény nélkül.

– A szent inkvizíció nevében... öööö... azaz, a Rokforti Kutyakivégző Szagiskola nevében megkérdezlek benneteket, bűnösök vagytok-e a fent nevezett, már ismertetett vádpontokban, vagy nem? – kérdezte Cotton professzor csavarosan, mint egy vizsgálóbíró.

Minden szem rá szegeződött.

Cotton professzor már-már terhesnek érezte, hogy ennyi szem szegeződött rá, ezért egy határozott mozdulattal, lesöpörte a rászegeződő szemeket.

Ennek eredményeképpen néhányan felkiáltottak, mert fájt nekik.

– Nem vagyunk bűnösök! – vallotta Heri. – Igaz, hogy repülőszőnyeggel jöttünk, de nem tudtuk, hogy nem szabad. Senki sem mondta, hogy ne tegyünk ilyet.

– Lekéstük a vonatot! – folytatta Controlles. – Nem tudtunk átjutni a kilenc és feledik vakvágányhoz, mert valamiért nem nyílt ki a fal.

– Különös... – mormogta Dupladurr professzor.

– Cö-cö-cö – kontrázott Cotton professzor. – Ilyen még soha nem történt ezelőtt.

– Így történt, nem másképpen – hitegette a tanerőket Heri Kókler. – Ha nem így lett volna, miért mondanánk? – kérdezte roppant logikusan, ami kis híján meggyőzte az esküdteket, de nem Cotton professzort, aki esküdt ellenségének tűnt.

– Azért mondd, mert hazudsz! – förmedt rá Cotton professzor. – Hagyd ezt abba és mondj igazat! Valld be bűneidet, és esedezz kegyelemért.

Akkor talán annyival megúszhatod, hogy csak az életedet vesszük el.

– És nem is adják vissza? – kérdezte rémülten Controlles, aki most kezdte csak érezni, nem babra megy a játék, a tét komolyabb, legalább egy petákos alapon játszanak.

– Bűnösök vagytok-e? – kérdezte Dupladurr professzor is.

– Nem! – rázta a fejét Heri.

– Nem! – tiltakozott Controlles is.

– Ártatlanok! – kiáltotta el magát Madám Fly – Ismerem ezeket az éltanulókat. – Soha nem tennének ilyen galádságot önszántukból.

– Dehogynem! – szíszegte Cotton. – Úgy hazudnak, mint a vízfolyás. – A szemei vérben forogtak, tekintete kegyetlenségről árulkodott, amely általában, a szürke mindennapok alkalmával csak sötét lelkét mótelyezte, ám most másokat is mótelyezni akart.

Még hozzá éppen Heri Kókler, a világ hőseit, aki maga is tananyagként szerepelt a könyvekben, sőt történelemmé lett, momentán pedig éppen átmenetben volt ahhoz, hogy hősből valóságos fogalommá váljék.

Vagy mártírrá.

Ez persze nagyon nem tetszett egyeseknek.

Mint például Rágó Mátfoltnak, aki másik esküdt ellensége volt.

Ezer szerencse, hogy ő nem volt jelen.

Képzeliük el, ha az embernek egy esküdt ellenséggel van dolga, akkor sincs irigylésre méltó helyzetben, ám ha kettő van belőlük, a helyzete szinte reménytelenné válik.

Igen könnyen úgy érezheti, hogy mindenki összeesküdött ellene.

Szegény Heri Kókler!

Bárcsak halva született volna! Akkor most hiába is akarnák elvenni ifjú életét a gonoszok gonoszai, hiába óhajtanák megkínozni, vallatni, pizskálni meg szekálni, hiszen halott lenne az árvám, testét kukacok fogyasztanák a jó hideg anyaföld mélyében, márvány sírfedél alatt...

De nem!

Heri Kókler bizony nagyon is élt!

És élni is akart, mert már annyira megszokta, hogy él, hogy igen-igen ragaszkodott ehhez az állapothoz.

Mindez azonban különösképpen nem tetszett Cotton professzornak, aki pikkelt rá, sőt, minden óráján megalázta, ötször feleltette, megintette, és gúny tárgyává tette.

Ám Heri Kókler nem olyan fából faragták, hogy mindezt ne tűrje szótlanul, sztoikus belenyugvással. Bár lelkében időnként gyilkos indulatok forrtak, de még soha, egyetlen egyszer sem gondolt arra, hogy a szörnyű rémtettek mezejére lépjen, és mondjuk egy csúcsra járatott, jó éles, szépen berregő sövényvágóval aprólékosan *visszavágjon* tanárának.

Ám most azon morfondírozott a Kényelmetlen Fotelben ücsörögve, hogy talán óriásit hibázott, amikor úgy vélte, Cotton professzorral nem szabad beszennyeznie a kezét. Sőt, arra a következtetésre jutott, bárcsak beszennyezte volna! Legfeljebb alaposan kezet mosott volna utána. Miután elássa az Oskolát körbekerülő titokzatos lények otthonául szolgáló Négyszögletű Kerekerdő közepén, vagy feloldja lúgban és leengedi a lefolyón...

Heri Kókler nagyon úgy érezte, hogy jó szíve miatt óriási hibát követett el, ami most bizony megbosszulja magát.

Óriási pácban voltak, amelyből nem látszott menekülés. A Kényelmetlen Fotel egyre jobban nyomta a derekát, pokolian fájt az ülepe, de a legrosszabb a háta volt. Már nem is érezte. Átfutott az agyán, ha még sokáig kell itt ülniük, akkor hamarosan elveszítik az önuralmukat, később a lélekjelenlétüket, aki pedig ki tudja, mihez vezethet majd.

– Mivel a vádlottak konokul tagadnak, további kínzásokra lesz szükség – dörzsölte elégedetten Cotton professzor hosszú, karmos ujjakban végződő kezét.

– Talán nem kellene! – vetette közbe Dupladurr bizonytalanul. – Hiszen eddig sem vallottak be semmit, amit főgonoszságod állít.

– Na, légyszi! – esdekelt Cotton. – Ebben az egész hülye könyvben ez az egyetlen vacak kis fejezet az, ahol végre magamhoz méltó módon főszerepet kaphatok. Ez a fejezet, amúgy is rövidebb a többinél, akkor pedig kérem mindenkit, hogy ne akarjanak engem leállítani, mert nem állok jól másokért, és kezességet sem vállalok – kért mindenkit Cotton.

Kérése parancs volt, ezért senki sem merte megakadályozni, hogy tovább vallassa a világ megmentőjét, a sötétség végső eloszlatóját, a legendás élőlényt, Heri Kókler és barátját, aki nem kevésbé.

– És most következzen a legrettenetesebb fájdalmat okozó eszköz, amelynek alkalmazása egyenesen csodatévő erejű. Független szervezetek kutatásai bizonyítják, hogy a némák is megszólalnak, sőt mindent bevallanak, amit csak a Szent Inkv..., azaz vizsgálóbizottságunk szeretne hallani, de legfőképpen én. Heri Kókler és kis barátja bűnös. Nagyon bűnös. Rossz fát tettek a tűzre. Kicsapatas vár ezért rájuk, ha bebizonyosodik és bevallják bűneiket, hehehe – vihogta önkívületi állapotban, ami nem volt túlságosan jó jel.

Heri rettegni kezdett, vajon mi lehet még ennél a Kényelmetlen Fotelnél is rettenetesebb.

Hamarosan megtudta.

Hamarabb, mintsem legborzasztóbb rémálmaiban gondolni merete volna.

– Mit akar tenni, Cotton úr? – kérdezte Meggenya professzor rosszat sejtve. – Most már csak egyfajta kínzást alkalmazhat. Az iskola etikai kódexe kimondja, hogy két kínzás utáni harmadik kegyetlenkedés alkalmazása beleütközik a huszonkettedik paragrafus által adekvátan meghatározott jóízelésbe. Ehhez pedig nincs joga!

– Nincs bizony! – helyeselt Heri is, de lehurrogta Cotton.

– Vádlott, csendben marad! Akkor beszél, ha kérdeztem, megértette?

Heri tiltakozott, de nem adtak neki helyt.

A legrosszabb, hogy még egy másik helyt sem adtak neki, ami nem lett volna ennyire kényelmetlen.

Cotton kinsóvár tekintettel nézett rá. Úgy, mint ahogy a macska néz az egérére, akinek már nem sok van hátra ebből a fejezetből.

– Most pedig alkalmazni fogjuk a Kényelmetlen Fotelhez szériatartozékként rendelhető vallatórendszert, a Rosszul Megtervezett Lábtámaszt!

– Jaj, csak azt ne! – sírt fel együttérzően Meggenya professzor, aki láthatóan szívén viselte Heri és Controlles sanyarú sorsát. – Inkább valami mást! Csak azt ne!!! – Kétségbeesetten markolászta a szívét, ami viszont a bal melle alatt volt. Ez a tevékenység láthatóan felizgatta Hidegráz Majbetojt, aki beteges módon vonzódot saját neméhez, a nőkhöz, mivel saját magát is annak képzelte.

Heri és Controlles rosszat sejtve figyelte, amint a bárdját hagyott bakó, aki szakképzett, akasztáshoz is értő illető volt, ilyen minőségében tehát *személyfelvonóként* is funkcionálhatott, ebben a pillanatban éppen becipelt a kínzókamrába egy-egy darab kínzó hatású bútordarabot.

De nemcsak hogy becipelte, hanem még a lábuk alá is helyezte.

Heri szemébe könnyek szöktek.

Controlles pedig elveszítve önuralmát. Bézik nyelven kezdett el segítségért könyörögni. De nem volt senki, aki +értette volna, hogy igazából mit is jelent az a GOTO 10.

Sajnos, olyan sem, aki megszabadította volna őket ettől a rettenettől, amit a Rosszul Megtervezett Lábtámasz okozott. Lábaikba olyasfajta fájdalom nyilallott, amely egyszerre volt zsibasztó és bénító. Rafinált módon azonban nemcsak a lábaikra hatott az eszköz, hanem testtartásuk is megváltozott, tovább fokozva a Kényelmetlen Fotel által keltett kínokat.

– Valljátok be bűneiteket! – rikácsolta Cotton. – Gyerünk, gyerünk! – nógatta őket – mert mindjárt végetér a fejezet. Nincs sok időnk, azalatt kell bevallanotok, mi habozzatok, valljátok! Ne vacakoljatok, valljátok! Valljátok, valljátok, valljátok!!! Mindjárt kifutunk az időből! – Cotton tájékozni kezdett, ami szörnyű látvány volt, annyira, hogy Heri inkább nem is nézett oda. Inkább felpillantott jobbra, ahol már ott volt a:

7. Fejezet

Megmenekültek! Cotton professzor kifutott az időből! De nemcsak onnan!

Annyira felizgatta magát, hogy képtelen volt egyedül feldolgozni az őt ért súlyos kudarcélményt. Elrohant, ki tudja, hogy hová, és ki tudja, hogy mit fog ott csinálni ezt követően.

Heri remélte, hogy nem látják többet, de az is az eszébejutott, hogy meglehet, ez lehet, hogy nem több, mint csalfa, vak remény.

Sajnos, az ilyen lelketlen lelkek, mint amilyen ez a Cotton professzor is volt, egyáltalán nem hajlottak az önagresszióra, inkább külső célpontokat kerestek, leginkább ártatlan, ma született bárányokat, akiken kiélhették veleszületett szadizmusukat.

– A nép nevében kihirdetem az ítéletet! – állt fel és szólamlott egy nagyot Krampusz Dupladurr professzor, az igazgató. – Kísérleti úton igazoltuk, hogy önök tök ártatlanok.

A teremben óriási üdvívalgás tört ki, mindenki, aki szimpatizált a két fiúval boldogan ordítani kezdett, akik viszont nem, azok gyorsan és bosszankodva távoztak.

Heri és Controlles boldogan ölelgette egymást, amikor a rosszkedvű bakó egy rántással kihúzta őket a Kényelmetlen Fotelből. Mivel az elhúzódo tárgyalás miatt lekészte a mozit, számíthatott rá, hogy barátnője, egy *vérvörös* hajú szépség, akibe *halálosan* szerelmes volt, úgy fogja kirúgni, hogy a lába sem éri majd a földet.

– De vajon miért nem tudunk átmenni a falon? – motyogta az általános örömmámor ellenére Heri, miközben ily módon öntötte kérdőmondatba szünni nem akaró rossz érzését.

– Ki a fenét érdekel az most! – rikoltozta Controlles, aki nagyon boldog volt, mert visszaállt a homeosztázisa, újra érezte a derekát, a hátát, a lábait és a...

Már soha nem fogjuk megtudni, hogy mi a manóra gondolhatott, mert Krampusz Dupladurr igazgató ismét beszélni kezdett:

– A vádlottakat felmentettük, ám megkérjük őket, hogy írják alá ezeket a dokumentumokat, amelyek a hivatali adminisztrációhoz szükségesek.

– Miféle dokumentumokat? – kérdezte Controlles gyanakodva.

– Óóóóó, csak ezt a százvalahány oldalas kis nyilatkozatot. Igazából nem is érdekes az egész, de azért mégis... Nehogy valami jogi probléma legyen és esetleg eszetekbe jusson beperelni az iskolát, mert akkor nekünk befellegzik.

– Mi van ebben a dokumentumban? – kérdezte Heri érdeklődve. Látható, kíváncsi természet volt, tipikusan olyan, aki ezért hamar megöregszik.

– Nos, ha már ennyire érdekel benneteket, összefoglalva annyi, hogy a dokumentum aláírásával nyilatkoztok arról, hogy saját kérésetekre hallgattunk ki benneteket. Kifejezett óhajotok volt, hogy a vádló Cotton professzor legyen, és ahhoz is ragaszkodtatok, hogy védőügyvéd ne képviseljen benneteket. Bármennyire is nem ajánlottuk, ti ragaszkodtatok ahhoz, hogy a kihallgatás a régi bünt tárgyalások hagyományaihoz hasonlóan a Kényelmetlen Fotelben történjék, és azt is ti kértétek, hogy hivatásos hóhér legyen jelen az eljárás alatt.

Heri a bakót kereste, de az addigra már nem volt a teremben.

Valószínűleg azért, mert elment.

Persze nem zárható ki az sem, hogy azért hiányzott, mert elrabolták a földönkívüliek, de erre nem sok jel utalt. Csak az a néhány gabonakör, amely azt a helyet övezte, ahol az előbb állt, na de mindegy...

Ha eltűnt, hát eltűnt.

Igazából senkinek sem hiányzott, csak a barátnőjének, de annak nagyon.

Szegény némbér, valósággal *halálra* idegeskedte magát a hóhérja miatt. Valószínűleg ő volt az egyetlen élő ember, aki vágyott a hóhéra és türelmetlen volt, ha a fickó nem jött időben. Haláli, igaz?

– A Rosszul Megtervezett Lábtámasz alkalmazását is ti kértétek, mi pedig kénytelenek voltunk teljesíteni ezt, mert jogotok volt hozzá – folytatta Dupladurr professzor.

– Itt kell önként aláírni – mutatta az ujjával és még tollat is adott hozzá, annyira komolyan gondolta.

– Mi lesz, ha nem írjuk alá? – kérdezte Heri bátortalanul.

– Abba jobb lesz nem belegondolni – borult el Dupladurr professzor tekintette. – Akkor ki kell csapjunk benneteket, ezen kívül meg kell fizetnetek a

felbecsülhetetlen értékű *mimóza nérvózát*, valamint át kell adjunk benneteket a Brit UFO-kutató gíttegyeletnek, amely szeretne benneteket felboncolni, vagy felkoncolni, már nem is emlékszem pontosan. Tehát, jobb ha aláírájatok! Jut eszembe, arról még nem is szóltam, hogy végső esetben akár meg is kereshetjük a hóhért.

Heri és Controllest meggyőzték az okos szavak és szignózták a dokumentum minden lapját, a legvégére pedig nagybetűkkel odaírták és aláírásukkal szintén hitelesítették, hogy minden egyes szavával mélységesen egyetértenek.

Ezután ki-ki ment a maga dolgára. A bizottság is feloszlott, a tanárok visszamentek a megnyitó ünnepségre, ahol tovább folytatódott a parti, mindenki evett, ivott, amennyi belefért, volt aki többet is, és szépen lassan mindenki lerésze... elálmosodott, majd utána elment hány... aludni.

A Csippendél egyeslet ajtajában őrt álló klasszicista stílusú ocsmány festményen látható bukott madonna a nagy didikkel, amit egy szuper filmsorozatról loptak el, megkérdezte:

– *Halló, halló! Mi a jelszó?*

– Jelszó? – kérdezett vissza Heri. Nagyon rosszul kezdte magát érezni, mert fogalma sem volt róla, hogy az elmúlt órák iszonyú megpróbáltatásai után, ma este még jelszót is kell mondania.

Controlles nem mondta, de látszott rajta, hogy dettó ugyanígy vélekedik.

– A jelszó, nos a jelszó... az... – kezdte megint némileg határozatlanul Heri.

– Nos? – kérdezte gyanakodva a bukott madonna a nagy didikkel – csak nem azt akarjátok mondani, hogy nem tudjátok? Netán elfelejtettétek?

– Ááááá, dehogy! – biztosította Controlles. – Nagyon is tudjuk. Csak nem jut az eszünkbe...

– Szinte itt van a nyelvünk hegyén – bólogatott sűrűn Heri is.

– Tehát a jelszó... – kezdte megint Controlles.

– Nem más, mint... – vette át a szót Heri.

– Hát ti itt vagytok? – kérdezte Hermelin örömmel, és átölelte a mellettük lévő oszlopot. A buli miatt, ahol jól akart kinézni, és dögös benyomást kelteni, nem volt rajta a szemüvege, ezért kissé rosszul látott. – Hihi – nevetett Hermelin. – Heri, milyen hideg vagy ma este... De mégis oly kemény...

– Hagyjuk a lírát! – intette le verbálisan Controlles. – Mondd, hogy mi a jelszó! Fáradtak vagyunk, aludni akarunk.

– A jelszó: Vastyúk – mondta Hermelin, mire az ajtó feltárult, a három fiatalok betódult a Csippendéles körletbe, ahol ebben a pillanatban petárdák pukkantak, csillagszórók szikráztak, mini tűzijáték pattogott a plafonon, és mindenki, legalább ötven csippendéles diák ordított, ahogy a torkán kifért:

– Éljen Heri Kókler és Controlles! De leginkább Heri Kókler, a világ megmentője!

– Most meg mi van? – kérdezte csodálkozva Heri. – Ti meg miért örültök úgy, mint majom a farkának?

– Hallottunk mindent! – ordította egyik legjobb barátjuk, Debill. – Igaz, hogy repülő szőnyegen érkeztek az iskolába!? Fantasztikus, fantasztikus!!!

– tette hozzá, majd megölelte őket, Hermelint kétszer is, mert annyira jól esett, hogy olyan puha bizonyos helyeken.

A kilencesikrek egyik bátyja, Sercly, akiről eddig méltatlanul kevés szó esett, mert annyira jelentéktelen figura volt, boldogan ölelgette őket, de Hermelinnél ő is elidőzött egy kicsit.

Jó kis muri kerekedett, majd amikor már mindenki alig állt a lábán, aludni tértek, hogy holnap is legyen erejük bulizni.

Kegyetlen élet volt ez, de nem volt mit tenni.

Megkezdődött a tanév, ahol bizony így teltek a napok és főleg az éjszakák. Az iram embert próbáló volt, de bírni kellett, nem volt mese.

Másnap reggel vidáman ébredtek. A többi egyeslet diákjaival egyetemben leözönlöltek az étkezőbe, ahol finom reggelit kaptak, néha pedig szalmonellát.

Controlles viszont levélbombát kapott az anyjától, aki kissé nehezményezte, hogy miért repülőszőnyeggel érkeztek az iskolába. Szerencsére a levélbombát tévedésből egy ártatlan, ám kíváncsi és kleptomániás hajlamokkal megvert konyhásnéni bontotta ki. A levél akkorát szólt, mint egy gulyáságyú, a helyiségből füst szivárgott elő és mindenféle vacak cafat repült szerteszét. Meg a konyhásnéni, de senki sem ismerte fel, mert annyira megváltozott. Azelőtt úgy tűnt, hogy olyan, mint egy jó autó, amelyik nagyon egyben van, ám most sajnos már nem ez volt a helyzet.

A fiúk nem törődtek vele tovább.

Csak a lányok, mert ők jóval érzékenyebbek voltak.

A reggeli végén, amely közben rengeteget viccelődtek a pórul járt konyhásnénin, aki nem egészen nyomtalanul, de eltűnt, megjelent Meggenya professzor, a Csippendél egyeslet főnöke, hogy kiossza az órarendeket. Heri látta, hogy két órájuk is lesz ma, ami nagyon megterhelőnek ígérkezett. Mindkettő biológia volt, illetve lett. Holnap három órájuk lesz majd. Két kakukkos és egy homok.

De ne vágjunk a dolgok elébe!

A diákok a biológia tanár Himba tanársegéd tanterme előtt gyülekeztek. Amikor mindenki megérkezett, Himba kinyitotta az ajtaján lévő bonyolult számkombinációs zárat, majd a diákokkal a nyomában behatolt a terembe. Az említett biciklizárat a köpenyébe tette, hogy el ne vesszen. Ezt követően megkezdődött az óra.

– Ma egy roppant veszélyes kísérletet fogunk elvégezni – kezdte Himba, és furcsán ingatta a fejét. Heri arra gondolt, biztosan ezért kapta ezt a furcsa nevet, mert a feje úgy járt ide-oda, mint egy himba.

– A művelet nagy odafigyelést és roppant körütekintést igényel! – figyelmeztetett mindenkit a tanerő. A lombikbébi pogromunk keretében, ma néhány apróságot fogunk megfigyelni, amint azok fejlődésük korai szakaszából éppen átmennek egy másik, kicsivel későbbi szakaszba.

Himba tovább ingatta a fejét, Heri egészen beleszédült, ahogy figyelte.

– A lombikbékák ezekben a lombikokban kelnek, kelegeznek – mutatott egy hatalmas, erős lámpákkal megvilágított, tenispályányi méretű területre, amely telistele volt lombikbékákkal. Az apróságok a lombikokban aludtak, közben fejlődtek, növekedtek.

– Nahát, milyen érdekes! – jegyezte meg Hermelin. – Soha nem gondoltam volna, hogy a lombikbékák így fejlődnek.

Ami azt illeti, Heri sem gondolta volna.

Sőt, a jelenlévő diákok többsége sem.

Az élmény újszerű volt, a fiúk és a lányok hüledeztek, közben pedig kíváncsian hallgatták Himba tanárnő előadását.

– A lombikbékák itt készülnek ebben a keltetőben. Egészen parányi koruktól kezdve itt fejlődnek, fejlődgetnek, egészen addig, amíg el nem érik a megfelelő kort.

– Megfelelő kort? – kérdezett közbe Hermelin, aki nagyon kíváncsi volt. A gyerekkeltetés pedig különösen érdekelte. Bár ő egészen máshogyan képzelte azt a folyamatot, ahogyan a gyerekek megszületnek. Arról nem is beszélve, hogyan fogantatnak.

– A megfelelő kort kilenc hónap után érik el a gyerekek. Már amennyiben nincsen különleges kívánság.

– Miféle különleges kívánság? – kérdezte Shift, akit szintén megfogott ez a probléma.

Például a színkeverés. Csak utána nyerik el a megfelelő tartós színt. Egy esetben előfordult, hogy a megszületett gyermek nem tartózkodott elég ideig a szín-keverőben, és a születése után kifakult. Mondhatom, nagy blamázs volt. Alig tudtuk eltusolni az ügyet. Az indián szülők egyáltalán nem

örültek a szeritőre sápadtarcúvá fakult kislánynak. Bár, később, amikor a gyerekből nagy varázsló lett és elvarázsolta a másik törzs aranytartálékát, akkor szent emberré avatták, és többé nem korlátozták a whisky fogyasztását.

De ez már egy másik történet volt.

A gyerekek érdeklődve hallgatták Himba tanárnő előadását. Közben a csöppsegeket figyelték, akik fejlődésük különböző szakaszaiban jártak, de egyvalamiben teljesen megegyeztek. Ez a két dolog a következő volt: Kicsik voltak és egyáltalán nem vettek tudomást a vendégekről. Mintha mi sem történt volna, csak lebegtek a folyadékkal kitöltött lombikokban, és várták, hogy végre megszülethessenek.

– Mikor fognak megszületni? – kérdezte egy fiú, akinek nem tudjuk a nevét, mert annyira jelentéktelen volt, a történetben semmifajta további szerepe nem lett, a stáblistáról le is maradt a neve, és ezért az egy kérdő mondatért még gázsit sem kapott.

Naná!

– Hát, kislányom, ez bonyolult dolog – felelte Himba. – Amikor eléri a kifejlett, születésre alkalmas kort, akkor többoldalas igénylőlapot kell beadniuk arról, hogy meg kívánnak születni.

– De hát nem tudnak írni! – vetette közbe Hermelin, a kis tudálékos. – Hiszen csecsemők...

– Meg olvasni sem! – logikázott Overlay is. Elgondolkodva piszkálgatta a homlokára tetovált Intel Inside feliratot.

– Bizony, ez nem egyszerű dolog – értett egyet Himba. – A munkatársaink megírják helyettük az igénylőlapokat. Fénymásolják a géntérképeiket, majd postázzák az illetékes hivatalnak, ahol egy ideig ülnek a papírokon, hogy ne mondjam, kotlának rajtuk – nevetett saját tréfáján Himba. Amikor elült saját nevetése, folytatta az okítást:

– A gólya csak ezután jön.

– A gólya? – kérdezték egy emberként a diákok. – Hogyhogy a gólya?

– A gyereket a gólya hozza – magyarázta Himba. – Meglehet, hogy néhány áltudományos irányzat ezt az évezredes tapasztalatokon alapuló tényt meg meri kérdőjelezni, de jobb ha tőlem tudjátok, a gyerek nem születik, hanem a gólya hozza.

– ÁÁÁÁ, nem hisszük! – hitetlenkedtek a felvilágosult gyerekek és a szexre gondoltak, mert az már régóta érdekelte őket.

– Be fogom bizonyítani! – ígérte Himba. – Előkapta a mobilját, majd furcsa *madármelyven* hosszasan csevegett valakivel. Amikor befejezte a beszélgetést, elégedetten hátradőlt a széken, amelyen ült.

Nagy nevetést keltett, amikor ezután a földre puffant.

A székeknek ugyanis nem volt háttámlája.

Miután Himba tanárnő kiheverte könnyebb sérüléseit, és ellátta a súlyosabbakat, kinyitotta az ablakot, ahol páratlan látvány tárult a pincehelyiségben ámuló diákok szeme elé. Millió egy gólya röpködött és körözött, mindegyikük szájában egy-egy pelenkába csomagolt csöppség várta, hogy végre kézbesítsék szüleinek. Némelyik gólya kettő vagy három gyereket is cipelt, de a négyes vagy az ennél többes ikreket már külön szállították, mert túlsúlyuk miatt a transzport nem lehetett eléggé biztonságos.

– Látjátok, gyerekek? – kérdezte Himba. – A csecsemőket a gólya hozza. Ez tudományos tény. Érthetetlen, hogy miért akarják egyesek bebizonyítani, hogy nem így van.

A diákok némelyike belátta tévedését, és átalakítva világnézetét, egyetértően bólogatott, mint ahogy Himba is tette – folyamatosan. Igaz, hogy ő oldalirányban tette mindezt.

Néhány gólya közelebb repült, szárnyaival integetett, némelyik veszélyesnek tűnő műrepülő figurát is bemutatott azzal a kisdeddal a szájában, *akít épen* szállított.

– Tanárnő, nem veszélyes ez? – kérdezték néhányan, de Himba nagy összegre életbiztosította őket, hogy á, dehogy. Elmondotta nekik, hogy a kicsikből műrepülő pilóták lesznek, akik láthatóan máris kacagva élvezték a zuhanást és a hirtelen emelkedést.

Az egyik gólya különösen nagy hatást tett Herire. Na nem a repülő tudományával, hanem a fején lévő, különös formájú, a Temze alakját formázó sebforradásával, amely szakasztott olyan volt, mint az övé.

– Vajon hol szerezhetette? – fogalmazódott meg a fiúban a kérdőmondat. Megtapogatta a sajátját, mert tudni akarta, hogy megvan-e, és vajon a gólya nem lopta-e le az övét. De nem! Megvolt a sajátja is. A gólya nagyon ismerősnek tűnt, és barátságosan integetett feléje. Heriben az a dézsavű érzés keletkezett, hogy a gólya valószínűleg azért integet neki, mert ismeri őt. Talán onnan, hogy amikor még maga is egy kis lombikbébi volt, akkor ő volt az, aki leszállította a drága jó szüleinek, akik azóta egy csúnya háztartási balesetben elhunytak.

Illetve, mint ahogy az kiderült, a gonosz Voltmárvolt elektromos gyilkosságának áldozataivá váltak, és elesetek abban a szörnyű összecsapásban, amelyben mindenki meghalt, csak ő maradt életben, és közben megölte a főgonoszt, Voltmárvoltot, aki azóta szerencsére Holnemvolttá lett.

A diákok a nap hátralévő részét azzal töltötték, hogy a nagybacska kisdedekeket, akik már kinőtték kisebbfajta tárolóedényeiket, gondos és szakszerű módon átöntötték a nagyobb és kényelmesebb lombikokba. Arra gondoltak közben, hogy hadd fejlődjenek csak tovább, jobb és emberhez méltóbb körülmények közepette, amelyben később, amikor majd megszületnek, nem mindig lesz részük.

Nem sejtették, hogy mennyire fején találták a szöveget.

De hamarosan megtudták.

8. A csodalámpa

Heri és Hermelin egy Humbug egylethez tartozó fiúval dolgozott együtt.

– A nevem Ötchy Pötchy – mutatkozott be. Amikor a másik kettő is ugyanezt akarta tenni, a fiú leintette őket, hogy ne fáradjanak. – Tudom, hogy kik vagytok. Te, rossz arcú, sebhelyes homlokú, te vagy Heri Kókler, a világ megmentője. Te pedig – közben végigmérte Hermelint, majd miközben láthatóan csodaláttal adózott nőiesen domború alakjának, ám egyéb jelzővel nem illette, mennyire megrázta ez a gyönyörű vizuális élmény – Hermelin vagy, az éltanuló.

Hermelin sikkantott örömben, és olyan mosolyt eresztett meg a szegény fiú felé, hogy az egészen zavarba jött tőle, és le kellett hogy üljön egy székre, amíg vissza nem nyerte a – lélekjelenlétét.

A nap hátralévő részében Meggenya professzor óráján próbálkoztak a diákok az átváltoztatás tantárgyával, ám Herinek rá kellett jönnie, hogy bizony igen sokat felejtett az elmúlt hónapokban. Egy művirágot kellett volna élővirággá változtatnia, de csak annyit sikerült elérnie, hogy a virág hirtelen egészen aprócskára ment össze, majd tovább zsugorodva elenyészett a molekuláris világ végtelenjében.

– Tyúha! – mondta Heri, és zavartan körbenézett, nem látta-e valaki a műveletet. Ám megnyugodott, mert minden csoporttársa a saját átváltoztatásra váró objektumával volt elfoglalva.

Hozzá hasonlóan elenyésző hatékonysággal.

Kivéve Hermelint. Mindenki legnagyobb örömeire sikeresen átváltoztatta az előtte lévő borsszemeket éhező nikkkelbolhakká, amelyek a művelet után azonnal elvegyültek a diákok között.

Miután elült a pánik, és a bolhákat visszaváltoztatták borsszemekké, folytatódhatott az óra. Heri kirázta ruhájából a két maréknyi apró fekete

gyógyócskát, amelyek egy perccel korábban még véresen komolyan vették azt, hogy ők most bolhák, nem pedig borsszemek. A sebeit egy igen hatékony, ráolvasásos módszerrel fertőtlenítette, majd egy másik, ugyanilyen technikával eltüntette.

Nagyot sóhajtvá tért vissza a fél órával ezelőtt megkezdett művelethez. Újabb művirágot helyezett maga elé az asztalra. Hosszasan nézegette, mintha csak bele akarna kötni. A művirág, amely látta az előző balul sikerült kísérlet eredményét, talán megsejthette, hogy kezdő varázslóval van dolga. Előbb lassan araszolva, majd váratlanul felgyorsítva menekülni kezdett. Heri üldözőbe vette. A művirág menekült árkon-bokron keresztül, Heri a nyomában loholt, közben varázsigékkel bombázta, és vadul csattogtatta rá a varázspálcáját:

– *Idefix komplexus!* – kiáltotta például teljesen hatástalanul. A növény úgy rohant, mintha az élete függene ettől. Heri hiába üldözte egészen az iskolát körülvevő vizesés határáig, a növény eltűnt, mert óriási robbanás kíséretében átlépte a hangsebességet, majd végleg nyoma veszett.

Heri bosszankodva felvett a földről egy botot, majd elindult visszafelé a Varázs Ló Oskolába. Közben a kezében markolászott hosszú *bottal ütötte* a művirág nyomát.

Controlles varázspálcája a repülőszönyeggel való földetérés közben, mert hogy sajnálatos módon beleesett egy poccsolyába, kontakthibás lett, így egészen meglepő dolgokat produkált. Időnként szikrák pattogtak belőle, és hiába cserélt benne elemet a fiú, csak nem akart megjavulni.

Controlles momentán bolhából akart elefántot csinálni, de nem járt sikerrel. A pálcá villámokat szórt, megégette az ujját, majd valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva minden irányban robbanó konfettiket kezdett el szórni. Kisvártatva lángba borította a tantermet, amelyet ki kellett üríteni, végül pedig *tengernyi* varázslat segítségével lehetett csak eloltani.

Ebéd után újabb megpróbáltatások következtek. A sötét varázslatok kivédését Hidegráz Majbetoj okította.

Ám előtte Heri megismerkedett egyik fiatal rajongójával, Karén Kiwi-vel, aki igazán dekoratív hölgyike benyomását keltette még így, ruhában is. Ám alig várta már, hogy Heri felfedezze rejtett képességeit.

Szerencsére Heri nem volt féltékeny egy cseppet sem. Bár, amikor észrevette, hogy Kiwi erőteljesen hajt Herire, kétszer véletlenül lelökte a lépcsőn, és háromszor nem szándékosan ráöntötte a fejére a forró paradicsomszószt, amit eredetileg a milánói makaróni tetején kellett volna ugyanilyen egyenletesen szétfolynatni.

Kiwi azonban nem tárgított. Heri legnagyobb döbbenetére messziről, teleobjektív segítségével fényképezte, és minden beszélgetését egy speciális berendezés segítségével rögzítette, majd digitalizálva, tökéletes minőségben CD-n archiválta, hogy az utókor is élvezhesse.

Kiwi kezdett terhessé válni.

Még szerencse, hogy nem *úgy*...

Hidegráz Majbetoj órája unalmasan indult, de izgalmasan végződött.

Először tesztlapot kellett kitölteniük, amelyben néhány fontosabb kérdésre keresett választ a sötét varázslatok elkerülése végett szerződtetett tanerő.

Heri meglepetten olvasta a kérdéseket, amelyek igen fejlett egóról árulkodtak, ám megoldásuk nem ígérkezett annyira bonyolultnak. A közepesen félműveltek, vagy azok, akik teljesen reménytelenek voltak, viszont olvasták a könyveit, komoly eséllyel voltak képesek megválaszolni őket.

1. Mi Hidegráz Majbetoj kedvenc színe?
2. Miért éppen a lila az?
3. Mi az eddigi legjelentősebb tette?
4. Miért éppen a vasorrú bába orrának mágnesessé tételét tartja annak?

És így tovább, egészen a hatszázhatvanhatodikig, ami így szólt, azaz íródott: 666. Szerinted miért volt ennyi kérdés?

Hidegráz Majbetoj összeszedte a kérdőíveket, amelyek közül kiemelkedett Hermeliné. Két okból is. Egyrészt azért, mert mindegyik válasza tökéletesre sikeredett. Másrészt azért, mert a tesztet a beadása előtt izgalomtól felhevült, pihegő mellére szorította, amely a finom kipárolgás hatására felvette a hölgyike szilikon párnák nélkül is igencsak formás formáját. A tesztlapot legutoljára adta be, így a papír egyedi módon domboríthatta ki Hermelin sokoldalú tehetségét.

Kérdőíve arról tanúskodott, hogy tökéletesen ismeri Hidegráz Majbetoj szokásait, de ha azokat nem is, mind a huszonhat könyvét szorul szóra megtanulta, akár hosszabb részek idézése sem jelentett számára problémát.

– Hermelin kisasszony – lelkendezett Hidegráz –, a tesztje egyenesen kiemelkedő. Szinte többet tud rólam, mint én, saját magamról. Csak így tovább, csak így tovább – biztatta. – A téma irigylésre méltóan intellektuális, önre szellemi hegycsúcsok megmászása vár, ez nem vitás. És a hosszú út végén ott várom önt, mint a megismerés tiszteletreméltó trágya... akarom mondani, tárgy.

Hermelin elvörösödött. Bár nem értette kristálytisztán, hogy mire célzott Hidegráz, pihegni kezdett, majd elolvadt, és helyes kis tócsává csöpögött szét a pad alatt. Ott egy kis lehűlés után megint összeállt, majd a boldogságtól felemelkedve nagy csörömpölés közepette kirepült a csukott ablakon.

Ezt követően napokig nem látták.

Normálisnak.

Hidegráz Majbetoj egy csodalámpával készült az órára. Állítólag régebben valami Aladdin nevű arab fickóé volt, és mágikus hatással bírt. Elég volt a lámpát megdörzsölni, persze csak azután, hogy bedugtuk a konnektorba, hiszen áram nélkül még egy csodalámpa sem működhet, ez kökemény fizika meg mechanika, ugyebár, és máris kiröppent belőle egy dzsinn.

A dzsinn nagy darab melák volt, és minden kérést teljesített.

Amit csak akart.

Mármint hogy ő.

Mert amit nem akart, azt nem teljesítette.

Heri ilyet még nem látott, de a többiek sem.

– Mit parancsolsz kiscsajdám? – kérdezte a dzsinn lelkesedés nélkül.

– Kiscsajda a nénikéd – felelte Hidegráz bosszankodva. – Én Hidegráz Majbetoj vagyok, a leghíresebb helyi tanerő, ezen kívül a leghatalmasabb mágus messze földön, közel és távol, valamint itt előttem.

– He? – kérdezte tompán a dzsinn. – Mi a nyavalya bajod van teneked?

– Teljesítd, kérlek néhány kívánságom – folytatta affektálva Hidegráz. – Például azt, hogy...

– Álljon meg a gyászmenet! – vágott közbe a dzsinn. – Nem úgy van az! A kívánságát csak annak teljesíthetem, aki papírokkal és tanúkkal igazolja, hogy a csodalámpa jogos tulajdonában van.

Heri és a többi gyerek nézett, mint Rozi a moziban. Ilyet még tényleg nem láttak. Csak most. Hidegráz Majbetoj nem jött zavarba, előhúzott egy nagyon réginek tűnő papírköteget, amelyet a dzsinn orra alá dugott.

A dzsinn közelebb hajolt, hosszasan tanulmányozta, majd hümmögve annyit mondott:

– Eredetinek látszik...

– Az is – vágta rá Hidegráz. – Kiváló minőségű utángyártott dokumentum.

– Szóval nem eredeti? – kérdezte gyanakodva a dzsinn, mert okos volt ám nagyon.
Hidegráz a vállát vonogatta: – Az eredeti dokumentum sajnálatos módon elveszett egy *Sivatagi Viharban*, valahol Kuvait környékén. De tanukkal tudom igazolni, hogy a csodalámpát egy nagyon öreg embertől, bizonyos Aladdintól vettem.
– Vetted? – kérdezte csodálkozva a dzsinn.
– Vettem... el – vallotta be Hidegráz Majbetoj lelepleződve. – De azóta sem kereste nálam. Gondoltam, már úgysem kell neki.
– Egek! – dörrent a dzsinn hangja – akkor te nem is vagy a lámpa jogos tulajdonosa.
– Már miért ne volnék az? – kérdezett vissza fifikásan Majbetoj. – A lámpa nálam van. Semmiféle jogi szabályozás nem írja elő, hogy a lámpát csakis adásvételi szerződést mellékelve lehetséges megszerezni, majd birtokolni.
– Hát... – mondta a dzsinn bizonytalanul. – Nekem ez akkor sem tűnik egészen szabályszerűnek. Úgy gondolom, hogy amíg nem tisztázódik a jogi helyzet, addig nem fogok varázsolni semmit. Letétbe helyezem magam a lámpában, és csak akkor válaszolok, ha feketén-fehéren ki fog derülni, hogy ki a lámpa jogos tulajdonosa és az üzembentartója. Mert ugye, a szabály az szabály.
– Ezt nem teheted! – tiltakozott Hidegráz. – Itt ez a temérdek varázslópalánta, akik csak arra várnak, hogy varázsolj nekik valamit. Ha nem varázszol semmit, nagyon csalódottak lesznek. Sőt, még az is előfordulhat, hogy miattad kiiratkoznak az iskolából és hazamennek, mert elvesztik a varázseszközökben, jelen esetben a csodalámpában és a lámpalakó csodadzsinnokban való erős hitüket. Ezt akarod, ezt?
– Nem, dehogyan – mormogott a bajusza alatt a dzsinn. Látszott, megérintették a lelkét az elhangzottak.
– Na látod! Örülök, hogy jobb belátásra tértél. Akkor talán kezdenék is.
– Nem mondtam, hogy varázsolni fogok! – intette le a dzsinn.
– De gondoltad! Valld be, hogy gondoltad! – kiáltotta felemelt ujjal Hidegráz. – És a gondolat az már majdnem fél tett.
– Gondolni éppen gondoltam – bólogatott a dzsinn –, ám ameddig nincsenek meg a megfelelő jogi keretek, addig sajnos nem tehetek semmit, ami a varázslás kategóriájába tartozik.
A gyerekek csalódottan dobálták krétával a tanárbácsit, aki képtelennek látszott arra, hogy varázslásra bírja a csodalámpa szellemét.
– Várjatok gyerekek! – intette le a közelebb állókat az osztálynaplóval, hogy csak úgy repültek mindenfelé szerteszét. – Hidegráz Majbetojt nem abból a fából faragták, amelyik ilyen könnyedén feladja.
A dzsinnhez fordult és nekiszegezte a kérdést.
– Tehát, jelen helyzetben úgy határozta, hogy nem fogsz nekünk varázsolni, még ha minden kötél szakad is?
– Valahogy úgy – bólogatott a dzsinn unottan. – Mint mondtam, a jogi keretek...
– És mi lenne akkor, ha esetleg megfizetnék? Például nem is akárhogyan, hanem busásan? – kérdezte ravaszkodva Hidegráz, és közben a gyerekek felé fordult.
– Ez mindig be szokott válni. A legmegátalkodottabb kopogószellem is abbahagyja a zajongást, ha teletömködik a zsebé. Meglátjátok, hogy ez itt is be fog válni...
– Nem érdekel engem a pénz... – nyafogott a dzsinn. – Úgyis annyi van belőle, hogy meg sem tudnám számolni.
– Akkor mi érdekel téged? – kérdezte türelmetlenül Hidegráz. – Mert biztos vagyok benne, hogy téged is érdekel valami. Finom ételek, italok, sportkocsik, repülő szőnyegek, nők? Netán férfiak? – reménykedve nézett a dzsinnre, de az nem vette a lapot, mert nem volt olyan, aki.
De Hidegráz szívós volt. Nem adta fel, csak kérdezett, kérdezett, mint egy megvadult újságíró.
– Valami biztosan van, ami felkelti az érdeklődésedet, amiért esetleg hajlandó lennél még a mai napon varázsolni. Mondd, mi az, ami érdekel! Ki vele!
– Nos, ha már így szóba hoztad, azt hiszem, hogy mégiscsak van valami, amit ha megkapnék, még esetleg arra is hajlandó lennék, hogy varázsoljak.
– Mi volna az? – kérdezte izgatottan Hidegráz.
– A megfelelő papírok, dokumentumok, amelyek kétséget kizáróan igazolnák, hogy te vagy a lámpa új tulajdonosa. Mert ha például kiderül, hogy nem te vagy az, akkor én bizony nagy hibát követnék el. Ezt pedig semmiképpen sem akarom. Igen könnyen megértheted – hiszen látszólag nem vagy idióta, de persze ezt sem lehet mindig biztosan megalapítani –, hogy nem varázsolhatok mindenkinek, mert akkor kész bolondokháza lenne az életem, felborulna az évezredek óta harmonikusan ugrándozó bioritmusom. Na és azt sem akarom, hogy kifárasszam magam a túlságosan sok varázslásban. – A dzsinn akkorát ásitott, hogy beleremegett az ablaküveg. – Annyit olvasni mostanság a stressz ártalmairól, a túlfeszített munkatempóról, amely egyik velejárója az élet gyors elmúlásának. Nem akarok értelmetlenül fiatalon, tragikus hirtelenséggel, váratlanul, erőm teljében kialudni, mint egy leoltott lámpa. Még sokáig akarok élni és varázsolni. Hiszen még csak hétezer éves vagyok. Szinte alig éltem még.
– Mi is ezt akarjuk, hogy varázsolj, hogy varázsolj – lihegett Hidegráz láthatóan teljesen belelovalva magát abba a reménytelen erőfeszítésbe, amely arra irányult, hogy a szellemet varázslásra bírja.
– Ám, mint mondtam, a papírok hiányos mivolta miatt egyelőre nem lehet szó erről – intette le a lámpalakó létforma.
Hidegráz a haját tépte, majd hirtelen mentő ötlete támadt. A tanári asztal alól előhúzott egy üveget, majd felmutatta a dzsinnek.
– Tudod mi ez? – kérdezte olyan gonoszul, mint akinek ez a hivatása. A dzsinn közelebb hajolt a félig telt üveghez, majd elolvasta a feliratot.
– „Tonic” – mondta értetlenkedve. – Mit akarsz tenni ezzel a „tonic”-kal?
Hidegráz arcán ravasz vigyor suhant át.
– Ha nem vagy hajlandó varázsolni, akkor ezt a folyadékot rád öntöm.
– Rám öntöd? – kérdezte értetlenkedve a dzsinn. – Miért öntöd rám?
– Azért, mert már nagyon elegendő van belőled – kiáltotta Hidegráz. – Azt akarom, hogy varázsolj. Ha nem varázszol, rád öntöm a tonicot, és te akkor megszűnsz létezni. Át fogsz alakulni valami mássá – olyan eszelősen felnevetett, mint akinek máris kihaltak az agysejtjei. Ez a folyadék teljesen meg fog változtatni. Még a legnagyobb rajongóid sem fognak rádismerni, sőt, olyan is lesz, akit többé már nem fogsz érdekelni.
A dzsinn nagyot nézett:
– Miért, mi lesz akkor belőlem, ha rám öntöd ezt a tonicot?
Hidegráz felnevetett. Olyan háborzongatóan, hogy Heri nem is várta volna egy olyan embertől, aki igazából nőnek képzei magát.
– Dzsinn-tonik – vihogott Hidegráz, és úgy hahotázott, mintha szőkenős vicceket olvasgatna közben.
A dzsinn védekezően felemelte a kezét. A tekintete rémült lett, az arca rángatózni kezdett, a hangja hisztérikussá vált.
– Ne, csak a tonicot ne! Inkább valami mást, de a tonicot azt ne!
– Akkor végre hajlandó vagy varázsolni? – kérdezte Hidegráz gonosz tekintettel.
– Azt nem mondtam... – visszakozott a dzsinn. – Mert ugye a hiányos dokumentumok, meg a...
Hidegráz gonoszul vigyorgott.
– Akkor jön a tonic! – nevetett kárörvendően Hidegráz Majbetoj.
Ekkor meglepő dolog történt. A dzsinn elpityeredett:

– Nem tudok varázsolni... – mondta, majd zokogni kezdett, mert a hangja is elcsuklott.
– He? – kérdezte bambán Hidegráz. Értetlenül ingatta a fejét, a szeme állása pedig világosan utalt rá, hogy erre aztán nem számított. Zavart volt és meglepett.
– Nincs varázserőm – vallotta be a dzsinn. – Soha nem is volt.
– De hát te vagy a dzsinn! – kiáltották a gyerekek, akik figyeltek ám, nem csak úgy üldögéltek a tanítási órán, mint egyéb, más, hasonló intézményekben. – Miért nem tudsz varázsolni?
A dzsinn tovább zokogott, közben csak úgy patakzott a könnye.
– Fogalmam sincs. Szinte minden dzsinn tud varázsolni, csak éppen én nem. Nem tudom, miért van ez így. A sors igazságtalansága, de így van...
– pityeregte.
A diákok döbbsen bámulták. Heri még Hermelin száját is eltátotta, annyira meglepődött.
– Ez... ez... – nyögte Hidegráz Majbetoj – hihetetlen.
– Tudom... – hüppögte a dzsinn – de mégis így van.
Na és Aladdin? – kérdezte Hidegráz tovább logikázva. – Hiszen vele lettél világhírű? Vagy mégsem?
A dzsinn nagyot sóhajtott, mint akit most kapcsolnak le a vastüdöről.
– Aladdin szélhámos volt – lebbentette le a fátylat a dzsinn. – Mindenkinek azt mondta, hogy én varázsolok, valójában azonban ő varázsol. A legnagyobb mágus volt, aki a földön élt.
– Persze, kivéve engem – vetette közbe szerényen Hidegráz.
A dzsinn folytatta, mert ki akarta önteni a lelkét:
– Aladdin igazi sztárrá tett engem. Világhírű lettem, enyém volt a média, pénz, gyors lovaskocsik, könnyű nők, ital, étel, szerencsejáték. Aladdin azonban egyszer egy szép napon elveszítette a varázserejét. Nem tudta, hogy hol vesztette el. Kétségbeesetten kereste, többször vissza is ment oda, ahol úgy gondolta, hogy elhagyta, de sajnos, többé nem találta meg. Ott maradtunk mind a ketten egy cseppnyi varázserő nélkül. Ritka rossz érzés volt.
– Mi történt ezután? – kérdezte lélegzet visszafojtva Hidegráz.
– Egy jó darabig csak álltunk ott, és bámultunk egymásra, mint két kiöregedett hoki sztár. Végül azt tanácsoltam Aladdinnak, hogy írja meg és színezz ki a történetünket, gyártson mindenféle apró ajándéktárgyakat, pólókat, lámpákat, női fehérneműket és vidám intimbetéteket, amelyek velünk vannak ékesítve, majd dobja őket piacra.
– Na és? – kérdezte Hidegráz. – Így történt?
A dzsinn elmosolyodott.
– Igen. Az üzlet tökéletesen bejött. A rengeteg árut rádobtuk a bagdadi piacra. Mondhatom, teljesen betemette. A kereskedők minden pénzüket nekünk adták, csak el kellett takarítanunk az árut a térről. Az akciót több helyen megismételtük, a siker fantasztikus volt. Mind a ketten meggazdagodtunk. Olyan sok pénzünk lett, hogy vettünk három sejkiséget, persze fejenként, volt saját egyletünk, ahová csak mi léphettünk be, mint ahogy háremet is fenntartottunk, vagy négyet. Arany életünk volt, ez nem vitás. Vannak, akik azt terjesztik rólam, hogy hazudós vagyok, de ez nem igaz. Minden így történt, vagy ne éljél tovább két percnél.
– Micsoda átverés! – elégedetlenkedtek megint a gyerekek, és középső ujjuk feltartásával egyértelműen jelezték nemtetszésüket.
Hidegráz nem tudott szólni, csak bámulta a dzsinnt, aki szomorúan ingatta a fejét.
– Belátod már, hogy nem tudok varázsolni?
– Be... b... meg – bosszankodott Hidegráz.
– Akkor én most megyek – jelentette be a dzsinn. – Mindenkit üdvözlök, mondhatni, agyő, vagy löpá, adiosz, meg miegymás. Akkor... itt az ideje a lámpaoltásnak – szellemeskedett a dzsinn, közben jót nevetett saját szóviccén.
Ez igazából nem is az övé volt, hanem a Nobel-díjas íróé, K. B. Rottringé, aki tavaly kaphatta volna meg a Nobel-díjat, ám valami buta félreértés miatt rossz nevet olvastak fel a díjkiosztón, de nem izgatta, egyáltalán nem, hogy a rohadt életbe, pedig milyen kegyetlenül jó lett volna megkapni, na de mindegy, majd most idén...
A dzsinn mindeközben eltűnt a lámpában.
A diákok csalódottan morajlottak, Hidegráz pedig kissé rosszkedvűen szemlélte a lámpát, végül kihúzta a konnektorból, hogy ne fogyasszon annyi áramot, ha már úgysem tud működni.
Hidegráz a gyerekekhez fordult, közben tett feléjük néhány lépést. A lámpa a háta mögé került, így észre sem vette, hogy a dzsinn váratlanul megint kiszökött a lámpából. A háta mögött, akár egy hatalmas gázból fújt kérdőjel vigyorgott rájuk, és nagy, átlátszó ujjával jelezte, maradjanak csendben.
– Kedves gyerekek! – kezdett bele a mondókájába Hidegráz Majbetoj – Ti is látjátok, a dzsinnel való találkozásunk sajnos felemásra sikeredett. Mint ahogy hallottátok, a dzsinn nem képes varázsolni, mert soha nem is volt varázsereje.
A dzsinn eközben a szeméből jövő lézersóval, hangtalan tűzijátékkal, konfettikkel és a legjobb háromdimenziós videoklippekkel, valamint egy szuper bűvészelőadással szórakoztatta a gyerekeket. A tanulók áhítattal nézték, mosolyogtak, és elégedettek voltak, mint a jóllakott maci a málnásban, időnként pedig, „Hű, ez fantasztikus!” felkiáltásokkal és tapsal jelezték elragadtatásukat.
Hidegráz, mivel szerény volt, azt gondolta, a taps és a lelkesedés hihetetlen szónoki képességeinek, sármos külalakjának, szónoki ékesszólásának és Csanél-típusú kölnijének szól.
Hidegráz Majbetoj csak beszélt, elemzett, okoskodott, közben elragadta a mesélési kedv, igaz történetekkel példálózott, amelyeket most talált ki. Látta a diákok szemében az áhítatot, ami meglelégedéssel töltötte el. Így aztán nem fogta vissza magát, hanem csak mesélt, mesélt, amíg a nyelve bírta.
Az pedig nagyon bírta.
– Nem úgy, mint nekem, persze, akinek a varázslás úgyszólván a véremben van. Egyszer például egy szál varázspálcával álltam szemben egy vérszemet kapott havasi gyopárral, de akár hiszitek, akár nem, győztesen kerültem ki a rettenetes viadalból. Hidegráz elmesélte, hogyan találkozott a számla nélkül hét, de számlával együtt már tíz fejű sárkánnyal, akit a saját ÁFÁ-jával győzött le. Csak mesélt, mesélt, a dzsinn pedig közben varázsol. Kalapból nyuszit, nyusziból kalapot, három mozdulattal kifordított egy macskát, először benyúlt a száján, másodjára megfogta a farkát hátul, majd harmadik mozdulattal hirtelen kifordította.
Ráadásképpen ugyancsak három mozdulattal berakott egy elefántot egy hűtőbe. Először kinyitotta az ajtaját, másodszor megfogta az elefántot és betette, a harmadik mozdulattal pedig rácsukta az ajtót. De a leglátványosabb az volt, amikor az utolsó ezer év láthatatlan jövedelmét eltüntette egy adóellenőrrel együtt.
Hidegráz Majbetoj elégedetten szavalt tovább, mellét büszkeség feszítette szerteszét, hangja magabiztos volt, lelkesült, mert látta, hogy valósággal úgy tekintenek rá, mint élő istenre, úgy ahogy valóban megérdemli.

Az egész napja ezután rövid sprintekből, és hosszú, hosszú üldögélésekből állt, amelyek ideje alatt alhasi görcsök és tolóingerek közepette jajongott.

Milyen szar lehetett neki!

A gonosz Jajdekárosok az együttérzés fikarcnyi jele nélkül, egyenesen halálra röhögtek rajta magukat.

Amikor a fiú másnap jobban lett, és már megkockáztatott magának barátaival egy hosszabb sétát, felkeresték Heri legnagyobb barátját, Hibridet, az órást. Igazából ez volt a foglalkozása, hogy órás, de egy ostoba elírás miatt óriás lett belőle, és évek óta már, hogy ez lett az újabb hivatása a vadörködés mellett.

Hibrid odúlakása otthonos volt, mint mindig. Az óriás örömmel üdvözölte a baráti látogatásra érkező vendégeket, megkínálta őket sósmogyoróval. Mivel igen nagylelkű volt, annak ellenére, hogy minden felmenője kockásínges skót volt, nem volt rá jellemző a fukarkodás. Minden gyerek kapott sósmogyorót. Igazságosan, egyet egyet, hozzá egy-egy szem sót, hogy ne legyen az íze olyan tapló-szerű, mert romlott is volt sajnos. De nem dobta volna ki a világért sem, mert pizsok drága volt. De a penészt leöblítette róla, a kukacokat pedig gondosan, nagy szakértelemmel kidobálta a dobozból. A szakértelmét a gyakorlat hozta, mert amióta felbontotta ezt a dobozt, azaz öt éve, a kukacok már vagy tíz alkalommal annyira elszaporodtak, hogy ki kellett hajigálni őket a dobozból. Nem csak a szaguk miatt, hanem azért is, mert annyira elszaporodtak, hogy a sósmogyoró már alig fért közéjük.

Amikor Hibrid meghallotta, hogy Rágó Máyfolt hogyan alázta halálra szegény, finom lelkű Hermelint, annyira magánkívül lett, hogy a gyerekek alig bírták egy vontatókötéllel visszatartani, hogy saját kezűleg ki ne tekerje a nyakát.

Miután megnyugodott, és kiordította magát, majd mindenkit biztosított arról, hogy mélyen együttérez a Csippendél valamennyi tagjával, és ha baj van, nyugodtan szóljanak csak neki, mert szívesen bunyózna a Jajdekárral egy kicsit, hazaengedte a vendégeit. Heri, a kilencesikrek, valamint Hermelin kaptak tőle egy önvédelmi kézikönyvet, amelyet saját kezűleg írt és próbált ki a rosszakaróin. A könyv címe az volt, hogy: *Hogyan fircangoljuk meg ellenségeinket?*

Kiváló mozgóképekkel illusztrálta, sőt még hangeffektusokat is lehetett hallani a lapozgatás közben, csontok roppanását, hörgéseket, nyögéseket, puffanásokat. Hermelin, mivel már említettük, hogy mennyire finom lelkületű volt, egy kissé brutálisnak találta a könyvet. Belelapozgatva különösen azt a részt ítélte erősnek, amikor Hibrid gyakorlatban bemutatta, hogyan csomagolt össze egy nindzsát, és győzte le a teremtményt. Képekkel szemléltette, hogy a gonoszkodó fekete szerkós fickó miként próbálta meg kétségbeesetten kiráncigálni a fenekéből a fejét, és hogy ez a mozdulatsor a törött kezeivel mennyire nehezebbre esett szegénynek.

Amikor a fiúk meg a lány visszaértek a Rokforti Kutyakiképző És Varázslónemesítő Fő Oskolába, már várta őket az iskolaszolga, Mr. Giccs és az elmaradhatatlan macskája, akit egyszerűen Csak Norisznak hívtak.

De ott volt velük Meggenya professzornő. Gyakorlott mozdulattal fülöncsöpte Herit és Controllest, majd büntetést szabott ki rájuk.

– Maga, Controlles a fertőtlenítő részlegben fog tevékenykedni, ön pedig, Mr. Heri Kókler méltóságos úr, iskolánk büszkesége, nyalázatos szolgálja lennék uraságodnak, de sajnos most a büntetések kiszabásának ideje lenne, így el kell, hogy tekintsek a személyes rajongásomtól is, úgyhogy kiskegyed szellemi munkát fog végezni, ha megengedi. Méghozzá Mr. Hidegráz Majbetoj lelkisegély levélrovatában fog segéderőként felvonulni, mert a népszerű tanár úr egyedül nem bírja a rajongók hadát, illetve írásos ömlengéseit.

– Jaj, ne! – jajongtak az ifjak, és Meggenya professzorhoz kegyelemért esdekeltek.

– Hiszen nem is csináltunk semmit! – bizonygatta Heri. – Jogkövető magatartást tanúsítottunk, nem szedtünk drogokat, alkohollal, nővel nem éltünk vissza, sajnos. Minden nap lemásoljuk valakiről a leckénket, az órákon is megjelenünk, bár én igaz időnként csak megbízottjaim egyikével képviseltetem magam, példásan sportolunk, akkor meg miért? Miért kell büntetést kiszabni ránk? – kérdezte némileg értetlenül, de annál jogosabban a szegény fiú.

– Azért, mert igaz, hogy most nem tettetek rossz fát a tűzre, de még bármikor tehettek – vezette le logikai úton Meggenya, akit a név is kötelezett, nemcsak az általa megalkotott házirend. – Mivel most van rá időnk, előre letöltitek a büntetést, amit később már nem kell.

A fiúk még egy darabig könyörögtek, de amikor látták, hogy a tanárnő *hajthatatlan*, mert nincsen pedál rászerezve, sőt lánc sincs rajta, hagyták a dolgot a jó francba.

Az éjszaka hazafias munkával telt el.

Heri bélyegeket ragasztott. Kizárólag nagyértékű, ritkaságokat, például hat darab kék Maurícuszt és egy rózsaszínűt, de mivel nem érdekelte a bélyeggyűjtés, nagy ívben lepottyantotta az egészet. Már alig várta, hogy vége legyen a felháborító kényszermunkának, ahol gyerekeket dolgoztatnak. Az még hagyján, hogy gyerekeket, de ami a nagyobb baj, hogy éppen őt.

Órákon keresztül hallgatta Hidegráz Majbetoj igaznak ható kitalált történeteit saját magáról, de mivel ő sokkal nagyobb sztár volt, csak nevetett magában ezen a nevetséges alakon, aki dauerolta a haját, és fenékebe-vágós rózsaszín bugyit hordott.

Ő persze soha nem tett volna ilyet. Fenékebevágós, rózsaszín bugyija neki is volt, több is, de igen undorítóan találta, hogy egyszer dauerolnia kellene a haját.

Éppen magában kesergett. Eltépett véletlenül egy zöld Faringoszeptet, amely a szabad Kuala-lumpuri banánköztársaság egyetlen és utolsó nem hamis bélyege volt, valószínűleg az utolsó példányt a világon, ezért feltehetően értékes is lehetett, amíg bele nem dobta a kukába, amikor meghallotta a hangot.

Kilelte tőle a hideg.

„Várok rád... Este hétkor... Menjünk el moziba, szívi... Utána szétszaggatlak... Kivesézek... Végül bélyeget ragasztok rád és gyorspostával elküldelek a pokolra... hehehe...”

Herinek égnek állt a szőr a hátán. Más egyéb helyekről nem is beszélve.

Meginterjúvolta legszebb férfitanárát is, de az negatív választ adott arra a kérdésre, hogy hallotta-e ő is a hangot. Ámbátor rádöbbsent, hogy későre jár, így Herit elküldte az éjszakai műszakból.

A fiú visszatért szálláskörletébe, ahol a bukott madonna a nagy didikkel már epekedve várta, hogy beengedhesse – az ajtón.

Heri megosztotta gondjait legjobb barátjával, a kilencesikrekkel és Hermelinnel, ám senki nem értett az egészből egy szót sem.

Mert nem ismerték a forgatókönyvet.

Mert nem tudták, hogy most mi következik.

Mert nem tudták, hogy még csak most jön a java.

Mert még csak most jött a legnagyobb horror, a legnagyobb rettenet.

10. Hullá hali gali

Az ősz beköszöntével egyre több gyerek bajlódott meghűléssel. Ám a magas színvonalú vajákosellátásnak köszönhetően, és a Madám Cikória által kifejlesztett kefekúra terápiának hála – azok, akik túléltek a beavatkozást –, mindannyian igen hamar fel is épültek.

Meghívta hőseinket halálának kerek, 499. évfordulójára a Csippendél egyet házi szelleme, Szőr Nikolasz Müzli de Pudingpor, aki nem volt piskóta.

Az éjjélkor tartott bulira természetesen elmentek a srácok és Hermelin, mert Nikolasz megesküdtött az életére, hogy hullá jó buli várható, lesz zene,

kaja, pia, *szellemes* társaság, meggyás, meggyás.
A fiúk nagyon kíváncsiak voltak a meggyásra, ezért úgy döntöttek, elmennek. Hermelin meg nem akart egyedül maradni, vagy elmenni az alternatív megmozdulásként szóba jöhető Halló, Wien nevű osztrák *kísérteti* zenekar fellépésére, inkább úgy döntött, velük tart.
Pedig jobb lett volna, ha inkább otthon marad és bezárkózik a szobájába!
Vagy elrejtőzik az ágy alatt, netán a szekrényben, a ruhák között, vagy a kerti kukában, ahol a rohadt virágokat meg a permetesdobozokat gyűjtik össze.
Még az is sokkal jobb lett volna annál, mint ami szegény Hermelinre várt.
A szellemek hűvösen fogadták őket, egyedül Ször Nikolasz Müzli de Pudingpor volt az, aki barátságosan beszélgetett velük, meghívta a fiatalokat egy kis szellemi táplálékra.
Heri és barátai nem kis megdöbbenéssel vegyes öklendezéses visszahőköléssel vették tudomásul, hogy az eltávozottak miféle finomságokkal kényeztetik asztrális gyomrukat. Mivel képtelenek voltak a hagyományos főúri étkek, mint például a birkapörkölt, a kutyabecsinált, vagy a lángoló disznóhere hagyományos úton-módon való elfogyasztására, ezért másképpen kellett falási ingereiket kielégíteniük.
– Szellemi táplálékot vehetünk csak magunkhoz – magyarázta Ször Nikolasz. – Nekem például a kedvencem a Háború és béke. Jó vastag, igerlaktató szellemi táplálék. De kedvelem például a lexikonokat is, mert bármelyikkel a-tól z-ig képes vagyok egészen jóllakni. Ha nincs más, persze ráfanyalodom akár a napilapokra is, de azok szinte mindegyike megfekszi a gyomromat és utána szaladhatok a vécére papírdarát rosálni.
– Nahát! – mondták egyöntetűen a gyerekek, és ámulattal figyelték, amint a szellemek szellemi táplálékot vesznek magukhoz.
– Kísérteties – szellemeskedett Backspace.
– Ilyet még egyetlen erotikus álmomban sem láttam – vallotta be Hermelin.
– Ilyenek az igazi könyvmolyok – humorizált Heppy Kókler, finoman utalgatva arra, hogy ha ezek a kísértetek igazán belelendülnek, akkor bizony rendesen fogynak a könyvek.
A teremben lágy gyászzené szölt, a holtak *lelkesen* táncoltak, időnként valaki örömeiben felsikoltott vagy hörgött egy keveset, ezzel is jelezve, hogy *halálian* jól érzi magát. Böven fogyott az emberi torok számára talán túlságosan erős rostos permetlé, a multivitaminos denaturált szesz és a vitalizáló hatású hypo.
A gyerekek éppen az élet értelméről beszélgettek meg a bélyeggyűjtésről, amikor megjelent Hóbort, a kopogószellem. Gonosz, sunyi lélek volt, aki holtában sem tudott megnyugodni, folyton csak kopogott meg gonoszkodott. Mindenki utálta, de legjobban talán mindig azok, akik éppen találkoztak vele.
– Jajjjj! – rikoltotta Hóbort! – Istenem, annyira megrémültem! Csak nem élőket látok? Eddig nem hittem a létezésükben, de most már látom, hogy tényleg léteznek természetfeletti jelenségek. Valóban van élet a halál előtt, és léteznek a kísérteteken kívül mások is... – gonoszul felnevetett, mintha valami vicceset mondott volna, közben pedig szellentett, hogy fokozza az iránta érzett utálatot.
– Phhüüü! – öklendeztek a fiatalok.
– Ez rosszabb, mint a reggeli szájszagom – fintorgott Hermelin is, és az orra elé tartotta Herit.
– Már megint velem van bajotok? – siránkozott mellettük egy szellem. Asztrálteste furán szellemképes volt, mintha két szellemtest olvadt volna egybe, de nem fednék le egymást teljesen. A kísértet nagyon erős alkoholszagot árasztott.
– He? – kérdezte intellektuális beütéssel Controlles.
– Ez meg kicsoda?
– És mit akar? – kérdezte Pagedown gyanúsan méregetve a kísértetet, aki kísértetiesen hasonlított egy kövér és ronda vécésnére.
Talán azért, mert az is volt.
– Már megint belém akartok köpni? – siránkozott *elhaló* hangon a kísértet. – Nem szerettek, mert csúnyácska vagyok, sőt ronda, folyton vonyítok, és felfordul tőletek a gyomrom...
– Nos... hát... ami igaz az igaz – ismerte el Overlay. – Meggenya tanárnő sem éppen egy matyóhímezés, de azt gondoljuk kollektíven, hogy kegyed bizony minden képzeletet alulmúl.
Mindenki bólogatott, hogy mennyire úgy van.
– Hajjajajajajjjj...! – siránkozott szegény kísértet.
– Miért is nem vagyok én a Miss Amerika?
– Vagy legalább a Miss Albánia... – morogta bajsza alatt Heri Kókler.
– Mondtál valamit? – kérdezte a kísértet.
– Semmi, semmi ...ööööööhmhmhmháááááhmhmhm – ööö – hányogatott Heri diszkréten egy sarokban.
– Szóval szerinted is tényleg olyan csúnya vagyok? – sírta rosszkedvűen a rondaság... – Pedig volt plasztikai műtetem is. Egy szellem-sebész végezte, csak sajnos nem sikerült. Majd meghalt az asztráltestem, mert bennem felejtette a pszi-kését. Ezen felül rendszeresen ápolom a halotti maszkomat, földhányást teszek rá, két kézisúlyzót, és minden héten eljárok egy *hullajó* kozmetikushoz is. Földpakolást tesz az arcomra, a pattanásaimat rendszeresen kinyomkodja, hogy csak úgy spriccel belőle a ronda, gennyes és véres trutyi, utána meg gyomirtóval kezeli, hogy szép sima, én pedig kíváncsiabb legyek – magyarázta keserűen. – De úgy látom, nem ér semmit az egész.
– Dehogynem – szabadkozott Pagedown. – Nagyon is látszik.
– Sokkal rondább lesz tőle – nevetett Delete.
– Ronda vagy, Whiskis Banya! Ronda vagy! – rikoltotta Hóbort, akár egy félrenevelt papagáj.
„Szóval, Whiskis Banyának hívják” – jegyezte meg magának Heri, aki a gyomrát nyomogatva áttámolygott egy másik sarokba, mert ahol eddig térdelt, az már tele lett.
A Whiskis Banya, aki az életében elfogyasztott rengeteg alkohol miatt lehetett halála után ennyire szellemképes, sírva ellebegett. Hóbort utána eredt, hogy tovább klónozza.
A gyerekek megborzongtak ettől a sok szörnyűségtől, amit zsenge koruk ellenére megint át kellett élniük. Némelyikük kicsiny, barázdálatlan agyán még az a mételýként emésztő kétely is átsuhan, hogy talán mégis jobb lett volna hagyományos iskolába járni, ahol nincs ennyi negatív élmény. Leszámítva a feleltetések, a tanárok önkényeskedését, a mindennapos házi feladatokat, a napközi ellátást, és a legrettenetesebb testi-lelki megpróbáltatást, a diákmenzát.
Ekkor Heri megint meghallotta belső hálásával a szörnyű hangot, amely őt hívta, mint valami amatőr rádióadó. Ha nem koncentrálna annyira a hangra, talán az is átfutott volna az agyán, hogy lehetséges, abszolút hallása van. Vagy talán, minden ellenkező híresztelés ellenére, mégis megőrült. Ám az is előfordulhat, hogy csak arról van szó, nem kellett volna dupla adag konyakmeggyet ennie. Igen, az a második doboz, talán mégiscsak kis túlzás volt. De akárhogy is volt, Heri hangokat hallott.
„*Hajtogatni...vágni...ragasztgatni...tépni...könyök...ölni...*”
Hideg, gonoszkodó suttogás volt. Ugyanaz a számítógépes eljárással felismerhetetlené tett és mesterségesen bemélyített hang, mint amit a

múltkor is hallott.

Vajon mi lehet? Heri morfondírozott. Feszülten figyelt, még Hermelin dekoltázsának folyamatos fókuszálását is abbahagyta egy pillanatra.

– Mi a baj, Heri? – kérdezte Hermelin, aki észrevette, hogy Heri egy pillanatra nem nézi.

– Hangokat hallok! – magyarázta Heri. – Síron túli hangokat.

A többiek elkomorodva figyelték az arckifejezését.

– Gyakran szokott veled ilyen előfordulni? – kérdezte óvatosan, mégis roppant mód aggódva Controlles.

– Biztosan a konyakmeggy! Hukk.. – találgatott Shift.

– Én is két dobozzal ettem, mégsincs semmi bajom – ellenkezett Capslock, és megpróbált a tálcáról felvenni a sok-sok pohár közül egyet. Mivel csak egy volt rajta, de ő ötöt is látott, méghozzá két sorban, igen jól elszórakozott. A többiek nem szóltak hozzá, nehogy elrontsa, mert akkor félő volt, hogy a végén újra fogja kezdeni.

Ezt pedig senki nem akarta.

Volt már épp elég bajuk!

Itt volt ez a Heri Kókler gyerek is. Aki eddig kiváló cimborájuk volt, tűzön-vízen át követték, együtt buliztak, csajoztak, minden mókájában benne voltak, és tessék, most ez a szegény, jobb sorsra érdemes, drága jó haver hangokat hall.

– Bizony, ez eléggé súlyos eset... – összegezte mindannyiuk véleményét Altefnég.

– Talán orvoshoz kellene vinnünk – találgatott Hermelin. – Szerintem valami specialistához. Talán legjobb lenne szexológushoz... Hiszen már több mint két perce nem nézi a cicimet.

– Akkor bizony komoly baj lépett fel nála! – siránkozott Controlles, aki a legjobban ismerte szegény Herit és mindennapi szokásait.

Heri nem szólt, csak nézett révetegen. Közben pedig úgy megmerevedett, mint egy... hömmm... egy szobor.

– Van neki egy varázspálcája, amit a nagy írótól, K. B. Rottringtól kapott – csapott a fejére Controlles, amitől szegény Heri csörömpölve eldőlt. Ám segítő kezek ragadták meg és újra felállították.

– Mire jó az az izé? – kérdezte Hermelin.

– Nem izé, hanem varázspálca – javította ki Delete.

– Nem is az a neve – kutatott emlékezetében Controlles. – Hanem... – Itt nagyon elgondolkodott, a feje is bele vörösödött az egészbe. Nagyon látszott rajta, hogy nem szokott így csinálni. – Igen, megvan! Tudom már, mi a neve.

– Mi? – kérdezték a többiek.

– Ebonitrúd. Az a neve, hogy Ebonitrúd – suttogta fojtott hangon. – Tudom, fura egy neve van, de Heri szegény, istenem, pedig milyen rendes ember volt és milyen kiváló barát, óóóó, miért kellett ilyen fiatalon kővé dermedned, és itt hagynod minket ebben a morbid és hideg világban egyedül, kiszolgáltatva a gonosz erőknek, nos, ahogy ő mondotta, a világ megmentője, Heri Kókler, ki más mondta volna, hogy Ebonitrúd.

– És mire való az Ebonitrúd? – kérdezte Hermelin. – Ez valami... segédeszköz?

Mindenki megütközve, neheztelve nézett rá, hogy ennek a nőnek még ebben a nehéz pillanatban is csak a kekszen jár az esze.

– Valóban az, de nem úgy, ahogy azt te gondolod! – mormogta Controlles.

Hermelin duzzogva visszavonult egy lépést. Sértett arccal karba fonta a kezét, naná, hogy fájhatott ez neki, és összeszorított szájjal, dacosan figyelte az eseményeket, várva, hogy vajon nélküle ugyan mit sikerül majd tennie a sok okos férfinak.

– Mit kell vele csinálnunk? – kérdezte Overlay.

– Először meg kell keresnünk! – javasolta Controlles.

– Mindig nála van, már többször láttam, hogy a varázspálcája mellett hordja egy zacskóban.

– Fogalmatok sincs az emberi test felépítéséről, hogy az anatómiáról már ne is beszéljek – vetette közbe Hermelin rosszindulatúan. – A varázspálca minden esetben a zacskó felett helyezkedik el.

Valaki lepisszegte egy székkal.

Hermelin ezután nem szólt bele egy ideig a nagyok dolgába.

Igen rövid ideig, amíg eszméletlen volt.

Controlles kiforgatta Heri zsebeit, majd hirtelen kivette a pálcáját.

– Juji, de milyen nagy! – vihogott Hermelin, aki gyorsabban tért magához a kelleténél, ám a rosszálló pillantások hatására, és a meglepetett szék látványára a továbbiakban csendben maradt.

– Mindenki tévedhet – ismerte el Controlles, majd egy másik cipzárral próbálkozott. Ott volt az Ebonitrúd.

– Megvan! – jelentette ki teljesen feleslegesen Controlles.

– És most mit tegyünk? – kérdezte Pageup.

– Szerintem meg kell, hogy dörzsöljük – mondta lassan Controlles. – Legalábbis Heri ezt mondta egyszer, hogy csak akkor lép működésbe, ha megdörzsölik.

– Megdörzsölük? – kérdezte döbbenten Overlay.

Controlles bólintott, hogy ez így van, kész tény és punctum.

– Hadd dörzsöljem meg én az Ebonitrúdját... – kérlelte a fiukat Hermelin, aki már megint nem bírta magát türtőztetni.

A fiúk egymásra néztek, majd beadták a derekukat. Abban mindenki egyetértett, hogy Heri jó kezekben lesz. Elvégre is Hermelinnél jobban senki sem dörzsölhette volna meg azt az Ebonitrúdat.

Mindenki elragadtatva figyelte, ahogy Hermelin megdörzsölte a megdörzsölendőt.

Amikor felállt... a hátán a szőr, mert annyira telítődött statikus elektromossággal, megérintette vele Herit.

Heri, mintha csak elektrosokkot kapott volna, megrázkódott.

– Hangokat... hallottam... – suttogta.

– De most már jobban vagy? – kérdezte reménykedve Controlles.

Heri elvigyorodott.

– Megint kimentettél engem, öreg cimborá – vágta hátba boldogan mély haverját, majd átölelte Controlles helyett Hermelint, mert őt jobban kívánta.

– Hermelint dicsérd! – igyekezett kisebbiteni mulhatatlan érdemeit Controlles. – Úgy dörzsölte az Ebonit-rudadat, mintha világ életében ezt csinálta volna.

Heri elvörösödött és csak annyit bírt kinyögni, hogy:

– Öööö...

Hermelin diadalmasan nézett körbe.

Heri megrándult, a tekintete elkomorodott:

– Megint hallok valamit – suttogta, amitől minden egyes kispajtását kilelte a hideg.

– Mi nem hallunk semmit – bosszankodott Overlay. – Vajon miért?
– Azért, mert te nem vagy Heri Kókler – püsszgte le Pagedown. – Te csak egy mezei kilencesiker vagy, olyan, akiből egy tucat éppen kilenc.

Heri felemelte az ujját.

Mindenki azt nézte. Úgy, mintha lett volna valami ott.

De nem volt ott semmi, az már hétszentség.

De a hangok mégiscsak hallatszottak.

Ám e azt Herin kívül senki nem hallotta.

Micsoda örület!

„...*Könyök... ölni... kell... könyök... ölni...*”

Barátai és Hermelin értetlenül meredtek rá.

A hang mintha távolodott volna, pedig nem. Csak egyre hallatszott a szegény fiú fejében, aki hallotta őket.

Vajon tényleg megőrült?

ÁÁÁÁ, dehogy! Heri Kókler nem örülhet csak úgy meg.

De a hangokat, amelyek nem is léteztek, mégis hallotta!

Na és, más is szokott hangokat hallani.

Valaki például bekapcsolja a rádiót, és hangokat hall.

Az sem örült meg!

De szegény Heri!

A közelben nem is volt rádió!

Csak azok a hangok!

„...*pénzszagot érzek... pénzszagot...*” – mondta a hang mohón, amitől Heri megborzongott. Ő is nagyon szerette a pénzt, a keveset nem, csak a sokat, de azért annyira nem, hogy arra vetemedjen, hogy egy másik ember fejében is erről suttojon.

Heri megfordult és futásnak eredt.

Mindenki futott utána, mert annyira félni kezdett az utolsó tíz mondat nyomán kialakult misztikusan félelmetes atmoszférától, hogy rémülten rohantak a világ megmentője után, hátha nem eshet bajuk, ha vele vannak.

Heri rohant, mint egy megátalkodott etióp hosszútávfutó, aki kajaszagot érez.

A többiek utána.

Az iskola legutolsó emeletének legutolsó folyosóján megtorpant.

A szemközi falon egy felirat foszforeszkált. Aki odaírta, valószínűleg azt akarhatta, hogy sötétben is észrevegyék.

– Nézzétek! – kiáltotta Heri.

*Hová lett a Mormon Kannája?
A jogutód ellenségei reszkessenek!*

– Valami lóg alatta! – hörögte Controlles. Eltakarta a szemét egy szemtakaróval, amikor Heri közelebb lépett, hogy szemügyre vegye. Csak Norisz volt az, a gondnok döglött macskája. Eddig nem volt döglött, sőt nagyon is élt. Mindenki közismerten utálta, mert álnok volt. De most! Megdeglett!

– Hű! – csóválta a farkát Controlles.

Mármint a macskának.

– Nincsenek életfunkciók. Pupilla tág, pulzus semmi – regisztrálta Hermelin, mint egy doki a Készhelyzetből.

Overlay belenézett a macska üveges tekintetébe, de semmi jót nem tudott kiolvasni belőle, ezért abbahagyta az olvasást.

– Tudjátok, mi a dögkeselyű rémálma – jutott eszébe valamiért Pagedown-nak.

– Na, mi? – kérdezte Pageup, a legközelebbi ikre.

– Az üvegszem...

– Tűnjünk el innen! – kiáltotta Heri, de már elkéssett.

Egyszeriben mindenhol diákok és tanárok özönlöttek felfelé a lépcsőkön, mert vége lett a Halló, Wien nevű osztrák *kísérteti zenekar* koncertjének.

A vidáman kiabáló, zsibongó gyerekek elnémultak, amikor meglátták Heri Kókler, Hermelint és a kilencesikreket. De a legjobban a felirattól, meg a döglött macskától rémültek meg. Az elsősök sikoltozni kezdtek, a másodévesek remegő lábakkal összeestek, a harmadévesek és a negyedévesek egy másik szárnyban voltak, az ötöd és hatodévesekről nem is beszélve, akik egyenesen másik épületben üvegeztek.

– A jogutód ellenségei reszkessetek! – rikoltotta Rágó Máyfolt kipirult arccal, mintha csak kokaint szippantott volna. – Nemsokára elérkezik az utolsó órátok!

11. A Mormon Kannája

Amikor Krampusz Dupladurr igazgató úr is megérkezett, már akkora csődület támadt, hogy a kíséretében tartózkodó Hidegráz Majbetojnak, Cotton professzornak, valamint Meggenya tanárnőnek jobb híján át kellett vágnia magát egy bozótvágó késsel a sikoltozó, véres tömegen.

Ám egyszer csak ott álltak a felirat, valamint az akasztott macska előtt.

Egyik sem volt valami szép látvány.

– Kókler tettel! – sikoltozta eszelősen Alamusz Giccs, a gondnok. – Láttam, hogy ő előbb itt volt, mint én. Ebből az következik, hogy ő a gyilkos.

– Ez nem bizonyított – mondta elgondolkodva Meggenya professzor, aki látott már több krimtit a tévében.

– Mi csak erre sétáltunk éppen, amikor megláttuk, hogy itt van ez a felirat, meg a döglött macska – védekezett Heri. – Ártatlanok vagyunk, kiskorú állatvédők, soha nem öltünk volna meg egy szegény macskát, legfeljebb Csak Norrist, de valaki megelőzött minket, sajnos.

– Van alibitek? – kérdezte Cotton professzor gyanakodva.

– Alibink? Az nincs... Csak influenzánk – bizonygatta Heri Kókler.

Cotton éppen azt akarta javasolni, hogy mindenkit akasszanak fel, aki gyanús, amikor valami történt.

Dupladurr professzor közelebb lépett az akasztott állathoz. Megtapogatta a bundáját, nyomkodni kezdte a szemét, belenyúlt a belsejébe, megrángatta a farkát, mármint a macskáét, majd hirtelen kijelentette.

– Hölgyeim és uraim, valamint gyerekek! Arra jöttem rá, hogy ez az állat nem döglött meg. *Csak kővé dermedt.*

– Csak nem? – sírt fel Giccs, miközben idegesen tördelte a kezét egy laposfogóval, hogy egészen rossz volt nézni, mennyire véres.

– Hogyhogy nem halt meg? – kérdezte Meggenya professzor értetlenkedve. Állítólag ő sem kedvelte az elhunytat, aki ezek szerint mégsem hunyt

el. – Hiszen láthatóan nem él. Az üveges tekintete, a kihűlt teste, a hátán felálló szőr, mind-mind arról tanúskodik, hogy szerencsére már nincs közöttünk...

– Higgyenek nekem – jelentette ki Krampusz Dupladurr. – Ezt a macskát *dermeteg* módon megdermesztették. Gonosz, fekete mágiával, amire iskolánk tanulói közül még senki sem lenne képes. Csak olyan egyén tehette, aki a fekete mágia minimum két dános nagymestere, de csakis a full-kontakt stílusban. A semi-kontakt semmiképpen sem vihet végbe ilyet... Ebben egy kicsit bizonytalan vagyok... De lehet, hogy mégsem... vagy mégis?

– De mit kerestek ezek a másodévesek a folyosón? – kérdezte minden átmenet nélkül Cotton professzor, gonosz mosollyal a szája szegletében. Heri jobban örült volna, ha ezt nem kérdezi meg. Inkább kérdezte volna meg, hogy hogy van, vagy hogy milyen idő lesz holnap. Csak ezt ne feszegette volna... Ám Cotton nem véletlenül kérdezte éppen ezt. Gonosz, agyafűrt pedagógus volt, aki belelátott a diákok veséjébe, ezért nála puskázni sem lehetett dolgoztatás közben. Akit elkapott, azt felkoncolta, és átfestette vele a táblát, amely hagyományosan vérvörös volt és ragadt.

– Az az igazság... – kezdte Heri.

– Ne hazudj! – fenyegette meg Cotton.

– Még nem is hazudtam – védekezett Heri. – Csak készültem rá, de éppen belém tetszett folytatni a szót.

– Hagyja őt beszélni, Cotton professzor! – utasította az igazgató.

– Nem csináltunk semmit – bizonygatta Heri Kókler. – A professzor úr életére esküszünk, hogy nem csináltunk semmit.

– Egyelőre szabad lábon védekezhettek – jelentette ki Krampusz Dupladurr, és intett, hogy a fiatalok leléphetnek.

Cotton professzornak ez egyáltalán nem tetszett. Fogott egy nagy kést és felhasogatta az eddig a falon függő, nagyértékű festményt, amit előzőleg gondosan belocsolt ecettel.

– Mit csinál, professzor úr? – kérdezte Hidegráz Majbetoj, mert ilyet még ő sem látott. – Ez valami varázseljárás?

– Nem látja?

– *Savanyú képet vágok* – felelte Cotton dühösen, és folytatta a megkezdett tevékenységet, egészen addig, amíg be nem fejezte.

A gyerekek ekkor már messze csúszecben jártak.

Behúzódtak egy nagyobbacska falrepedésbe, ahol csak döglött denevérek éltek, és megtárgyalták a dolgokat.

– Mit jelenthet az a kifejezés, hogy a „Mormon Kannája”? – kérdezte Heri fájdalomtól eltorzult arccal, miközben a bordáit szorongatta, ahol a kíváncsiság fúrta az oldalát.

– Tudja a halál – tanakodtak a többiek, de senkinek sem volt róla halovány segédfogalma sem, hogy mi a manó lehet.

Hamarosan megtudták.

Sokkal hamarabb, mintsem gondolták volna.

Ez a pillanat a másnapi mágiatörténelem órán következett be. A tantárgyat a megboldogult emlékű Szőr Nyű professzor tartotta. Már nem volt az élők sorában, de még mindig tanított. Egyszer régen történt még, hogy halálra dolgozta magát. De még ezután sem ment nyugdíjba, hanem csak tanított, tanított, mintha az élete függene tőle.

Senki sem sejtette, mi a halálért szeret ennyire tanítani. Mivel nem volt többé szüksége fizetésre, tébét sem kellett utána fizetni, szabadságra sem akart elmenni, szakszervezeti tag pedig soha életében nem volt, örömmel alkalmazták továbbra is mint tanerőt.

Előadásai annyira egyhangúak és monoton jellegűek voltak, hogy az óra kezdete után két perccel minden diák meditatív jellegű transzhorkolatív álomszuszba zuhant. Ezen a szinten az elme elcsendesedett, ugyanakkor befogadóbbá vált minden felesleges hülyeség iránt, amit ébrenléti körülmények közepette azonnal kilökött volna magából. Állítólag, a villám-nyelvtanulás módszere is itt gyökerezett, nem máshol. Mindezt többen, akik hallottak már ilyet, eskü alatt vallották, közvetlenül azelőtt, hogy tragikus hirtelenséggel elvesztették a lélekjelenlétüket.

A professzor előadása ezúttal is *halálían* unalmasan indult, ám mindenki megrökönyödésére ugyanennyire izgalmassá változott.

Mert.

Valaki megkérdezte, hogy mi az a Mormon Kannája.

Nem tudjuk, ki volt, de később Heri vállalta magára.

Szőr Nyű professzor abbahagyta a kenta urak és a kenta úrhölgyek kialakulásáról kitalált előadását, és egy pillanatig némán figyelte az iskola leghírhedtebb diákját, Heri Kóklert, aki olyan nagy sztár volt, mint hét másik együttvéve sem.

Még Hidegráz Majbetoj sem, pedig nagyon akarta volna, sőt, ő még könyvsorozatokat is írt csak azért, hogy bevegység, amiket kitalál.

Szőr Nyű professzor meglepettnek látszott.

Ötszáz éve, amióta meghalt, még senki nem szakította félbe. Kevesen tudják, hogy a félbeszakítás egy középkori kegyetlenkedési forma volt, mára már szerencsére teljesen kihalt.

De ő még ismerte.

Szőr Nyű fellelkesült, mert szép emlékek keletkeztek asztrális memóriájában.

– Milyen jó, hogy megkérdezte uraságod! – csillant fel a szemürege. – Szívesen beszéltem volna róla néhány szóadatot, de hát a kutya sem kérdezett. Azt hiszik, a magamfajta halott öregember már semmire sem való, legfeljebb csak arra, hogy a kukacoknak szolgáljon haleledelül.

Lárfári, én mondom, nem más...

– Tessék visszakanyarodni a témához – javasolta Heri. Úgy érezte, ha hamarosan nem fogja megtudni, mi az a Mormon Kannája, akkor megöli a kíváncsiság, vagy hamar megöregszik, esetleg más szerencsétlenség éri. Hiába volt ekkora sztár, hiába ölte meg kétszer a világ leggonoszabb fekete mágusát, Voltmárvoltot, aki azóta Holnemvolttá lett, azért neki sem volt könnyű, mert még nem volt olyan igazi barátja, aki.

– ÖÖÖ...nos...tulajdonképpen... – ríszázott Szőr Nyű – a Mormon Kannájának története bizony egy olyan legenda, amely bizonyosan nem igaz, de legjobb esetben is csak egy kitaláció, esetleg szándékos hazugság. Bár egyiket sem bizonyították még be, nem is igazolták két és félszer kísérleti és logikai úton, tehát még ha igaz is lenne, akkor sem állná ki a tudományosság három próbáját. Úgyhogy mindenképpen csak úgy tudom elkezdeni az elmesélését, mint egy mesét.

– Hal lyuk, hal lyuk, hal lyuk!!! – skandálták a diákok, akiket felettébb érdekelt a misztikum és a szex.

De nem ebben a sorrendben.

Ám.

Ez az úgy mindenki nemi életét halálosan komolyan megváltoztatta. Hiszen senki nem akadt, akinek ne futott volna végig a kisagján, hogy mi lenne, ha a titokzatos gonosz mágus, aki nem ölt meg eddig lényegében senkit, Csak Norrist, egy szép napon őket is halálra dermesztené valami setét praktikával.

Még belegondolni is rémisztő volt.

A halott tanárba mesélni kezdett, úgy, ahogy a villanyszerelők is szokták:

– Hol *volt*, hol nem *volt*, *volt* egyszer egy ember, aki feltalálta az elektromosságot. Ő volt Volt, de ez most nem is tartozik ide, úgyhogy nem is folytatom – mondta Szőr Nyű, és megvárta amíg elül az értetlenkedők halálhörgése. Ezután folytatta:

– Ha meg akarjuk érteni a világ értelmét, de ha azt nem is, legalábbis tudni szeretnénk, hogy mi az a Mormon Kannája, akkor bizony vissza kell kanyarodjunk az időben.

A diákok feszülten figyeltek, a *szellemi* tanerő folytatta:

– Iskolánkat kereken kétezer és fél évvel ezelőtt alapították. Hogy pontosan mikor, azt senki sem tudja, mert akkor még olyan szegények voltak az emberek, hogy homokórájuk sem volt, a napóra pedig este nem működött.

Szóval.

A kor legnagyobb varázslói, Csippendél Csabi, Humbug Helga, Jajdekár Jenci és Melegház Muci egy szép napon összeültek és megalapították ezt az iskolát. A tanoda egyletei ma is az ő nevüket őrzik, de ez már valószínűleg nektek is, így a másodév elején, már feltűnhetett.

Ők voltak a négyek bandája. Kalákában együtt építették fel ezt a kastélyt, távol mindentől és mindenkitől, az Isten háta mögött. Méghozzá azért, mert szerettek volna létrehozni egy olyan modern, és a kőkor varázskövetelményeinek maximálisan megfelelő banyaképző és varázslónemesítő tanodát, ahol ők is benne lehetnek a tanári karban. Mivel másik ilyen intézmény nem volt, komoly eséllyel pályázhattak arra, hogy ezután viszont úgy lesz minden, ahogy óhajtották.

Csakhogya.

Jajdekár Jenci és a három másik varázslóseni közötti viszony megromlott. Először csak külön hálósobában aludtak, később már nem is köszöntek egymásnak, még később a viszony iszonyná, kapcsolatuk pedig ellenségessé vált.

Jajdekár úgy vélte, hogy csak azokat a diákokat szabad az iskolában okítani, akik előzőleg megfelelték a nyolc megmérettetésből álló hétpróbán, de a többiek viszont kötötték az ebet a karóhoz, hogy nem. Ők másként gondolkodtak. Azt hangoztatták, méghozzá fennen, hogy mindenki nyugodtan tanulhat, aki befizeti a tandíjat.

Egy alkalommal Csippendél Csabi és Jajdekár Jenci között komoly háztartási veszekedéssé fajult a dolog. Először csak rágalmazták egymást, durva és szeméremsértő szavakat vágtak a másikhoz, életveszélyesen megfenyegették egymást, később az épület melletti disznóólban folytatták a sárdobálást, majd a döntetlenre végződött iszapbirkózással egybekötött ordítózás után Jajdekár Jenci elhagyta az iskolát. Senki nem látta többé, de mivel egyáltalán nem hiányzott, mindenki elégedett volt, hogy így történt, nem másképp.

– De professzor úr – vágott közbe Hermelin –, a Mormon Kannájának mi köze van ehhez a történethez?

Ször Nyű professzor icipicit kinyújtotta asztrális nyelvét, majd megnyalta a homlokát, amivel kivívta a kérdező kisasszony őszinte csodálatát, és mélyen meglódította erotikus fantáziáját.

– A Mormon Kannája valószínűleg csak egy kitalált mese, olyan mint ez. Nem igaz, csak annak tűnik. A legenda szerint Jajdekár Jenci birtokában volt egy szakrális kegytárgy, amelyet úgy neveztek, hogy a Mormon Kannája. Ki tudja, hogy honnan szerezte. Erről nem maradtak fenn hamis dokumentumok. A kegytárgy különlegességét az adja, hogy benne lötyög az élet pi-vize, amely gyógyító erejű, és még a holtakat is feltámasztja, meg ilyesmi. Láfírári, én mondom, nem más... – Ször Nyű töprengve elhallgatott. Végigmérte a szavain áhítattal csüngő diáksereget, majd egy kis smirglivel megköszönlte a torkát, hogy jobban szóljon a szavajárása.

– Állítólag, hangsúlyozom, állítólag, Jajdekár Jenci a birtokában lévő Mormon Kannáját annyira elrejtette, hogy senki se tudja többet megtalálni, még ő se. A legenda szerint csak az ő törvényes jogutódja fogja tudni kinyitni, ha egyáltalán megtalálja azt a helyet, ami nem is létezik. Állítólag, aki megtalálja a Mormon Kannáját és kinyitja a titkos helyet, ahol őrzik, olyan borzalmat szabadít a világra, amely érthetetlenül rettenetes és ellentétes hatású a benne lötyögő élet pi-vizével, ami viszont már elmondtam, hogy mi mindenre jó.

– Mire? – kérdezte közbe Debill, a kicsit lassú felfogású fiú, akinek külső memóriaegysége is volt a fejében, de ez nem mindig működött jól, ám lepiszegették egy palatáblával. Debill szikrázott, majd a szemében kigyulladt egy led, ami az ő speciális esetében a megértés fényének volt tekinthető.

– Természetesen, én nem hiszek ebben a kísértet-történetben – vallotta be Ször Nyű professzor. – Nektek is azt javaslom, ne higgyetek benne, mert én találtam ki az egészet. Higgyetek az egyházban, magatokban, a relativitáselméletben vagy a reinkarnációban, esetleg a reklámok tömegmanipulatív erejében, de ebben semmiképpen sem.

De a diákok némán ingatták a tekintetüket.

A velejük legmélyén sejtették, hogy itt többről van szó, mint egy szokványos rémtörténetről.

– Hogyan lehetséges, hogy még senki nem találta meg a Mormon Kannáját? – kérdezte egy fiú.

Vagy egy lány. Netán határeset.

– Azért, mert állítólag jól el van rejtve – merengett Ször Nyű professzor. – A legnagyobb varázserejű halljakendek keresték, de semmi eredményt nem sikerült produkálniuk. A Mormon Kannája, ha egyáltalán létezik, ezt nem győzőm hangsúlyozni, annyira el van rejtve, hogy nem is lehet talán megtalálni.

– Mit jelent az, hogy majd Jajdekár Jenci jogutódja fogja tudni kinyitni a Mormon Kannáját? – kérdezte Heri Kókler misztikus áhítattal a szemében.

– Semmit, fiam, semmit – merengett a professzor. – Szerintem az egész mese csak a kóbor apácák megtévesztésére szolgál.

De Heri Kókler átlátott a szítán, mint más a törött üvegen. Tudta, hogy a történetnek bizony komoly valóságmagva van, ez nem vitás.

– Miféle borzalom az, amit a professzor úr említett? – kérdezte a falféher Hermelin, aki nem bírta az izgalmakat.

– Valószínűleg olyasmi, ami mindenkit megöl, és közben nagy fájdalmat okoz – definiálta Ször Nyű. – Persze a halottaknak nem árthat, a szó hagyományos értelmében legalább is... – tette hozzá tűnődve. – Csak a *kripliknek*. Igen, főleg nekik kell félniük.

Ennek az ismeretlen szónak az említésétől a gyengébb idegzetű nyelvészek felszisszentek. Annyira soha nem hallották, hogy az már szinte fájts.

– Hogy tetszett mondani? – fogalmazta egyszerű kérdőmondatba értetlenkedését Heri Kókler, az osztály frontembere, hivatásos feketemágus irtó népszerű ember.

– A *kripli* olyan egyén, aki varázslócsaládban született, de egy genetikai szerencsétlenség miatt kiveszett belőle a varázslás képessége. Lehet, hogy van neki varázspálcája, de képtelen arra, hogy használja – magyarázta a prof.

– Akkor olyan, mint egy őszvér – ismerte fel Hermelin, a kis okos. – Neki is van pálcája, de nem tudja használni. Legalábbis hatékonyan nem tudja...

– Nos, kisasszony – nyelt egyet a szemérmes Ször Nyű, miközben asztrálfeje elvörösödött – lényegében erről van szó.

A nap hátralévő részében Heri és barátai gondterhelten jártak-keltek. Nyomasztotta őket annak a lehetősége, hogy valami veszély fenyegeti törékeny életüket, netán másokat is, esetleg meg is halhatnak. Erre az eshetőségre végképp nem voltak felkészülve.

Este felkeresték a tethelyet, ahol tegnap este megtalálták Csak Norris hulláját. A macska teteme jól láthatóan körbe volt rajzolva a levegőben, ahol egy nappal ezelőtt még lágyan himbálta az esti szellő helyett a huzat.

Rögtön észrevették, hogy most nincs ott.

Nem úgy, mint a felirat.

Mert az bizony ott volt.

Valami lemoshatatlan festékkel írták, hogy csúnyán kitoljanak azokkal, akik le akarnák törölni.

Hermelin szeme megakadt valamin.

Síkoltozva mutatta, hogy min.

Nagyon fájhatott neki, ami nem is csoda. Ha belegondolunk abba, hogy az embernek mekkora fájdalmat okoz az is, ha egy szempilla megy a szemébe, akkor igazán könnyen beláthatjuk, hogy ha valamin megakad a szeme, az már-már szinte elviselhetetlen kínokat okozhat.

Hermelin is így járt.

Pedig nem akarta.

Közben el is felejtette, hogy mi volt az.

Pedig nagyon fontos volt.

12. Merénylet

Amikor az őszt lassan télbe csavarodott, az idő ködös lett, mint a jó öreg Albion. A reggelek hidegek voltak, az edzésre induló kavicscsapatok játékosai pedig álmosak.

Am edzettek nap-mint nap, keményen mint a kő, mert tudták, hamarosan megkezdődik a bajnokság.

Amikor a piros-kék pepita kockás mezben repkedő Csippendél csapat összecsapott a Jajdekár egylet hollőfekete köpönyegeseivel, mindenki sejtette, hogy valami készül. Hermelin meg is jegyezte, hogy úgy érzi a női ösztöneivel, hogy van valami a levegőben.

Heri szégyenlősen elismerte, hogy ez bizony ő volt, mert a szokásosnál is jobban izgul.

Hermelin diszkrétan elvonult, hogy megszabaduljon az ebéd maradékától. Amikor visszajött, kissé zöld volt, de Heri már nem láthatta, hogy mennyire, mert szólította a kötelesség.

A Jajdekár játékosai már percek óta a levegőben melegítettek a rangadóra. A Csippendél oroszlánjai repülő partvisaikon a levegőbe szökkentek.

A többezer szurkoló hullámmal kezdett, az emberek boldogan kiáltoztak, amikor felismerték kedvenceiket.

Rövid gyászszünet után, amely a sportág művelése közben elhunyt tízezreknek állított örök emléket, Meggenya professzor fűtyjelére megkezdődhetett a találkozó.

Előtte még Doo Waad, a csapatkapitány hipnotikus erejű szózatot intézett játékos társaihoz.

– Fiúk! – üvöltötte túl a tömeget – ma nyernünk kell, mert különben megint veszítünk. Ez a taktikánk. Minden világos?

Az volt.

A tökéletesen felkészített Csippendél csapat keményen belevetette magát a küzdelembe. A seprűik azonban jóval régebbi gyártmányúak voltak, mint az ellenfél vadiúj repülő eszközei. Ötpercenként ki kellett állniuk cirokcserére, és üzemanyagot vételezni, ami nagymértékben visszavetette az oroszlánként küzdő játékosokat. Ez emberelőnyös helyzeteket pedig a jajdekárosok naná, hogy kíméletlenül kihasználták.

Két perc elteltével már száznegyvenkilenc egyre vezettek a Csippendél ellen.

Am nem ez volt a legnagyobb baj.

Valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag Herit üldözte a balszerencse. A balszerencse, amely rendszerint a Kavicsjáték közben szokott rátamadni és törekény kis életét veszélyeztetni.

Az egyik tömör, repülő kavicslabda a játék kezdete óta üldözte hősünket, aki képtelen volt lerázni magáról a furcsa ellenséget. A játékszer normál esetben a játékosok kezében cséphadaróként lóbált furkókkal lehetett az ellenfél kapuiba terelni, és ezzel a tevékenységgel gólt elérni. Am ez az egy darab megmagyarázhatatlan módon kezdetlől viselkedni. Szemmel láthatóan le akarta taszítani Herit a seprűje nyergéből. Mivel Heri nem engedte, ez súlyos, már-már feloldhatatlannak tetsző konfliktust eredményezett közöttük. A kőgolyó egyre hajmeresztőbb módon száguldott feléje, a fiú csak nagy ügyel-bajjal volt képes elkerülni a halálos ütközést.

Csapattársai igyekeztek távol tartani tőle a megvadult játékszer, am hiába ütötték el a kavicslabdát, az valami mágikus erőtől vezérelve ismét visszakanyarodott főhősünk felé, hogy kiüsse őt, mint tekegolyó a fabábúkat.

Heri egyre feljebb emelkedett, abban bízva, hátha valaki letről irányítva akarja kigolyózni együltő helyéből, és a magasság növekedtével talán megszakad a kapcsolat a kavicslabdát bűvölő rosszakarója és a sporteszköz között. Am nagyot tévedett. A kavicslabda továbbra is örületes sebességgel száguldzott körülötte. Heri kiváló reflexeinek meg az írónak köszönhetve csak, hogy ezidáig megúsza a dolgot. Bukfencezett a levegőben, szalomozott, dugóhúzót csinált, hogy utána kortyolhasson a magával hozott kölyökpezsgőből, majd pörögni kezdett. A gyomra felkavarodott, kis híján csinált egy taccsol, ami nem bedobást eredményezett volna, am a kőlabda kőkeményen követte.

– Ej, mi *akó!* – köhintett Heri idegesen. Halálfélelem kerülgette, meg a megvadult kő.

– Kőllött. ez nekőm? – kérdezte népiesen elmerengve. – Könnyebb lett volna, ha nem kőltök erre a játékra, inkább valami könnyedebbel foglalkozom helyette. Mint például a kőfaragás vagy a könnyűzene...

Nem gondolkodhatott túlságosan sokáig, mert a kő újabb terrortámadást intézett ellene. Heri könnyednek látszó mozdulattal kikerülte, am közben majdnem leesett a járművéről.

A szurkolók megkövülten figyelték kedvencüket, amint nemcsak a győzelemért, hanem egyszersmind az életéért is küzd.

– Hahaha, Kókler! – nevetett rajta a gonoszkodó Máyfolt. – Üldözési mániád van, he? – kérdezte gúnyosan.

Heri ereiben meghűlt a vér.

A játék értelmét képező Aranylabda, amelynek megszerzése felért a győzelemmel, ott lebegett a nagyképűen röhögő Máyfolt feje felett, mint egy rossz helyre került glória.

– A nemjóját neki! – szisszent fel magában Heri.

Nem mert Máyfolt-ra nézni, mert attól tartott, ezzel felhívja a figyelmét a játékszerre. Éppen azon gondolkodott, hogy mit tegyen, amikor a gonosz kavicslabda eltalálta. Méghozzá a könyökét. Eltalálhatta volna éppen a fejét is, amitől valószínűleg szerteszéjjel loccsant volna az agya, vagy a hátgerincét is kettéropppanthatta volna, mint egy hurkapálcikát, sőt, eltalálhatta volna a legérzékenyebb pontját, a... még kimondani is borzongató, hogy mijét, de nem! A kavicslabda a könyökét trafálta el, de nagyon.

A roppanás akkora volt, hogy elnyomta Heri üvöltését is.

– Mi van Kókler, beütötted a könyöködet? – röhögött rajta a gonosz fajzat Máyfolt. – Tudod, mit jelent ez, kishaver?

– Hógyne – nyögte Heri – váratlan vendég várható. Összeszorította a fogát, és harci kiáltást hallatva gázt adott.

Máyfolt nem erre gondolt. Éppen szólni akart valamit, amikor észrevette, hogy az az örült Kókler kami-kaze támadást indított ellene. Pedig Heri csak az Aranylabdát akarta megszerezni, amely még mindig a feje felett lebegett.

És meg is szerezte.

Máyfolt síkoltozva menekült a feléje roboló Heri elől, még az utánégetőjét is bekapcsolta, annyira gyorsan száguldott tova. Ha tudta volna, hogy mit kap a meccs után acsapattársaitól és az edzőjétől, valószínűleg inkább leugrik a seprűről, vagy abbahagyja az iskolát és elmegy egy gyorsétterembe éhbérért dolgozni. Még az is jobb lett volna, mint az az anyázás, amit a zuhany alatt kapott. Ráadásul, az öltözői etikett módosítása

miatt ezután mindig neki kellett a szappanért is lehajolnia.
De nem tudta, hehehe, egyáltalán nem tudta, hogy vajon mi vár majd rá...
Heri megragadta az Aranylabdát, és úgy szorította, mintha a Bölcsök Kövét kaparintotta volna meg.
A gonosz kavicslabda ebben a pillanatban ismét elszáguldott mellette. Heri csak kivételesnek mondható reflexeinek köszönhetően, hogy nem trafálta telibe a *kő*-golyó. Ám elvesztette egyensúlyát, kibillent standard ülőhelyzetéből, és a seprűbe már csak a lábaival kapaszkodva zuhant az anyaföld felé.
Amikor becsapódott a földre, szép nagy kráter keletkezett körülötte, akkora, hogy a mindig készen álló bányamentőknek kellett hősünket felhozniuk a mélyből. A közönség együttérzően sikoltozott, voltak, akik pánikba esve keresgéltek elvesztett lélekjelenlétüket. Ám igen nagy lett az öröm, amikor kiderült, hogy Herinek kutya baja lett. Azaz, igencsak harapós kedvébe került. Morgott, és veszettül úgy tűnt, meg fogja harapni Máyfoltot, aki gúnyosan nevetgélt rajta a kráter szélén.
– Valaki meg akart ölni! – lihegte Heri földet köpködve. – De hiába, mert élek! És ráadásul győztünk! – kiáltotta és felmutatta a megszerzett Aranylabdát.
A tömeg üdvrivalgásban tört ki, mert a Csippendél csapat győzött.
A jajdekárosok káromkodva elkotródtak a jó fenébe, oda.
Heri diadalittasan mosolygott, integetett, majd egyszercsak elvesztette az eszméletét. De szinte rögtön meg is találta, mert nem vezett el nagyon.
De a karja nagyon fájt.
Biztosan tudta, hogy darabokra tört.
– Semmi baj, fiam! – lépett mellé Hidegráz Majbetoj izgatottan. – Ambulanter ellátom a bajodat.
– Csak azt ne! – kérte a szegény fiú, de hiába, mert Hidegráz Majbetoj mindenáron be akarta bizonyítani mindenkinek, hogy nem annyira hülye, mint amennyire sokan gondolták.
– Rutinműtétről van szó – bizonygatta Hidegráz. – Számtalanszor csinálhattam volna már ilyet.
– A gyengélkedőbe szeretnék menni! – kérte Heri.
– Szó sem lehet róla! – intette le Hidegráz. – Mire odaérnél, megölne a fantomfájdalom.
– De... – próbált ellenkezni Heri.
– Nem tűrök ellentmondást! – keménykedett Hidegráz.
– Ügyvédet akarok! – könnyezett Heri hiába.
– Mindenki húzódjon hátrébb! – rikoltotta Hidegráz és Herire szegezte a pálcáját. (A varázspálcáját.)
– Jaj, ne! – könyörgött Heri. – Inkább jöjjön, aminek jönnie kell, de ne tessék varázsolni...
De már elkésett, mint későn kelő kisdíák a nulladik óráról.
Hidegráz Majbetoj varázsvesszejéből kékesfehéren villámló delej vágódott ki, és Heri karjába fúródott.
– *Filé manipulatus* – mormogta Majbetoj.
Heri úgy vélte, hogy irreverzibilis folyamatok indultak el a karjában. Már nem érezte a fájdalmat, de a karját sem. Mintha a csontjai elolvadtak volna. Rápillantott a karjára. Úgy megdagadt, mint egy kipukkanni készülő krinolin. A fiú elsápadt, a gyomrában émelyegni kezdett a mértékkel fogyasztott kölyökpezső, a szájából buborékok törtek elő, amit hanghatások kísértek.
– Na, milyen a karod? – kérdezte Majbetoj.
– *Vég...tag* – hörögte Heri és ezúttal tényleg elájult. A Csippendél csapat a vállán vitte be a hős csapattárs tete... testét a rehabilitációs központba, ahol mindenki nagyon remélte, végre rendesen ellátnak a baját.
Nem, nem úgy...
Hanem, hogy meggyógyítják.
Madám Fiola doktornő elszörnyedve látta, hogy mi történik akkor, ha önjelölt természetgyógyászok próbálják meg áltudományos praktikákkal felcserélni a műtéti eljárásokat, a kísérleti úton bizonyított kézrátételes gyógy módokat vagy a jól bevált ráolvasást.
– Te jó ég! – csapta össze a kezét, de hiába, mert Heri nem érzett közben semmit.
– Nagy a baj, doktornő? – kérdezték a kilencesikrek, a többi csapattárs, a cserejátékosok, a szimpatizánsok, és mindeneke előtt Hermelin, akik egy emberként izgultak barátjukért.
– Aki ezt csinálta, az nem lehetett normális – szögezte le Madám Fiola.
Nem akadt senki, aki ellentmondott volna neki.
– Höööööhh – nyögte Heri, és az oldalára fordult, hogy *félre* beszéljen.
– Heri karját kifilézte a beavatkozás. A csontjai eltűntek, a helyüket sejtközötti nyugállomány vette át. Ez a diagnózisom: heveny csonttritkulás. A legmodernebb fehér mágia segítségével képes vagyok egy hét alatt visszánöveszteni, de addig pihenésre van szüksége, nyugalomra és rengeteg kalciumra, mert a csontoknak ez kell. Meg joghurt, tejtermék, miegymás. Nekem meg a hálapénz, de az ráér később is. Most pedig menjetek szépen haza, mert mindjárt kezdődik a vizit, amikor megnézem a másik betegemet, Gizit, a grizzlit, akinek torkán akadt valaki, ezért nehéz a légzése. Bármikor megfulladhat szegény. Már nagyon várom, mert nekem ígérte a bundáját, ha elpatkolna. Nagyon szép bundája van, tudjátok-e? Rendkívül értékes. Legalább annyira, mint annak a rénszarvasnak az agancsa, igen kisfiam, tényleg ott van a szemközti falon, aki a múlt hónapban hagyott itt minket. Ő is önként átadta nekem a legnagyobb kincsét. Nem mintha egyébként nem törődtem volna vele kellőképpen. De hát mindenki helyesen azt gondolja, az orvosok már csak ilyenek. A hálapénzre hajtanak, vagy az ajándékokra. Nahát, Heri, hogy neked milyen klassz edzőcipőd van! És még a lábméretünk is egyforma! Micsoda szerencse... Akarom mondani, véletlen. Ne aggódj, kicsim, már nem tart sokáig ez a dolog. Én megszabadítalak a szenvedésektől. Erre mérget vehetsz. – A doktornő barátságosan vizsgálta a gyerekek drága cipőit, ékszereiket, értékesebb cucaikat.
– Ti is bármikor eljöhettek hozzám egy rövid gyógykezelésre – ajánlotta fel nagylelkűen. – Nem kell félnetek, gyorsan végzek a betegekkel.
– Jó, jó – ígérték kevésbé meggyőzően a gyerekek, és futva távoztak.
Heri álomba szenderedett. Azt álmodta, hogy valaki az életére tör. Ez nem volt újdonság, úgyhogy tovább szunyált.
Később arra ébredt, hogy valaki diót tör a fején.
Heri szeme kipattant, mintha spirálrugó feszítette volna kifelé a gödréből.
Amit látott, az annyira hihetetlen volt, hogy inkább nem hitt a szemének.
Dolby állt előtte, a házimonó.
Nagy, ronda füle, gusztustalan feje és kidülledő szeme őt figyelte. Tömpe orrán könnycsepp csordogált.
De nem! Nem is könnycsepp volt az.
Hanem...
– A világ megmentője, Heri Kókler sajnos nem hallgatott a szép szóra, és úgy tűnik, hogy visszajött az iskolába – sírta panaszos hangon. – Ó, miért

nem figyelt a nagy Heri Kókler szegény Dolbyra? Miért nem maradt inkább otthon? Miért kellett annyira iskolába jönnie, amikor pedig lemaradt a vonatról?

– Elég a kérdőmondatokból! – csattant fel Heri mérgesen. Kifilézett karja renyhén rengett a törzse mellett. – Mit keresel már megint itt? Nem volt elég neked a legutóbbi fegyelmezés? És honnan tudod, hogy lemaradtam a vonatról?

– Hát...

– Háttal nem kezdünk mondatot – okította Heri.

Dolby bűnbánó képet vágott. Heri képtelen volt lebeszélni róla, hogy bűnbánatból százszor leírja a kezére, hogy háttal nem kezdünk mondatot.

Heri fárasztotta ez a kis szörnyeteg. Amikor pedig hirtelen rájött, hogy Dolby intézte úgy, hogy lekésse a vonatot, igen-igen behergelte magát.

– Ha nem lennék most hadirokkant, lehet, hogy kitekerném a nyakad! – fenyegette meg gorombán.

– Dolby jót, akart, uram – mentegetőzött a szegény kis gnóm. – A kavicslabdát is azért cserélte ki egy speciális darabra...

– Micsoda? – kiáltott fel Heri. – Ezt a merényletet is te követted el ellenem? Hát tényleg azt akarod, hogy dobjam fel a talpamat, hogy elhunyjak, hogy alulról szagoljam az lbolyát?

A házimono szomorúan bólintott.

– Heri Kóklernek haza kell mennie, mert különben nagy baj lesz, nagyon nagy baj. Dolby meg akarja menteni a nagy Heri Kókler tyúkszaros kis életét.

Heri felugrott, felindulásában ép kezével felkapott egy tömör fából készült szekrénysort, többször dühödten meglóbálta, mert azzal akarta agyonvágni ezt az átkozott kis bestiát.

Azután még a második felindulásában is.

Ám kisvártatva lehiggadt. Leült az ágya szélére és sajnálkozva figyelgette ezt a szerencsétlen kis teremtményt, akinek még normális ruhára sem tellett. A testét szőr fedte, egyetlen ruhadarabja egy madárijesztőről több száz éve lelopott kisestélyi volt, amelyet legutoljára még a első tulajdonosa mosott ki – ennek lehetett már kétszáz éve. Dolby ezért nemcsak rút volt, de bűdös is, nagyon bűdös. Heri rögtön elhatározta, hogy soha nem fogja szagolgatni.

– Miért nem hordasz rendes ruhát? – kérdezte hirtelen Heri, hogy a házimono egészen összerezzen. Ez nem is volt túlságosan meglepő, hiszen elképzelhető, hogy évszázadok alatt mennyire tönkremehettek az idegei.

– A hagyományok szerint a házimono nem kaphat urától ruhát, mert ha mégis kap, akkor azzal felszabadul a rabszolgaságából. Ezért Dolby ebben a régi darabban jár és kel – magyarázta a kis teremtmény.

– Nahát... – csodálkozott el Heri.

– Dolby csak jót akar! – bizonygatta a szánni való kis figura. – Sötét gonoszság készül Heri Kókler ellen. Most, hogy kinyílt a rejteajtó és előkerülhet a Mormon Kannája... – Dolby elharapta a nyelvét, a szemével bandzsított, ronda kis arca még jobban eltorzult, amikor egy papírvágó késsel váratlanul el akarta vágni a saját torkát.

De Heri Kókler közbelépett. Ráállt a torkára.

Szelid erőszakkal kifejtette a mono kezéből az öngyilkos eszközt, majd ezt mondta:

– Meg vagy örülve? Már egyszer nyomatékosan kifejtettem neked, hogy mennyire utálok az erőszakos jeleneteket, ezért ha még egyszer meglátom, hogy a jelenlétemben meg akarod ölni magadat, akkor agyonütlek, mint egy szűnyogot. Megértetted?

– Igen, igen – hörgögte a mono.

Heri lelépett róla, de azért szemmel tartotta, nehogy valami meggondolatlan dolgot tegyen. Például megölje magát.

– Most pedig szépen elmondod nekem, hogy mit tudsz a Mormon Kannájáról.

– Nem!!! – ellenkezett Dolby.

– De!!! – fenyegette meg Heri.

– Üss meg, kérlek! – könyörgött a kis mazohista.

– Nem!!! – gonoszkodott vele szadista módon Heri.

– Nem mondhatom meg! – tiltakozott Dolby.

– De igen! – erősködött Heri. – Tudni akarom az igazságot. Tudni akarom, hogy ki ölte meg Kennedyt. Tudni akarom, hogy tényleg UFO zuhant-e le Rooswell-ben, tudni akarom, hogy létezik-e élet a halál után.

– Dolby nem köphet, Dolby inkább meghal, de nem beszél – sikoltotta a kis szörnyeteg, amikor Heri megragadta a grabancát. De nemcsak megragadta, hanem meg is rázta, mint a Krisztus nevű áramszerelő a vargát.

Ám hiába.

Dolby sehogy nem szólt.

Monó volt.

Léptek közeledtek a folyosón. Heri meglepetten vette tudomásul, hogy a manó kámforra vált, úgy eltűnt. A rossz szag még akkor is érződött, amikor Krampusz Dupladurr professzor, Meggenya tanerő, valamint Madám Fiola egy friss hullát cipelt be a kórterembe.

– Micsoda rettenetes kámfor szag! – fíngtorgott Meggenya professzor, hogy elnyomja valamivel a kellemetlen aromát, ám ez a többiek magánvéleménye szerint egyáltalán nem sikerült neki. Üdvözítőbb lett volna, ha egyáltalán nem is emeli fel a szagát.

Heri felemelkedett egyült helyéből, és igyekezett a sűrű, gomolygó szagfelhőkön keresztülpillantgatni, hogy meglássa, mi az ábra.

Elakadt a lélegzete.

Ez, mondjuk meg őszintén, a jelen körülmények között, nem volt éppen meglepetés, de az igen, amit látott.

Szegény kis csicskása, Ötchy Pötchy hullamerev teste keményen puffant a szomszédos ágyon, amikor nagy nehezen végre rá tudták dobni. Az első próbálkozás nem sikerült, a szegény megboldogult oskolatárs nagyot koppanva zuhant a jéghideg metlakira, csoda, hogy ripityomra nem tört, annyira merev volt. Pedig nem is szedett Viagrárt.

Más történt vele.

Bizony, valami nagyon más.

Heri sajnálkozva figyelte.

– Most ki fogja megírni a házi feladatomat? Ki fogja megszervezni a napi teendőimet? Ki fogja egyeztetni az óráimat a tanáraimmal? Ki fogja minden ügyemet és bajomat megoldani. Ki fogja az előre elkészített aláírásaimat osztogatni? Ki tette ezt? – jajongott félhangosan.

– Nem tudjuk – találta ki a gondolatát Krampusz Dupladurr professzor, aki nagyon okos volt, meg gondolatolvasó és gondolatíró.

– Szegény fiú, éppen hozzád indult, hogy lerója kegyeletét, de elkapta az a valami a folyosón és látod, csúnyán megölte.

– Rettenetes – suttogta Heri. – Rettenetes, hogy mellém fektetik.

– Nem tehetjük máshová – magyarázta Madám Fiola. – Csak ez a két ágy van az egész gyengélkedőn.

– Vigyék a hullaházba! – követelte Heri.

– Nem tehetjük – sajnálkozott Dupladurr. – Egyelőre hivatalosan nem nyilváníthatjuk holtta, ugyanis él. Tetszhalálban van, akár csak Norrisz, a macska.

– Tudják, hogy mit jelent ez? – kérdezte Madám Fiola idegesen.

– Ez bizony azt jelenti, hogy a kamrát valóban kinyitották – suttogta Krampusz Dupladurr olyan rémisztő hangon, hogy Heri Kókler érezte, mindjárt meghűl ereiben a vér.

Ezért azután bebújt a takaró alá és a fejére húzta a paplant.

Talán szorult helyzetéből adódóan eszébe jutott a humoros kis találós kérdés, amely így szólt:

– Mit fog a néger a takaró alatt?

– Aludni.

De most egyáltalán nem tudott ezen nevetni.

13. Varázsfőzet

Heri Kókler keze szépen gyógyult. Eltelt néhány nap, majd még egy, és ez így folytatódott egymás után, hogy a szegény fiú majdnem beleőrült a lehangoló monotonitásba. A csont pedig közben nőttön-nőtt, növekedett, hála a gondos ápolásnak, a fehér mágiának és a gyógyfőzeteknek. Egy nap Heri arra ébredt, hogy a karjába visszatért a csont.

De nem csak oda!

Meglepetéssel vegyes érdeklődéssel vette tudomásul, hogy testének minden része telis-tele lett csonttal. Heri megdöbbsent. Ámulattal teli bámulattal vizsgálgatta önnönmagát. Szinte hihetetlen, hogy mi történt vele. Megmagyarázhatatlan módon egy olyan helyre is csont nőtt, ahol ezidáig egyáltalán nem is volt...

Felderült az arca. Rögtön ezután vigyorgni kezdett. Jólesően megtapogatta magát, majd füttyentett egyet, annyira elégedett volt az eredménnyel. Még mindig nem akart hinni a kezének. Meglódult a fantáziája. Ha ez így marad, akkor bizony ő lesz a falu bikája. Vagy ha az éppen nem is, de minden bizonnyal szédületes karriert futhat be a Rokfort Egyedem-Begyedemen.

Már látta is magát, amint tíz számmal nagyobb méretű alsónadrágjában, tökéletesen kidolgozatlan testével, csillogó szemüvegével, hatalmas, csontos végtagjával kiváltja majd valamennyi nőnemű egyed határtalan rajongását. Elképzelte, amint a közeli jövőben majd ott áll a helyzet magaslatán, körülötte sikoltozó rajongói mind őt akarják, legszívesebben máris szájról-szájra adnák, ám ő csak egyvalakit akar, mert annyira monogám lelkiületű, hogy az már szinte vétek.

Hermelint, a drágát, aki olyan észbontóan okos, mint amennyire ő népszerű ezen a környéken. Micsoda párost alkothatnának! Ha Hermelinnel járhatna, többé nem kellene lexikonokat, szótárakat, kötelező olvasmányokat vennie, ami hosszú távon bizony komoly anyagi haszonnal kecsegtethetne.

Heri erről ábrándozott, gondolkozott, osztott, szorozott, beleveszett a magasabb matematikába, majd meglepetten felkiáltott.

Sajnálattal vette tudomásul, hogy tévedett.

Ekkor eszébe jutott az a közmondás, hogy a fák nem nőnek az égig.

Meg az, hogy tévedni emberi dolog.

Sajnos, csak pisilnie kellett!

Néhány óra múlva már gyógyulnak nyilvánították, és mehetett vissza a szobájukba. Címboráit nem találta. Éppen a folyosókon bókászott, amikor Hermelin pisszegésére lett figyelmes.

– Heri! Gyere ide! – intett neki a lány egy lány vécé ajtajából.

– Én? – kérdezte Heri meglepetten, miközben még a háta mögé is odanézett, nincs-e ott véletlenül valaki, aki.

De nem volt, egyáltalán nem.

Akkor bizony, tényleg csak ő lehet az, nem más.

– Gyere már, még mielőtt valaki észrevesz! – kiáltotta suttogva Hermelin. Rejtély, hogy miként sikerülhetett ez neki.

– Megyek, megyek – mormogta Heri kelleetlenül. Még soha nem járt a lányvécében, ezért kissé furcsa érzés volt belépnie egy ilyen helyre, ahová csak nők járnak.

Ő pedig férfi volt, erre határozottan emlékezett. Amikor odabent volt, megdöbbenve látta, hogy a hely tele van fiúkkal.

– Nahát! – mondta őszinte elánnal. – Ti meg mit kerestek itt?

– A kérdés árnyaltabb megválaszolása óráig tartana – felelték a kilencesikrek, mert ők voltak odabenn, nem pedig a három testőr, mint ahogy esetleg valaki helytelenül gondolhatta volna.

Heri nagy szemeket meresztett, amivel kivívta a jelenlévők elismerését.

– Varázsitalt készítünk – avatta be a titkos tervbe Hermelin Herit – amely elfogyasztása után képesek leszünk arra, hogy belopózzunk a Jajdekár egylet szállására, és ott találós kérdéseket teheünk fel Rágó Máfoltnak. Arra gyanakszunk, hogy ő áll a sorozatos merényletek mögött. Sötét múltja, sötét rokonai, sötét tekintete, valamint rossz arca után arra a következtetésre jutottunk, hogy igen könnyen elképzelhető, hogy...

– Nála lenne a Mormon Kannája? – kérdezte Heri.

Még nem, de ki tudja, mit hoz a jövő – rázták a fejüket a többiek, ami igen muris látvány volt, mert annyira egyszerre csinálták. De hát ikrek voltak a szerencsétlenek, méghozzá mind a kilencen.

– Meg kell győződünk róla! – mondta ellentmondást nem tűrően Hermelin. – Megisszuk a főzetet, persze csak azután, ha elkészül egy hónap múlva, hiszen még össze is kell érnie, mert különben nem hat, hanem legfeljebb csak őt, így könnyen lelepleződhetünk.

– Valamit nem értek! – értetlenkedett Heri. – Miféle főzet ez, amiről beszéltek?

– Ez az úgynevezett Trágyalé-főzet, amely garantáltan halá... hatásos – magyarázta Hermelin. – Amíg te a klinikai halál állapotában voltál, addig belopóztam Cotton professzorhoz, és mikrofilmre rajoltam egy titkos könyvből, hogy miféle varázsital segíthet nekünk. El sem tudod képzelni, hogy milyen sokáig tartott, amíg azt a rengeteg összetevőt ráírtam arra az icike-picike kis filmre.

– Nem is voltam a klinikai halál állapotában – tiltakozott Heri.

– De könnyen lehettél volna! – nézett rá aggodalmas arccal a lány. – Amekkorát estél, még az is előfordulhatott volna, hogy kitöröd a nyakad vagy meghalsz.

– Nos, igen... – ismerte el Heri. – Ám még nem jött el az én időm. De hamarosan eljön, csakhogy másképp, mint ahogy a gonosz erők helyi képviselői hiszik. Akkor pedig lecsapok rájuk, és miszlikbe harapom őket, vagy ne legyen a nevem... – Heri itt elhallgatott, az emlékezetében kutatott, láthatóan erősen gondolkodott, mert nem jutott eszébe valami fontos.

– Mi is a nevem? – kérdezte adekvátan.

– Heri Kókler! – kiáltották a többiek. – A világ megmentője! Hát nem emlékszel magadra?

Heri komiszul elgondolgot.

– Dehogynem! Csak próbára akartam tenni a barátaimat. Nagyon is emlékszem minden hőstettemre. Csak azt nem értem, de egyáltalán, hogy mi a manónak kell ahhoz varázssítal, hogy felkeressük azt a sunyi Máyfoltot, jól megfingassuk, aztán amikor már alig mozog, megtudakoljuk tőle, hogy mi az ábra.

– Ha így tennénk, biztosan nem árulná el még az élete árán sem, hogy hová rejtette a Mormon Kannáját, ha egyáltalán nála van ez a páratlan darab

– magyarázta Hermelin logikusan. – Ha viszont felvesszük két legbizalmasabb emberének, Mó-Csingnak és Döglégynak a fizimiskáját, akkor biztosan megmondja majd nekünk, hogy hol van a Mormon Kannája. Legalábbis reméljük – tette hozzá bizakodva.

– A mágikus erejű Trágyalé-főzet képes arra, hogy egykét fertályórára átváltoztassa az embert valami mássá – vette át a szót Controlles. – Ebben rejlik a nagy hatása. Meg abban, hogy ízében és egészében jócskán különbözik a hagyományos üdítőitaloktól. A szent könyvek szerint az íze rettenetes, de a nagy cél érdekében mindannyian úgy véljük, hogy egy emberként melletted állunk majd, amikor megiszod a lötytyöt, és elmész, hogy megtudd az igazságot.

– Hogy én? – lepődött meg Heri.

– Senki sem alkalmasabb nálad – bizonygatta Shift.

– Úgy bizony – helyeselt Altefnégy is meg Delete. A többiek fanatikus tekintettel bólogtattak.

Heri kezdett egyetérteni a tervvel, bár voltak még homályos pontok, amelyeket szeretett volna a tudás ragyogó fényével megvilágítani.

– Miért kell itt, egy lány vécében főzni ezt az ízét? – kérdezte gyanakvoan.

– Ezt a vécét senki nem használja, mert kísértet lakik benne – magyarázta Hermelin.

– Kísértet? – kérdezte Heri. – Érezte, hogy kirázza a hideg.

– A Whiskis Banya, akivel már egyszer találkoztunk. A megboldogultában is boldogtalan vécésnéni.

Heri emlékezett.

– A vécé le van zárva, ez az egyik oka – magyarázta Hermelin. – Itt senki nem háborgathat minket. Bűdös, de nyugodt hely. A másik ok az, hogy a Trágyalé-főzetet roppant hosszú ideig kell rotyogtatni, hogy megfelelő legyen. Mivel nincs másfajta olyan energiaforrásunk, amelyet ennyi ideig folyamatosan használhatnánk anélkül, hogy kitudódna a dolog, azzal a biogázzal kell melegíteniünk, amely itt képződött az évezredek alatt a föld mélyében.

Heri ösztönösen megérezte, hogy a Trágyalé-főzetet hol forralják.

Na jó, nem ösztönösen érezte meg, hanem az orrával.

A lényeg, hogy megérezte.

Bekukkantott a vécébe. Páratlan látványban lehetett része. A tradicionális dobantós budi tetején egy nagy kondérban rotyogott a Trágyalé főzet. Felette ott lebegett a Whiskis Néni áttetsző szellemteste, és belélegezte a gőzét.

– Micsoda illatok! – lelkendezett. – Meghalok, ha nem ihatok belőle egy kortyot...

– Eszedbe ne jusson! – fenyegette meg Hermelin. – Azonnal meghalnál!

– Jó, jó, csak álmodoztam – lebegett arrébb a Néni. – De az illata fenséges. Finom, friss tehéntrágyára emlékeztet.

– Biztosan azért, mert abból készült – jegyezte meg Heri.

– Az is van benne – bólogatott Hermelin. Heri már meg sem lepődött.

Tettünk még bele akasztófa tövéből szedett mohát, békanyálat, kövidinka kivonatot, csattanó maszlagot, és egy kis narancslét meg vécé illatosítót, hogy ne legyen olyan rossz az íze, valamint a szaga.

– Ez kedves töletek – mormogta a bajsza alatt Heri. Nem tudott nem gondolni arra a rettenetes napra, amely egyszer bizonyosan felvirrad majd, és akkor neki meg kell innia ezt itt.

– Ne félj, Heri, nem leszel egyedül – bízta Hermelin. – Máyfoltnak két testőre van. Mó-Csing és Döglég. Valaki még veled megy.

– Kicsoda? – kérdezte Heri.

– Én – felelte szemlesütve Hermelin – ugyanis senki sem akarta meginni ezt az ízét, hiába is raktam bele az illatosítót és a narancslevet, nem találták eléggé bizalomgerjesztőnek.

– Ezt nem csodálom – jegyezte meg Heri.

14. Harcosok Klubja

A közbiztonság súlyos megromlása miatt a Rokforti Hadiárva Kiképző és Menekültügyi Félelemhivatal úgy döntött, hogy bevezeti a tanulók önvédelmi oktatását. Még aznap délután kezdetét vette az önvédelmi kiképzés, amelyre természetesen mindenki elment, aki csak élt és mozgott. Azok, akik a tetszhalál állapotában voltak, távol maradtak az eseménytől.

A jól megérdemelt vacsora helyett valami más következett.

Valami, amire senki sem számított.

Az étkezőben a székek és az asztalok helyén nagy üres tér várta az érkezőket, akik mindannyian állig fel voltak fegyverezve. Kések, kardok, pisztolyok, gyorstűzelő kézfegyverek tartoztak az alapfegyverzethez. Szinte minden diák birtokolt egy ilyet vagy többet. De kézi rakétavető csak a jó módú szülők gyermekeinek hátán fityegett, cirkálórakétája pedig csak egy fiúnak volt. Őt valamilyen Bushnak hívták, és emmőrikei ekszöntussal beszélt a brit angolt. A fegyvert ennek ellenére ő sem hozta be az intézetbe, hanem lent tárolta az udvaron.

Az ember nem is gondolta volna, hogy mennyi fegyver és lőszer van a diákok birtokában. Ám ez most feketén fehérén kiderült. Az egyik megboldogult iskolatársuk, a neve nem fontos, hiszen neki már úgyis mindegy, addig-addig játszott az udvaron egy kézigránáttal, amíg a nebuló egyszercsak nyomtalanul eltűnt egy tízméteres kráterben.

A kilencesikrek, Hermelin és Heri fegyvertelenek voltak. Csak a varázspálcájuk volt náluk, ám még nem tanította meg őket senki, hogyan lehet a hétköznapiakban ártalmatlan trükkökre alkalmas eszközzel hadakozni.

Heri kíváncsi volt, vajon mi sül ki ebből az egészből.

Amikor meglátták, hogy az eseményt Hidegráz Majbetoj fogja levezetni, halálfélelem lett rajtuk úrrá. Ám az érzés gyorsan fokozódott, mert a pepita otthonába és kockás süvegbe öltözött tanerő árnyékában megjelent Cotton professzor is. A szája szegletében ott ült a gonoszkodó kifejezés, amit Heri különösen utált, és ez rémálmaiban is állandóan fel-feltűnt.

– Kedves gyerekek! Köszöntelek benneteket a Harcosok Klubjában – lelkendezett Hidegráz. – Remélem, a tagsági díjat mindenki leperkálta a bejáratnál, mert aki nem, azt kivégezzük. – Bizony, erre jónéhányan idegesen felszisszentek, izegni, mozogni kezdtek.

– Ne aggódjatok, csak vicceltem! – hahotázott Hidegráz. – Nem lőjük le őket, hát persze hogy nem. Nem ilyen iskola ez, ahol csak úgy, semmiségekért lelőjük a diákokat. De hát erről, azt hiszem, már ti is meggyőződhattetek, amikor idejöttetek, hehehe. Szóval, nem lesz itt semmiféle lövöldözés! A lőszer igen drága, nem pazaroljuk egyszerű kivégzésekre. Csak akasztás lesz. De az is csak annak, aki nem fizeti be a

zsozsót a legközelebbi alkalomig.
Mindenki fellélegzett. Kivéve Cottont, aki csak állt, mereven, mint egy...
Szobor.
Igen, az.
– A Harcosok Klubjában mindenki elsajátíthatja a legfontosabb hadi technikákat, önvédelmi kifogásokat, vagy ha erre nem képes, akkor megtanulhat rettenetesen gyorsan futni. Erre idomított gyakorló vérebeink állnak rendelkezésre, amelyekben eddig még senki sem csalódott. Ha igen, akkor sem mondták a megboldogultak, hehehe – nevetett buta kis tréfáján Hidegráz.
Senkinek sem volt kedve nevetni.
A légkör hideg volt és félelemmel teli, a levegőben látszott a leheletük, volt, aki halott embereket is látott. Tisztára olyan, mint amikor Cotton professzor óráin ücsörögtek.
– Az önvédelmi fogásokat Cotton professzor segítségével fogom szemléltetni, aki hozzám hasonlóan páratlan zseni, és majdnem annyira jártas a támadó elviágában, mint szerénységem – emelte fel a kezét Hidegráz, hogy megnövelje szavainak hatását.
Cotton elvigyorodott, de úgy, hogy semmi jót nem várhattak ettől a vigyortól. Hidegráz folytatta, mintha soha nem akarná befejezni.
– A löfgyvereket nyugodtan eltehetitek. Azokkal csak hagyományos ellenfelekkel, hagyományos háborúkban lehet hadakozni. Ha varázslók, netán szörnyetegek ellen kell alkalmaznotok, hajítófát sem érnek.
A diákok engedelmesen beszorgáltatták fegyvereiket. Ezeket az iskola humanitárius segélyként továbbította a Közel-Keletre, ahol az ilyesminek mindig úgy örültek, mint mások egy falat kenyérnek.
– Cotton professzor és én be fogjuk nektek mutatni, hogy miként harcolnak a varázslók és a boszorkányok. Igen látványos lesz, annyit mondhatok. Egyikünk sem fog halálos sebet okozni a másikon, csak akkor, ha sikerül neki – ígérte Hidegráz Majbetoj.
Cotton professzor csak mosolygott, mint egy kígyó.
Heri idegesen szemlélgette, hogy most vajon mi fog következni.
A két tanerő szembe állt egymással. Hidegráz maghajolt, Cotton intett, hagyják a formaságokat.
A derekukra szíjazva ott fityegett egy-egy övtáska, amelyben ott lapultak a varázspálcák.
Hidegráz és Cotton szeme egy pillanatra összevillant, a tekintetéből kékesfehér delejes szikrák csaptak ki, a földre hullván azonban kialudtak, mint hajnal után a közvilágítás.
Ott álltak egymással szemben, mint két párbajra készülő cowboy. Laza terpeszállásba helyezkedtek, tekintetük egymásba fúródott, arcuk rezzenéstelen, kőmrev lett, kezük oldalukon pihent, készen arra, hogy bármelyik pillanatban kirántsák a fegyvereiket.
Ekkor nyolcat ütött az óra. A tévében megkezdődött a Vak Angyal nevű szappanopera, amely mindkét félben rettenetes érzelmeket ébresztett.
Felordítottak, mint két szelídíthetetlen oroszlán. Mindketten kirántották a varázspálcájukat. Hidegrázéból kék, Cottonéból vörös fénynyaláb szökkent ki. Azzal kezdtek el egymás felé csapkodni, készen arra, hogy némi habozás után össze-vissza hasogassák a másikat.
– Tisztára, mint a Csillagok háborújában – fanyalgott Heri Hermelinnek, aki lepisszegte Herit a váltóbugijával. Heri alétlan rogyott volna össze, ha el nem kapja kilenc barátja.
De persze, hogy elkapta.
Cotton és ellenfele vad párbajba kezdett. Suhogtatták, zizegtették, berregtették az energiapengéiket, közben vicsorogtak egymásra, Cotton még a nyelvét is kiöltötte. Mindenki megdöbbenve látta, hogy a nyelve elágazik, jobbra és balra is, mondhatni kettős, mint egy kígyónak.
– Szétszortírozlak, te szemét! – sziszegte Cotton.
Hidegráz nem szólt semmit, csak ügyesen ágyékonrúgta. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy tökön. De nagyon.
Cotton gyönyörű hátraszállót csinált, és métereket repült hátra. Közben hangosan üvöltött, a kezében lévő koppintott harceszköz kialudt, mint a tövig égett gyertya. Cotton a padlón landolt, de szinte azonnal talpra szökkent. Varázspálcájával Hidegrázra mutatott:
– Te szenkiházi – sziszegte eszeveszetten észteszejtve. – Moszt meghalsz!
Hidegráz elsápadt, de nem mutatta.
Védekező mozdulatsort tett volna, de elkésett. Cotton professzor varázspálcájából rettenetes erejű átok suhant Hidegráz felkészületlen testének. Majbetojt láthatatlan erő ragadta meg, megrázta, megtekerte a tengelye körül, aztán fejfelé, tízszer vagy hússzor, ütemesen beleverte a kövezetbe.
A gyerekek tapsoltak. Mindenkinek nagyon tetszett, hogy az intézmény két leghülyébb tanára ilyen klasszul elintézte egymást.
Herinek is fülig ért volna a szája, ha nincs ott éppen Hermelin nyelve.
De ott volt.
– Micsoda remek előadás – tapsikolt a kislány. – Még, még, ne hagyják abba! – kiáltotta másokhoz hasonlóan, akik további vért kívántak.
De a két tanár kiskanállal összeszedte magát, meghajolt a közönség felé, majd ismét Hidegráz kezdett el beszélni:
– Párokat fogunk alkotni!
– Akkor ez olyan mint a Póker? – kérdezett közbe Pageup, aki szakértőnek számított ebben a témában.
Hidegráz eleresztette a füle mellett a kérdést, és folytatta az eligazítást.
– Cotton professzor segítségével párokba rendezlek benneteket – mondta, majd valóban így is tett. Mindketten elvegyültek a gyerekek között.
Talán nem véletlen, hogy Heri Kóker Rágó Máyfolttal került egy párba. Hermelin egy NDK-s úszóbajnoknővel állt szemben, aki borostás volt és nagy darab. Garantáltan bármilyen jól képzett szexológust elbizonytalanított volna.
Hermelin kezitsókolommal köszöntötte, de amaz csak mély hangján morgott neki valami artikulatlan hörgésfélét, amiről a kislány nem tudta megállapítani, hogy micsoda. Ugatás-e vagy inkább légzési nehézség a szteroidoktól, aminek az lehetett az oka, hogy a mája nagyon nyomta a gégéjét.
– Mindenki üdvözlje ellenfelét, hajoljon meg – utasította Hidegráz. – Ezután küldjétek a varázspálcátok segítségével egymásra különféle átkokat.
– Egy, kettő, félhárom...
Máyfolt már az egynél átkot lőtt Herire, akit ez úgy mellbevágott, mintha rossz hírt kapott volna az aranybaglyáról, akiről már méltatlanul hosszú ideje egy szót sem ejtettünk. Pedig jól volt, többnyire a kalitkájában ücsörgött, néhanapján kiengedték, repülhetett, egerészett, üzeneteket hozott és vitt, éjszaka meg huhogott, hogy mindenki a pokolba kívánta.
Amikor Heri gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét, a pálcáját Máyfolttra szegezte egy kalapáccsal. Ez nem volt szabályos, de szabálytalan sem, mivel nem voltak szabályok.
Máyfolt meglepetten üvöltött, a fejéből ott lógott ki Heri rászégezett pálcája, és ő nem tudta, hogy mitévő legyen. Ehelyett lerogyott a földre, fogta a fejét, és visított, mint egy szopósmalac.
– Elég! – kiáltotta Hidegráz, mire a küzdők abbahagyták egymás gyopálását.
Heri a csatátérre vált ebédlőn végignézeve azt gondolta, elérkezett a vég. A precíz kis atomfelhő alatt füst gomolygott, savas eső szemerkélt, halálos

sebesültek tántorogtak meg alkolisták, akik ki tudja, hogyan kerültek oda. Emberi mivoltukból kivetkőzött fiatalokú emberek püfölték egymást mindennel, ami a kezük ügyébe esett.

Debili, akinek a hátából egy kettétört varázspálca meredezett, egy jajdekáros fiú fején ugrált, aki közben fel-felszisszent, valószínűleg ez a dolog igen kellemetlen lehetett neki. Controlles ikszelt egy humbugossal, mindketten eszméletlenül összeverve heverték a padlón. Hermelin remek futótechnikával menekült az őt üldöző, vérben forgó szemű úszóbajnoknő elől, aki fenyegetően hadonászott utána a combnyi vastagságú, két méter hosszú, szögekkel kivert varázspálcájával.

– Kitűnő, kitűnő – lelkenedett Hidegráz Majbetoj.

Heriben megerősödött az eddigi gyanú, hogy ez a fickó minden, csak nem normális.

– Most pedig újra harcolni fogunk. Ám ezúttal a támadások kivédésére helyezzük a nagyobb hangsúlyt – magyarázta Hidegráz, mintha bárkit is érdekelt.

Cotton professzor gonoszul vigyorogva nézte, miként ugrabugrál, szaladgál a sorok között, közben pedig kifogyhatatlan szóáradatával magyaráz, ki, mit, hogyan tegyen.

– Mátfolt és Kókler urakat felkérném arra, hogy szemléltessék a többi futottak még kategóriájú puhánynak, hogyan is harcolnak a profik – javasolta hirtelen Cotton, akinek volt valami hátsó gondolata, de titokban tartotta.

Hidegráznak nem volt ellenvetése.

Amíg Cotton professzor taktikai utasításokkal és varázsigék tömkelegével látta el versenyzőjét, addig a kék sarokban Heri Kókler arra gondolt, hogy mindjárt sarok. Neki sajnos nem csak a neve, de az edzője is igazán kókler volt.

– Hogyan védhetem ki a halálos támadásokat, tanár úr? – kérdezte tisztelettudóan Heri.

– Nos, fiam, imádkozzál! – javasolta Hidegráz magabiztosan. – Az szinte mindig segít elviselni a kínokat.

– De én védekezni akarok!

– Felesleges, fiam. A védekezés semmit sem ér, ha nem te vagy a ravaszabb. Legyél kreatív, meríts az önbizalmodból, de közben semmiképpen se legyél elbizakodott.

– Mit tegyek? – kérdezte Heri aggódva. Érezte, hogy még semmiféle használható taktikai utasítást sem kapott. Ha ez így megy tovább, akkor bizony lehetséges, hogy Mátfolt mindjárt végez vele.

– Nos, azt nem tudom. Próbáld meg védekezni. Sőt, támadj! De ezt neked kell eldöntened.

Hidegráz Majbetoj megölelte, megáldotta, örökre elbúcsúzott tőle, majd barátságosan hátbaveregette. Amikor az egész terem elcsendesedett, Hidegráz megint számolni kezdett.

– Egy... Kettő... Háromnegyedhárom...

Ekkor Mátfolt botjából egy hatalmas kígyó szökkent ki, és sziszegve megindult Heri felé.

Heri kővé dermedve állt és bámult.

Ezt azért még ő sem hitte volna.

Nagyon úgy fest, hogy ezek itten meg akarják őt gyilkolni.

Ez pedig felbőszítette, egészen magán kívül kezdett lenni ettől a múltani nem akaró rossz érzéstől.

A teremben lévő sikoltoztak, mindenki hátrált, a kisebbeket a nagyobbak agyontaposták, aki pedig még mindig élt, az nagyon-nagyon félt.

Mert ez az egész olyan kezdett lenni, mint valami rossz horrorfilm.

Csak az volt az egésznek a szépséghibája, hogy ebben ők is szerepet játszottak – mint leendő áldozatok.

Hidegráz Majbetoj célbavette a kígyót a pálcájával, és meglőtte valami átokkal. Ám az átok nem fogott rajta, sőt, visszafelé sültetett el, mert a kígyó valamiért kétszer akkorára nőtt, a szájából pedig harapásra kész méregfogak meredeztek elő, készen arra, hogy bárkit megmarjanak, aki nem elég fürge ahhoz, hogy élve elmeneküljön.

– Ne mozdulj! – utasította Cotton professzor Herit. – Mindjárt eltüntetem, csak jusson eszembe a varázsigé.

A kígyó azonban erről mit sem tudott.

Csak egyvalami érdekelte.

A gyilkolás.

Sziszegve keresett magának áldozatot.

Egy finom, elsőéves kislány, Kis Piroska személyében. A kislányt a farkaslelkű nagyanyja íratta ebbe a rettenetes iskolába, ahol látható, hogy szinte minden megtörténhet, még az is, hogy az ember lányát vacsoraidőben meleg kaja helyett mérges kígyó várja.

Heri látta, hogy ütött az óra.

A tetek mezejére lépett.

Vakmerően odafutott a kígyó elé, és rákiáltott, mint valami neveletlen óvodásra.

– Szeretném ha szeretnétek egymászt, ész senki nem szenvedne ki szoha a szobában. Értesz a szép szóból, szép kisz sziszegő szomszéd?

A kígyó bólintott, engedelmesen összetekeredett, mint egy használaton kívüli locsolócső.

A kislány sikoltozva kirohant a teremből, a többiek csak álltak némán, mintha ők lennének a walesi bárdok.

– Nahát!!! – jegyezte meg Cotton.

Még senki sem hallott róla, hogy valaha is ilyet mondott volna.

Ezért azután nagy jelentősége volt, ebben mindenki bizonyos volt.

Herire mindenki úgy nézett, mintha valami nagyon csúnya és nagyon fertőző betegséget terjesztene, ami nemi úton terjed.

Heri meglepődött.

Halleluját és hálaimeit várt, ehelyett mindenki undorral méregette.

Pedig semmit sem csinált, csak megkérte a kígyót, hogy ma ne vegyen vérfürdőt.

Miközben tartott az általános döbbenet, Cotton professzor végre kámforrá változtatta a kígyót, aki ennek megfelelően rövid úton felszívódott a tett színhelyéről.

A kilencesikrek ocsúdtak fel leghamarabb. Körbevették Herit, mintegy élő pajzsot képeztek körülötte, majd kituskolták a folyosóra. Hermelin is velük futott, egészen addig, amíg fel nem értek a Csippendél csapat klubjába, ahol senki nem volt, csak ők.

– Nahát, Heri Kókler, eddig még szoha nem szóltál arról, hogy tudsz pöszögni. Hogy tudsz a kígyók nyelvén sziszegni – szuttogták mindannyian halálra váltan.

Heri Kókler védekezően széttárta a karját. Miután kiszabadította magát a helyzetet túl- és félreértékelő, ezért a karjaiba omló Hermelin öleléséből, magyarázkodni kezdett.

– Igazából csak egyszer fordult elő ez velem. Régen, nagyon régen történt. Egy másik időben, egy másik galaktikában, egy másik könyvben, sok száz oldallal ezelőtt. Vagyis, igazából még egyszer sem. Úgy éreztem, kötelességem megmenteni azt az ártatlan, kilenc évesnél alig idősebb

kislányt, aki talán még szűz is, akit a szülei hiába várnak haza, és ha én nem lépek közbe, biztosan megmarja az a fenevad. Én csak felszólítottam a kígyót, hogy hagyja abba a sziszegését, és hagyja békén a kislányt.

– Ez akkor is rettenetes! – jelentették ki az ikrek. – Mindenki csak azt hallotta, hogy úgy sziszegsz, mint egy kígyó. Mi van, ha a dolog ragadósz, ész nemszokára mi isz sziszegni fogunk, mint egy szíp.

– Érdekes! Én úgy eresztém, emberi nyelven beszélek.

– Nem emberi szavakkal szóltál, hanem kígyóul.

– Ki? Én? – kérdezte Heri meglepetten. – Nekem nagyon isz úgy tűnt, hogy nem. Nem?

– Nem! Nem! – felelték a többiek.

Herit végül meggyőzték, hogy nem emberi nyelven szólt. Hanem kígyóul.

– Igazából nem mindegy, hogy milyen nyelven beszélek? – kérdezte Heri. – A lényeg, hogy a kígyót megállítottam.

– Nagyon rosszat jelent az, ha valaki a kígyók nyelvén sziszeg! – intette Hermelin.

– Miért volna az rossz, ha az ember idegen nyelveket beszél? Azt mondják, ahány nyelv, annyi ember. Még hasznos is lehet, hogy kígyóul tudok.

Például oktathatnám is a nyelvet. Kiválóan megélhetnek, hiszen rajtam kívül senki nem beszéli.

– Tudod Heri, hogy ki volt az, aki a kígyók nyelvén beszélt? – kérdezte jajongva Controlles.

– Nem – rázta a fejét Heri.

– Jajdekár Jenci, aki ránk szabadította az átkát, aki egy nagyon titkos helyen elrejtette a Mormon Kannáját, amit valami fenevad őriz, több mint kétezer éve már. És most talán felébredt örök álmából, hogy visszatérjen, mint egy kopasz múmia és megöljön mindenkit, aki csak él. És talán te vagy a leszármazottja, a törvényes jogutódja, legalábbis mások azt hiszik, de mi esküszünk, reméljük, hogy nem, és csak egy kicsit félünk tőled. Remélem, nem ölsz meg minket azonnal, előtte ugye vacsorázhatnánk, mert dél óta nem ettünk?

Heri megengedte nekik, de aztán...

15. Nem ölte meg őket

Herit ütfefúróként furdalta a lelkiismerete.

Pedig igazából nem is követett el semmit.

Csak megmentette annak a kislánynak az életét. Ez pedig civilizált országokban egyenesen hőstettnek számít, nem pedig bűnnek.

Heri ennek ellenére elhatározta, hogy felkeresi Kis Piroskát, és elmagyarázza neki, hogy nem uszította rá a kígyót, hanem, sőt.

Éppen a könyvtárban lépkedett, amikor egy keze ügyébe került titkosszolgálati eszközzel véletlenül kihallgatta néhány Humbug egyetbe tartozó diák beszélgetését. A galeribe szerveződött fiatalokúak éppen azt tárgyalták, hogy szerintük bizonyosan Heri Kókler lehet az elkövető, egyben Jajdekár Jenci jogutódja, aki a titkos irományok szerint vissza akar térni, és elfoglalni megérdemelt helyét a földgolyón, vagyis a világ ura kíván lenni.

Heri bosszankodott egy kicsit, de talán még jobban sajnálta azt, hogy ezek ennyire ostobák. Elhatározta, hogy megréfálja őket. Amíg azok azon vitakoztak, hogy tényleg Heri Kókler-e Jajdekár Jenci jogutódja, a hátuk mögé lopakodott. A zsebében ott lapult egy üres papízacskó, amiben a reggeli zsemléje volt, egészen addig, amíg meg nem ette. Most viszont másra fogja felhasználni. Örült, hogy nem dobta ki eddig. Óvatosan felfújta a zacskót, a száját összetekerte, mármint a zacskóét, majd ügyes mozdulattal kipukkasztotta a humbugosok háta mögött.

Lett ám nagy riadalom. Mindenki futott, amerre csak látott. Néhányan mindenfelé, egyesek egymásnak. Valósággal öröm volt nézni. Amikor rádőbbentek, hogy ráadásul Heri Kókler is itt van, még jobban sikoltozni kezdtek. – *Jaj de kár, jaj de kár!* – visították, és hanyatt-homlok elhagyták a könyvtárat.

Heri elégedetten baktatott tovább az épületben. Útközben meglátogatta a barátját, Hibridet, aki mindössze öt kilométerrel odébb lakott, ezért útba ejtette jövetmenet. Az óriás dühös volt, mert valaki folyton megfojtotta a kakasait. Éppen ezért már egyik sem élt, sőt mind halott volt. Heri *erbeszélgetett* vele, megvitaták a sötét eseményeket, amelyek eddig történtek az Oskolában, majd a fiú búcsút intett.

A Varázsló Ki Végző Oskolában járt már, amikor éppen baktatott felfelé a lépcsőkön és kilépett egy folyosóra, amely véletlenül volt éppen ott, ahol, belebotlott valakibe.

De nemcsak belebotlott, hanem bizony csúnyán át is esett rajta. Rondán megütötte a bal egyfeltekejét. Amikor feltápáskodott és leporolta a ruhájáról azt a valakit, akire ráesett, meglepetten felkiáltott.

Kis Piroska hevert a lábai előtt. Eszméletlenül eszméletlen volt, a szeme fennakadt, a szája kinyílott, de már nem lélegzett.

Heri megfogta a pulzusát, de olyan már nem volt neki.

Olyan hideg volt és élettelen, mint egy darab jégkrém a fagyhalált halt eszkimó kezében.

– Jaj! – kiáltott fel Heri rémülten.

De ekkor meglátta a másik élettelen tetemet.

Aki nem volt se élő, se holt.

Szellem mivoltában dermedett tetszhalálba. Szőr Nikolasz Müzli de Pudingpor volt az, szellemes ismerősük, akit a síron túl is elért a végzet. Herit kilelte a hideg, mert ilyet még nem látott. A kísértet a levegőben lebegett, mint egy báránylevél, áttetsző arcán döbbenet ült.

A földön pókok szaladgáltak, legalább százan. Mind egyfelé menekültek: el innen. Heri gyanúsra talált, de fogalma sem volt róla, hogy mire vélje mindezt. Nem volt több ideje, hogy bármit is tegyen, mert váratlanul megjelent Hóbort, a kopogó szellem, aki éppen munkából jött haza. Kopogtató cédulákat kézbesített kar nélküli embereknek, amiért szép pénz ütötte a *marhát*. Az összeget egy titkos bankszámlán kuporgatta, arra az időre, amikor majd újjászületik, és nem lesz egy árva fillérje sem. De ezt senki sem tudta róla. Még én sem.

– Nahát, Heri Kókler megint embert ölt! – üvöltötte, és elszáguldott, hogy fellármázza az intézményt.

Sajnos sikerrel járt.

Heri jóformán mozdulni sem tudott, máris mindenhonnan tanárok és diákok rohantak elő.

– Tettenértük! – rikoltotta Alamusz Giccs, a gondnok. – Már másodszor! Lincseljük meg!

Ha valaki nem üti le, bizony lehet, hogy nekiugrik Herinek.

Krampusz Dupladurr professzor, Meggenya professzor is gyorsan előkerült, és szigorú szemmel néztek Herire.

– Ártatlan vagyok! – bizonygatta. – Én csak megtaláltam őket. Különben is, Hibridnél voltam, onnan jöttem, ártatlan vagyok, mint a múltkor is.

– Mindenki oszoljon! Nincs itt semmi látnivaló! Menjetek vissza a szobáitokba, és senkinek se nyissatok ajtót! – kiáltotta egy biztonsági őr hatalmas tölcsérébe, amelybe erősítő építettek. Szuper erősítő volt! Tudott vele hasra, hátra, mellre gyúrni, de még fekvé nyomni is. Ha volt egy kis ideje, még szobakerékpárt is csinálhatott belőle vagy evezőgépet.

A gyerekek nagy nehezen elkullogtak. Akik túl közel álltak, ujaikkal betömködték kissé vérző füleiket, mások a dobhártyáikra emlékeztek kegyelettel. A két tetszhalottat, valamint az idegrohamot kapott Giccsot elcipeltek a gyengélkedőbe. Itt már egyre több ágyra volt szükség, mert a

körtem lassanként telett elhunytakkal.

A professzorok karon fogták Herit, és elkísérték az igazgatói irodába, hogy kihallgassák.

Heri egy szép, tágas dolgozószobában találta magát, ahol meglehetősen nagy volt a rendetlenség. A szoba közepén álló íróasztalon irathalmok, dossziéhegyek és rossz monitorok heverték egymás tetején. A több méteres kupac aljáról egy görcsbe merevedett, segítségért nyújtózó ember keze meredt felfelé. Igen régen történhetett, hogy elkezdett így csinálni, mert a bőre már nagyon aszott volt, de leginkább csupa csont és bőr.

– Az elődöm, Szőr Cawinton – mutatta be büszkén Krampusz Dupladurr professzor Herinek, aki udvariasan kezet fogott vele. A tenyere hideg volt és merev, Heri rosszat sejtett.

– Sajnos Szőr Cawintont az elmúlt huszonöt évben még nem sikerült kiemelni a ráomlott irathalom alól, de már dolgozunk azon, hogyan lehetne mégis. Az ügy egyre sürgetőbb, mert az évek múltával egyre rosszabb a szaga és a szép nagy íróasztalt sem tudjuk használni emiatt.

– Értem – bólintott Heri, aki nagyon jól tudta, hogy nem ezért vagyunk itt.

Meggenya Professzor és Dupladurr professzor átmentek egy másik mellékhelyiségbe, hogy megbeszéljék egymással a menopauza kellemetlenségeit, így Herinek váratlanul alkalma nyílt arra, hogy tüzetesebben is szemügyre vehesse a szoba berendezését.

Csak ne lett volna ott az a visszatásztó, rondán aszott kéz, amire minduntalan rá kellett nézzen.

De ott volt, sajnos nagyon is ott.

Heri szándékosan, nem pedig véletlenül, elfordította a tekintetét, így könnyedén észrevehette a falakra aggatott remek képeket, amelyek az intézmény egykori igazgatóiról és igazgatónőiről készültek. Mindannyian szépek voltak, fiatalok vagy idősek, netán középkorúak. Látszott, egyikük sem gondolta volna, hogy egyszer őket is leváltják majd, és néhány évnyi dicsőség után faliképként végzik saját irodájuk falán.

Heri egy érdekes vízimadarat is felfedezett a szobában. A különös élőlény saját, különbejáratú medencéjének vizében lubickolt. A medence nem volt nagy, legfeljebb ötvenszer száz méteres lehetett, a felszíne tükörként csillogott. Heri nem láthatta, hogy milyen mély, vagy mély-e egyáltalán. A madárka rákacsintott Herire, majd lebukott a víz alá.

Heri vidáman figyelte a madarat, amely ilyen ügyesen eltűnt a vízben.

Két perc elteltével ideges lett.

Öt perc múltán pedig kilelte a hideg.

Egészen szörnyű balsejtelem lett rajta úrrá.

Száz százalékgig biztos kezdett lenni benne, hogy a szerencsétlen madár megfulladt.

Heri arra gondolt, hogy az ártatlan szárnyas valószínűleg bújócskázni szeretett volna vele. Talán azt remélte, Heri majd utána ugrik, fogócskázni, játszanak, egymás fejét lenyomogatják a víz alá, nagyokat viháncolnak, kacarásznak meg ilyesmi.

Heri nyugtalanul pillantgatott körbe-körbe. Mi lesz, ha valaki bejön? Biztosan azt hiszik majd, hogy megölte a szép és valószínűleg ritka vízimadarat. Senki sem mossa majd le róla, hogy már nem csak az embereket, hanem az állatokat is ritkítja.

Heri nem bírta tovább.

Le sem dobva a ruháit, mivel nem volt nudista, belevetette magát a habokba. Úgy érezte, azonnal meg kell mentenie ezt a szegény madarat. Nem bírta volna elviselni, ha miatta hal meg.

Heri nekifutott, ugrott, majd fejjel beleált a medencébe, ami valójában kacsausztató volt, és nem ért neki csak a válláig.

Csak az volt a nagyon kellemetlen, az ember már-már felszisszent ettől, hogy a feje búbjától számítva ért a válláig, nem pedig a talpától.

Heri kézzel-lábbal kapadozott, egészen addig, amíg szépen beleborult a vízbe, és hatalmasat csobbanva nagy adag vizet loccsantott az éppen benyitó Dupladurr és Meggenya professzorok nyakába.

– Nahát, Kókler! – rettentek meg a látványtól. – Maga meg mit csinál a kacsausztatómban? – kérdezte Krampusz Dupladurr.

– Kérem, én nem tehetek róla – mentegetőzött Heri. – Jómagam csak álltam ott a parton, néztem azt a szép madarat, de az egyszercsak eltűnt. Először azt hittem, csak játszani akar. Még másodszor is azt hittem. De amikor nem jött elő több mint öt perce, azt hittem, hogy belenyúvadt a vízbe.

A két professzor összenézett, és kitört belőlük a kacagás, mint a Vezúvból a láva.

– Haha, Kókler! – nevetett Dupladurr. – Maga aztán tényleg vicces fiatalember!

– Hogy én? – kérdezte Heri, aki már percek óta embriótartásba helyezkedett, mert nagyon félt, hogy meg fogják ütlegetni azért, mert hagyta megdöglenni azt az értékes madarat.

– Igen, maga – folytatta Dupladurr. – Ne aggódjon, fiatalember, az a madár nem tud megfulladni.

– Nem? – kérdezte reménykedve Heri. – Pedig én azt hittem...

– Hinni a templomban kell – kacagott Kinyerma Meggenya professzor is.

– Miféle madár volt az? – kérdezte Heri, akinek a kíváncsisága lassan felülkerekedett a heveny halálfélelmen.

Az a madár a bűvös erejű toalett-kacsa, amely levegő nélkül is képes lélegezni. Mágikus élőlény, hiteles források szerint, amelyek meg nem erősített információkból, szóbeszédéből és elkapott szófoszlányokból származnak, a bűvös erejű toalett-kacsa képes bárkit kimenteni még a legnagyobb trutyiból is. Ergo: soha, semmilyen körülmények között nem szorul rá, hogy bárki is a segítségére siessen. Heri megkönnyebbült.

– Akkor nem is döglött meg, ugye? – kérdezte bizakodva, mint ahogy az ő korábbi gyerekek szokták.

– Nem, hát! – felelték a tanárok. – Hidd el fiam, nemsokára ott úszik majd a vízen.

De Heri nem nyugodott meg. Még nem.

– Miért tetszenek engem hol magázni, utána meg tegezni?

– Azért fiam, hogy összezavarodj – avatta be Meggenya. – Iskolánk gyógypedagógiai módszereinek egyike ez. De ez nem tartozik magára.

Heri bólintott, mint aki megértette, pedig dehogy.

Ekkor felbukkant a jókedvű toalett-kacsa, és nagy adag vizet spriccelt Heri nyakába, majd tiszta emberi nyelven ezt mondotta:

– Jó tett helyébe jót várj! – ezután lemerült a víz alá, ahol ki tudja, hogy mit művelt, mert senki nem látta.

– Mit jelenthet ez? – kérdezte magától Meggenya professzor és Krampusz Dupladurr is. Ám egyikük sem válaszolt magának, inkább elsiklottak a kérdés felett.

Heri azonban megértette, hogy a toalett-kacsa jó pontként könyvelte el bátornak ható tettét, hogy sajnos habozás nélkül utána vetette magát a sekély vízbe, ahol minden érte csak kéj nem. Rosszkedvűen masszírozta a leszakadt homloklebenyét.

Hermelinre gondolt.

Még jó, hogy a golyói nem sérültek meg.

Herit leültették egy székre. Hoztak neki elsősegély dobozt, fél óra alatt kihallgatható állapotba hozták a dobozban lévő gézcsomag, jód, valamint ragasztószalag segítségével.

Éppen abban a pillanatban, amikor hozzá akartak kezdeni, belépett Hibrid. A kezében, de még a zsebeiben is döglött kakasok voltak. Beszélni kezdett mintavízfolyás:

– Heri nem lehetett a gyilkos, mert végig velünk volt. Együtt ritkítottuk a döglött kakasokat, jól odapörköltünk nekik, hogy finom kakaspörköltet csináljunk belőlük... Heri ártatlan, Heri szép, Heri jó. Éppen ezért kérem, ne hergeljenek, mert megharagszom, lejár a szavatossági időm, és nem állok jól magamért.

– Megértettük – bólogatott Dupladurr professzor. – Tudjuk, hogy nem ő a tettes.

Hibrid álla leesett. Erre nem számított. Arcán mosoly áradt szét, sarkon fordult, majd elcaplatott.

– Ha nem engem tetszenek gyanúsítani, akkor miért hívtak ide? – kérdezte Heri váratlanul.

– Tudja a rosseb – vont a vállát Kinyerma professzor. – Tényleg, miért is? – kérdezte Dupladurrt.

– Azt hiszem, semmi okunk nem volt rá. Talán csak az, hogy az a hülye író így akarta. Biztosan az volt a rejtett szándéka, hogy Heri és a bűvös erejű toalettakcsa ismerkedjenek meg egymással. Egyébként szerintem meg sem írta volna ezt a fejezetet, amelyik talán a leggyengébb az egész életművében. Különbözik nem ismerem az életművét, de el tudom képzelni, az ilyeneknek milyen életművük van. Elégge ostoba, tehetségtelen fickó lehet, aki éppenséggel meglehet, hogy annyira debilis, hogy még a nevét is csak géppel tudja aláírni...

Lehetséges, hogy tovább folytatta volna az irodalmi Nobel-békedíj idején várományosának minden alapot nélkülöző szapulását, amikor a negyedik dimenzióból egy láthatatlan kéz nyúlt ki, és a kezében szorongatott, talán túlzott méretűnek is ható, súlyos Ebonit-rúddal csépelni kezdte Krampusz Dupladurr amúgy sem szép fejét, ami ettől pillanatról-pillanatra élvezhetetlenebb állapotba került.

– Jajjajajj! Ne bántsón! – könyörgött a nyomorult, de K. B. Rottring soha nem hagyta félbe azt, amit elkezdett. Ilyen volt a mindennapi életben, reggeltől estig, hétfőtől péntekig, reggel héttől délután ötig, sőt, hétvégeken is. Ő bizony olyan karakán egyén volt, hogy ha valamibe belekezdett, akkor azt soha, de soha, senkinek a kedvéért sem hagyta volna fé...

16. Trágyalé főzet

Heri még az sem zavarta, hogy a gonosz Rágó Márfolt kigúnyolta a kilencesikrek anyukájától karácsonyra kapott, de csak félig elkészült pulóvere miatt, amelynek nem volt hátulja. Heri Kókler mégis igen boldog volt, hogy részt vehetett az árvaházi diszvacsora helyett a karácsonyi szuperlakomán, ahol annyit ettek, amennyi belőlük fért. Ami meg nem fért, azt becsomagolták, hazavitték, eszegették.

A vacsorát követően egy precízen kidolgozott haditerv szerint folytak az események. Miután Hermelin meghagyta a fiúknak, hogy hozzanak azokból a személyekből egy-egy mintadarabot, akivé változni szeretnének, Heri és kiváló barátai imígyen cselekedtek.

Mó-Csing és Döglégy volt Rágó Márfolt két kidobóembere. Heri Kókler és ikerbarátai meglesték őket egy szűk sikátorban, majd egy váratlan minutumban két hete használt zoknijakkal elkábították a két szerencsétlent. Annyira fellelkesültek a váratlan sikeren, hogy miután elvették az értékeiket, amelyekre már nem volt szükségük, majdnem elfelejtették, hogy egy-egy darabkát el kell hozniuk a kiválasztott egyedekből.

Már éppen elindultak volna visszafelé, amikor hirtelen Herinek eszébe villant, hogy éppen azt nem hozták el, amit a leginkább akartak. Visszaszaladtak. Mivel kilencen voltak, igen könnyedén leszedték Mó-Csing felkarját és Döglégy fejét, begyömöszölték egy fekete fóliába, majd sietve megindultak a harcálláspontul szolgáló lezárt budiba.

– Hogy örül majd Hermelin! – lelkesedett Heri.

Controlles, aki némi rábeszélés és fizetésemelés hatására maga is ráállt, hogy személyesen vegyen részt a közelgő akcióban, csak kevésbé lelkesedett. A tervük több mint vakmerő volt. Belopózni az oroszlan barlangjába, fényes nappal, áruházban...

Hermelin a jajdekáros Kapp Bea nevű lány szőréből hozott mintát, amely szerinte teljesen alkalmas volt bármire.

Még az alakváltoztatásra is.

Hermelin még egyszer utoljára ellenőrizte a varázsszer minőségét, belekukkantott a Cotton professzortól törvénytelenül eltulajdonított *Átható italok és drinkek* című adekvát műbe, majd ünnepélyesen bólogatva annyit mondott:

– Kész van! Most már csak azt a néhány apróbb dolgot kell beletenni az italba, amely személyre szólóvá teszi a varázslatot.

Amikor meglátta, hogy miket hoztak a fiúk, leesett az álla. Úgy kellett felvenni a földről.

Hermelin hisztizett egy sort, mert nem ekkora darabokra gondolt, és nagyon utálta a levágott testrészeket. Szerinte elég lett volna egy hajszál is. Hajszál híján azonban a láb és a fej is megfelelőnek bizonyulhatott. Mindezt menet közben a gyakorlat is fényesen igazolta.

A Hermelin mellett biztonsági tartalékként avansált Controlles idegesnek látszott. A másik kettő sem volt éppen nyugodt. A varázsszer a használaton kívüli leányvécében rotyogott az egyik budi tetején. A végtelenített Bunzen-égőként lángoló biogáz-tűzőn mostanra összeérett, mint a finom borok, a színe pedig olyan lett, mint a...

Ezt inkább hagyjuk.

– Micsoda pompás ital! – lelkesedett a Whiskis Néni, az egykori vécés-néni, aki soha nem volt szép, de most, hogy már csak asztrális kivetnivalójában létezett, egyenesen fertelmesnek hatott.

Miután belekeverték a belekeverendőket, majd elfogyasztották a hetek óta készülő Trágyalé-főzetet, meglepő transzformáción mentek keresztül.

Heri átváltozott Mó-Csinggá, Controlles pedig Döglégy lett. A hatás csak egy óráig tartott, nem tovább. Hermelinél komplikációk léptek fel, de a két fiú elment, hogy kiderítse, tényleg a gonosz Rágó Márfolt-e Jajdekár Jenci utóda, vagy pedig csak egy szimpla kis senki mitugrász.

Miután életük kockáztatásával rövid látogatást tettek a Jajdekár egylet főhadiszállásául szolgáló Cotton Clubban, és megtudták, amit akartak, sietve visszatértek. Mire beléptek a budiján, testük visszanyerte korábbi esztétikus formáját. Mindketten meglepetten látták, hogy Hermelin Macskanővé változott. Ám valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag képtelen volt arra, hogy visszaváltozzon.

Ennek az volt az oka, hogy a szőr, amit belekevert a varázsfőzetébe, valójában nem Kapp Beától származott, hanem a macskájától, amely komoly komplikációkhoz vezetett.

A fiúk azzal vigasztalták Hermelint, akinek még farka is nőtt, sokkal hosszabb, mint nekik volt, hogy bizony járhatott volna rosszabbul is. Például lehetett volna belőle éppen egy kutya is, esetleg egy ló, netán egy nagy...

De szerencse, hogy nem az lett. Ismerve Kapp Bea kicsapongó életét, Hermelinnek valóban hihetetlen mázlija volt, hogy csak egy szép, doromboló Macskanő lett belőle.

Miután elvitték a gyengélkedőre, ahol Madám Fiola láthatóan gyönyörködve, és erőteljes érdeklődés közepette simogatta meg a bundáját, örökre elbúcsúztak tőle. Madám Fiola még megmutatta nekik a legújabb szerzeményét, a Grizzly-bundát, amit nemrégiben kapott az egyik *volt* betegétől.

Euthánázia nővér álmosan vizsgálgatta Hermelint, aki csodálkozva vette észre, hogy az ápolónő munka közben kétszer elaludt.

A fiúk élete néhány napig egészen nyugodtan és békésen telt. Ez végeszakadt akkor, amikor Hermelin is az angol parlament sorsára jutott: szőrtelenítették. Ezután kiengedték, mert látszott rajta, hogy *szőrmeyen* gyógyult.

A konspirálási kedve azonban nem lankadt egy napra sem.

Szokás szerint éppen a használaton kívüli leányvécében beszélgettek a fiatalok, a téma természetesen Jajdekár és az ő jogutódja volt.

Hermelin elmesélte, hogy amíg Macskanő volt, az egerészés mellett rengeteg könyvet elolvasott, amelyekből kiderült, hogy mi is az a Mormon Kannája, és hogy mi található benne. Ez mindenkit érdekelt. Figyeltek tehát, ahogy csak bírtak.

– A Mormon Kannája egy pótolhatatlan értékű szakrális kegytárgy – jelentette be Hermelin.

– Mi az a szakrális? – kérdezte valaki.

– Vallási, te bunkó – magyarázta Deleto.

Emiatt verekedés tört ki, de amint elült, Hermelin folytatta:

– Évezredekkel ezelőtt egy szent ember, egy mormon, valahol Salt Lake City és Jeruzsálem között félúton, egy napon arra ébredt, hogy képes vizet fakasztani a sziklából. Mivel éppen nála volt a kannája, teleengedte a vízzel. Ahogy a kanna megtelt, a szent forrás elapadt. A vízről később kiderült, hogy nem egyszerű H₂O. Igazából magnetizált pi-víz, amely isteni gyógyító erővel bír. Nem hiteles források szerint Jézus is ezzel támasztotta fel Lázárt lázalmából, de ez persze nembiztos. A kanna az évszázadok során többször is elveszett, de mindig valaki megtalálta. Legutóbb Jajdekár Jencinél látták, aki nagy becsben tartotta. Helyesebben egy titkos kamrában, amely a Rokforti Kiseggyítő és Varázslóírtó Népiskola egyik rejtett zugában helyezték el, de úgy, hogy senki meg ne találja. A legenda szerint egy rettenetes szörnyeteget bízott meg vele, hogy őrizze az objektumot, és védelmezze az élet pi-vizét tartalmazó Mormon Kannáját. Csak egyetlen ember találhatja meg: Jajdekár Jenci törvényes jogutódja, aki dokumentumokkal tudja igazolni a jogosultságát, valamint három hamis tanúval, illetve legalább annyira finyeszes, mint Indiana Jones fénykorában. Mindenki lenyűgözve hallgatott. Kivéve Herit, mert ő akkor is beszélt, amikor más jobbnak látta hallgatni.

– Hol rejthette el? – tűnődött a fiú. – Biztosan megtalálták volna, hiszen rengetegen keresték. Valami olyan helyen lehet, ami senkinek sem jutna eszébe.

– Lehet, hogy tényleg csak egy legenda az egész – vetette fel Pageup.

– Nem hiszem – morfondírozott Hermelin. – Túlágoson sokminden egybevá. Bizonyos vagyok benne, hogy létezik valamiféle kamra. Az életedet tenném rá, hogy ott őrzik a Mormon Kannáját. A szörnyetegről viszont semmit sem írnak.

– Talán azért, mert aki látta, azonnal meghalt – találgatott Overlay és megborzongott.

De a többiek is.

A Whiskis Néni pont ebben a pillanatban jajongva lebegett elő a toalettből.

– Húhúhú – kísértett hangosan, hogy mindenki frászt kapott tőle, ketten végére is elszaladtak. Ezer szerencse, hogy ennyire közel volt, mert még éppen odaérték.

– Valaki nemrégiben a fejemhez vágott egy határidő naplót – jajongott. – Még nem mondtam, mert annyira el voltatok merülve aranyoskaim, de most hallottam, hogy ebben a beálló kis csendben a halottak is talán szóhoz juthatnak.

– Igen! – mondta Heri, mert ő volt a bandavezér.

– Kis húsa, ha befizetitek a mai véce használati díjat, akkor odaadom a naplót – ajánlott üzletet a banya szelleme.

A fiatalok valahogy összekalapozták a kétezer angol fontot, amiért átvehették a víztől és más egyébtől csöpögő határidőnaplót. A Whiskis Néni, mint *aki jól végezte dolgát*, visszament pihenni a jó meleg budijába.

Heri okosan megvárta, amíg mindenki alaposan megnézegeti, megfogdossa. Mire ő is hozzájutott, a napló már nem volt annyira bűdös, és alig ragadt.

Heri mégis undorral vette kézbe.

A naplót.

– Lehet, hogy bomba van benne! – figyelmeztette Controlles legjobb barátját.

– Nem hiszem – felelte Heri, az ateista.

– Az is lehet, hogy átok ül rajta. Valaki kinyitja és egy rugós ördögfej ugrik ki belőle – óvatzkodott Shift.

– Adjuk oda Hermelinnek – javasolta Heri. – Ha kinyitja, és mégis történik vele valami, őerte nem annyira kár, mintha mi halnánk meg. Vagy én.

– Tényleg – fűtteneték elismerően a többiek.

– Én... – szabadkozott Hermelin.

– Te! – mondták a többiek. – Ha nem nyitod ki, akkor kizárunk a pártból, és nem jöhetsz el több kanmurira.

– Nyitom már, nyitom – zsörtölődött Hermelin, mert alapjában szeretett ide járni. Egy lány és ennyi serdülő korú fiú. A közeljövőben még bármi elsülhet... kisülhet az ilyesimből.

Kinyitotta.

Mindenki feszült volt, akár az elektromos távvezeték.

Amikor kinyitotta, az arcán csalódottság látszott.

De azért örült, hogy nem halt meg, nem vakult meg, nem volt ördögfej sem, és robbanni sem robbant.

– Ez a könyv üres – mondta Hermelin.

Mindenki megnézte, és tényleg. Üres volt, de nagyon.

Csak fehér lapok voltak benne, de még azok is üresnek tűntek.

Csak az első oldalra írta valaki Times New Roman betűkkel, hogy Turbo Denim.

– Valami név lehet! – találta ki Heri. – Biztosan a tulajdonosának ez volt a neve.

Nézegették, fogdosták, ütögették, leöntötték vegytintával, kivasalták, citromlében úsztatták, kénsavval elegyítették, de semmi nem történt. Immár kísérleti úton beigazolódott, hogy a napló üres.

– Nahát! – ütött a fejére Controlles, ami mindenkinek nagyon tetszett. – Eszembe jutott, hogy a Turbo Denim nevű tanuló ötven évvel ezelőtt különdíjat kapott az iskola megmentéséért.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdezte Heri.

– Csak úgy véletlenül beugrott a fejembe. Talán isteni sugallat lehet.

– Aligha! Biztosan van valami természettudományos magyarázata – merengett Heri.

– Csak éppen nem tudjuk – találgatott Hermelin.

– Fontosabb kérdés, hogy miért dobta ki valaki a budiba ezt az üres naplót? Miért pont ide dobta? Miért kapott Turbó Denim különdíjat az iskola megmentéséért? Miért nem harapunk már valamit? – kérdezte Controlles, a falánk.

– Miért is ne? – felelték a többiek, akik a használaton kívüli budiban eltöltött órák alatt mindig nagyon megéheztek.

Valószínűleg nem a szagok miatt...

A vacsora finom volt, de igazából egyikük sem figyelt rá, hogy mit is eszik. A gondolataik messze jártak.

A szakácsok is így voltak vele. Az ő gondolataik is messze jártak. Egyikük sem figyelt rá, hogy mit is főznek.

Az eperfánkospénőtleves és az olivabogyóval töltött egzotikus jellegű, még élő polipsaláta másokat talán elrettenthetett volna a menzától, de nem hőseinket. Másokat talán megevett volna a főétel, de mivel Heri, aki közben az élet vizéről morfondírozott, szórakozottan átszúrta a szegény tengeri létformát egy villával, nem volt több problémájuk.

Néhány percig csendben zabáltak, de annyira másra gondoltak, hogy egyáltalán nem érezték, hogy mit esznek.

Heri sem gondolt az ételre. Hermelinen járt az esze. A keze szívesebben járt volna ugyanerre, de mivel az ilyesmit az iskola falain belül nem engedélyezték, legfeljebb csak álmódolni lehetett róla, Heri is a Mormon Kannájának titokzatos ügyén kezdett el gondolkodni. Miután felmentek a hálókörletükbe, elővette a naplót. Rázogatta, ütögette, fény felé tartotta, a sötétbe dugta, szagolgatta, ízlelgette, még a végén meg is nyalta. Közben másra gondolt, de azt nem árulhatjuk el, hogy mire. Tiltja a jó ízelés.

17. A napló titka

„Hermelin már biztosan mondaná, hogy ennek semmi értelme” – gondolta Heri bosszankodva. Mégis tovább folytatta a kísérletezést, mert úgy érezte az ösztöneivel, hogy közel a megoldás, csak még valami hiányzik.

Megint nyalogatni kezdte a naplót.

Jó érzés volt.

Sőt, egyre jobb érzés.

Heri körül megfordult a világ, hirtelen, mintha egy másik dimenzióba kukkantott volna be.

Váratlanul megjelent előtte egy magas, fekete hajú, fekete szemű fiú freskója.

– Szia! Turbó Denim vagyok! Hát te ki vagy? – kérdezte a fiú.

– Heri Kókler vagyok – felelte Heri, akit mélyen meglepett az egész vízió, valamint az, hogy a látomásával képes kommunikálni is.

– Hogyan került hozzád a naplóm? – kérdezte Denim.

– Egy halott végcséni szelleme adta, miután leperkáltuk neki a kétezer fontos napi bérleti díjat.

– Szokványos történet – legyintett Denim. – No és, mi járatban vagy erre felé, ahol a madár sem jár, csak repül? – érdeklődött nagyon diszkrétén.

– Azt szerettem volna megtudni, hogy van-e valami írás a naplódban? – vallotta be Heri, pedig nem is kínozták.

– A tintánál tökéletesebb eszközökkel jegyeztem le korszakalkotó gondolataimat – szerénykedett Denim. – A gondolatok erejét használtam, amelyet nem fakít meg az idő vasfoga.

Heri kicsit megzavarta ez a képzavar, de nem törődött ilyen apróságokkal.

Pedig meglehet, hogy jobban tette volna, ha mégis csak törődik vele.

– Miért alkalmaztál ilyen bonyolult eljárást? – kérdezte Heri.

– Azért, mert a naplóm rettenetes dolgok emlékét őrzi. Olyan eseményeket, amelyek ebben az iskolában történtek éppen ötven évvel ezelőtt. De az is lehet, hogy félszáz éve. Már nem emlékszem, mert annyira régen volt. Igazából nem akartam, hogy az életben bárki más is elolvashassa a Varázslókiképző és Kutagumivakaró Oskolában.

– Én is itt vagyok, Rokfortban – újságolta Heri.

– Érzem az átható sajtzagodról, hogy csakis ott lehetsz, nem másutt – nevetett Denim.

– Denim, hallottál valamit a Mormon Kannájáról? – kérdezte Heri izgatottan.

– A tanárok hazudtak neked, amikor azt mondták, hogy sohasem létezett. Valójában minden egyes igazgató azt akarta megtalálni. Voltak, akik belehaltak, annyira keresték. Mások nyugdíjba mentek, de ők sem találták meg soha. Végzős voltam, amikor a rejtett kamrát valaki kinyitotta. Kiszabadult a rém, aki őrzi a Mormon Kannáját, és közben megölt valakit. Az ügyet eltussolták.

– Ki tette? – kérdezte Heri.

– Gyere, megmutatom neked egy vízióm segítségével – ajánlotta Denim.

Heri annyira kíváncsi volt, hogy megfeledezett minden óvatosságról.

– Mi kell tennem? – kérdezte Heri.

– Semmit! – nevetett Denim. – Csak figyelj!

Heri úgy érezte, hogy forgószél ragadja meg a nadrágjánál fogva. Ezután azonban ahelyett, hogy a levegőbe emelkedett volna, megnyílt a lába alatt egy csapóajtó, és Heri hangos halálkiáltások közepette lezuhant egy nagyon mély alagútba, ahonnan azonban nemsokára kilöködött, majd begurult egy terembe, amely valahogyan ismerősnek tűnt.

Nem is akárhogyan.

A régi bútorok, a régi festmények mind arról tanúskodtak, hogy ez a helyiség Dupladurr professzor dolgozószobája.

De az igazgató nem volt sehol!

Heri még a szekrény mögé is benézett, de ott sem lelte.

Az igazgatói székben ellenben egy idősödő agastyán ücsörgött, éppen az orrát piszkálgatta, amikor Heri zavartan megszólította. Észrevette, hogy a bácsi keze valahonnan nagyon ismerős, de nem tudta megmondani, hogy innen.

– Elnézést, hogy zavarom. Igazából fogalmam sincs, hogyan kerülhettem ide – szabadkozott. – Biztosan van valamiféle magyarázata, de én sajnos nem tudom, hogy mi. Remélem, nem zavartam, de én igazából már menni is készültem. Nem, nem, kérem ne fáradjon. Kitalálok magam is. – Heri meglepetten észlelte, hogy az igazgató tudomást sem vesz az otlétéről.

Heri ezt először furcsának találta.

Még másodszor is.

Közelebb lépett az üő alakhoz, és a tenyerét elhúzta a szeme előtt. Semmi nem történt.

– Nahát! – jegyezte meg Heri. – Úgy látszik, hogy vak, vagy nem lát engem... – gondolkodott hangosan.

Az igazgató ebben a pillanatban felnézett abból az erotikus képregényből, amit ezidáig elmélyülten tanulmányozott. Az újságot sietve a fiókjába tette, mert rövid kopogás után egy fiú lépett be az ajtón.

Heri azonnal felismerte.

Denim volt!

– Hivatott a méltóságos Cawinton igazgató úr? – hajolt meg Denim annyira, hogy a nyelve a padlót súrolta.

– Nem, nem hivatalak, fiam! – felelte az igazgató, Cawinton Mappet.

– Nem? – lepődött meg Denim.

A professzor – biztos, hogy az volt – értetlenkedve nézett Denimre.

– Én éppen a szex... izé, a tudományos folyóiratokat tanulmányoztam, amikor valaki kopogott az ajtón. Ezután meglepetten vettem észre, hogy te vagy az, nem pedig az a call girl, aki a telefonos szolgáltnál az előbb megrendeltem.

– Nagyon sajnálom, uram! – mentegetőzött Denim. – Azt gondoltam, hogy a titokzatos gyilkosságokról szeretne velem beszélgetni, amelyeket elkövettem az iskolában.

– Nem, dehogyl! – dobolt az ujjaival az asztalon az öreg kéje... igazgató. – De most már elmehetsz.
– De igazgató úr! – erősködött tovább Denim. – Az előbb talán nem tetszett rám eléggé figyelni. Azt mondtam, hogy a gyilkosságokról, amelyeket elkövettem. Vagyis, hogy én. Érti már? – Denim várt, hátha a hatásszünet után az érdeklődés halovány szikráját látja megjelenni az igazgató szemében, ám csalódnia kellett.
– Mondtam már, hogy nyugodtan elmehetsz – intett türelmetlenül az öreg. – Várok valakit, nagyon kanos vagyok, nem érek rá mindenféle piszlicsáré ügyekkel foglalkozni.
– De igazgató úr! – könyörgött Denim! – Ha így folytatom, még több gyilkosság fog történni. Az egész Mágia Minisztérium ideköltözik, a gyerekek hazautaznak, persze csak azok, akik életben maradtak, és az is lehet, hogy az iskolát is bezárják.
Az igazgató kezdte elveszíteni a türelmét. Előrehajolt, hogy jobban lássa szemüveg nélkül az előtte álló elmosódott alakot.
– Ide figyeljen, fiatalember! – kezdte ingerülten. – Mint már említettem, várok valakit. Egyébként nem tudok semmiféle gyilkosságokról. Itt nálam például nem történt semmiféle gyilkosság.
– De a gyerekek! – könyörgött Denim. – Hiszen mindenki fél. Az iskolát egy kékgyilkos tartja rémületben. Én segíthetnék, hiszen tudom, hogy én vagyok az. Segítenék magának elfogni a gyilkost.
– Nem! – mondta határozottan az igazgató. – Kérem, hagyjon magamra!
– De...
– Semmi de! – csattant fel az igazgató hangja. Még jobban előrehajolt, és az egyik vak szemével megpróbálta azonosítani az előtte állót.
– Mondja csak, hogy is hívják magát? – kérdezte fenyegetően.
– Denim, uram – hebegte Denim.
– Mi a keresztnéve?
– Olyan faeszköz, amelynek sajátossága, hogy az őt létrehozó térbeli szakaszok merőlegesen egymásra, ezért semmi máshoz nem hasonlítható formát alkotnak.
– A maga keresztnévére vagyok kíváncsi – türelmetlenkedett az igazgató.
– Nekem nincs keresztnévem – sajnálkozott Denim. – A szüleim még jóval a születésem előtt elhunytak. Állítólag egy autóbalesetben. A fejemből egy autóalkatrészt operáltak ki a kórházban, amikor felsírtam. Azóta Turbó Denimnek hívnak.
– És hol laksz, fiam? – kérdezte az igazgató némi érdeklődéssel a hangjában.
– Egy árvaházban – vallotta be Denim.
– És szeretsz ott lakni? – kérdezte az igazgató.
– Nagyon! – derült fel Denim arca. – Minden hétfőig zárkózott murit rendezünk. Ételre, italra, kvártélyra soha nincs gondunk, mindent az adófizetők pénzéből fizet az állam. A társaság is jó, belevaló. A légkör is kiváló, nyugodtan sértegethetjük egymás k... anyját, apját, senki sem haragszik meg érte.
– Szeretsz ott lakni? – kérdezte az öregember.
– Nagyon – vallotta be Denim. – A Rokfort se rossz, de ott azért még ennél is jobb.
Az öreg felemelkedett együltő helyéből. Görbe ujjaival egyenesen Denim mellkasára mutatott. A hangja kemény volt, mint a mindennapi széklete.
– Ha egy másodperc múlva még mindig itt látlak, akkor elintézem, hogy soha ne mehess vissza az árvaházba. Megértetted?
Denim elsápadt, majd zöld lett, mint a spenót. A térdé és a hangja egyaránt remegni kezdett:
– Nem, azt nem tehetik velem!... – nyöszörgötte.
– De bizony, hogy megtehetjük – vihogott az öreg gonoszul, hogy senki ki nem nézte volna belőle.
– Akkor én máris megyek! – fordult sarkon Denim, és kirohant a szobából.
Heri Kókler utána futott.
Denim az iskola folyosóján futott, lépcsőkön rohant le, közben kettesével, hármával vette a fokokat. Amikor az alagsorba ért, megállt egy ajtónál, amelyre valaki kiírta nyomtatott betűkkel:

A SZÖRNY LAKÓHELYE!

Denim ott állt előtte. Láthatóan tanakodott. Hirtelen előrántotta a derekán fityegő fegyvertokból a varázspálcáját, majd az ajtóra irányította:
– *Szezamikusz openikusz* – kiáltotta, mire nagy fényesség támadt, és megjelent az Úr.
Vagy ha az nem is, megjelent egy nagy darab, idősebb, bukott gyerek, aki láthatóan leplezni próbált valamit, ami a háta mögött volt.
– Vége a játéknak, Hibrid! – mondta Denim. – Tudom, hogy olyan háziállatokat tartasz, amelyeket én nem szeretek.
– Nem, ez nem igaz! – védekezett az óriási termetű fiú.
– De bizony, igaz, Rubeóla! – erősködött Denim. – Tudom, amit tudok. Jelenteni fogom a dolgot a Greenpeace-nek és a National Geographic-nek.
Ha ez kitudódik, egyetlen civilizált országban sem kaphatsz menedékhelyet.
– Nem, ezt nem teheted! – könyörgött Hibrid. – Állatvédő vagyok, senkinek sem ártottam. És a kedvenceim sem.
Denim felemelte a varázspálcáját, hogy dezintegrálja Hibridet és ölebet. De elkészt!
A kis kedvenc fellökte gazdáját és Denimet is. Szőrös teste, megannyi lába, óriási feje, rengeteg szeme Herit semmi másra nem emlékeztette, mert nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyet látott volna. A szörnyeteg nem törődött többé velük. Emberfeletti gyorsasággal startolva keresztűlszaladt rajtuk, mint szalmonella a konyhásnénin, és eltűnt a sötét folyosók egyikén, másikán. Hogy pontosan melyikben, azt már soha a bűdös életben nem tudták meg.
– Nahát! – kiáltott fel Heri.
De már nem tudott sokáig kiáltozni, meg álló helyzetben elcsodálkozni. Láthatatlan erő ragadta meg, és a következő pillanatban arra lett figyelmes, hogy a Csippendél egyes hálókörletében fekszik a saját ágyán, és összefüggéstelen történeteket mesél a barátainak, akik aggódva néznek rá.
– Hibrid volt az! – hörgötte Heri. – Ő nyitotta ki a kamrát. De a Mormon Kannáját nem láttam. Pedig biztosan ott volt az is.
– Hhhhhöööö – mondta hörgöve, és hagyta, hogy Hermelin megittassa a friss tejével.
Amit a boltban vett.
– Búúúú, búúúú – mondta Heri, de Controlles hátba veregette.
Erre jobban lett. Mindenki aggódva nézett rá. Heri fülelni kezdett, mint aki hall valamit. Mert így is volt.
Megint az a szörnyű hang, amely a gondolataiban fenyegette.
„El foglak kapni... a kezeim közé... elkaplak és megszorogatnak... és aztán... hehehe, elveszem a zsebpénzedet!!!”
– Ne, ne! – sírt fel hisztérikusan Heri. – El akarja venni a zsebpénzemet! Az életemet elveheti, de a zsebpénzemet soha nem engedem, hogy elvegye!
Az ikrek, Hermelin és mindenki, aki ott volt, szorongva néztek rá.
Hermelin találta meg a naplót.

Kinyitotta, forgatta, majd izgatottan felsikkantott, amikor meglátta, hogy a feli lapokon ott van Heri nyelvének hosszú és meghosszabb lenyomata. Magában méricskélte őket, majd bűgő hangon annyit mondott:
– Heri, te drága! Bármikor megkorrepetálhatnál engem nyelvészettől.
Heri ezt már nem bírta ép ésszel. Elájult.

18. Pók-pácban

Amikor másnap, harmadnap vagy vasárnap Heri magához tért, szép napos délelőtt volt. Hermelin bóbiskolva ült az ágy mellett. A koraesti szellő lágyan dauerolta szösze haját, amelyen megcsillant a naplemente vöröses beütése. Heri reggel óta figyelte a lányt. Karjából, lábából, fejéből, de még a torkából is csövek lógtak kifelé. A csövek mindegyike egy asztalra szerelhető boszorkányba futott, aki az intenzív vajakososztály egyetlen éjjel-nappal üzemelő életmentő készüléke volt. Heri Kókler más egyéb elfoglaltsága miatt a boszorkány látta el az életfunkcióit.
– Hmhmhmhmuhhhmm – mondta Heri úgy tíz óra körül.
Hermelin nem válaszolt, csak ott bóbiskolt mellette. Heri nem volt az a türelmetlen fajta. Mivel a rengeteg cső, illetve kötözőzsineg, amivel az ágyhoz és a lélegeztető géphez erősítették, teljesen mozgásképtelenné tette, nem erőlködött feleslegesen. Tovább gyönyörködött az ágy mellett bóbiskoló lányban.
Ez egészen délután háromig tartott, amikor megint azt mondotta szegény:
– Ööööööööhmhmhmhm...
Sajnos senki nem válaszolt.
Heri idegeskedni kezdett. Mi lesz akkor, ha Hermelin ahhoz képest egy picivel később fog felriadni az egész napi bóbiskolásából, mint ameddig ő vissza tudja tartani vécézési ingereit.
Este hat körül Heri nagy nehézségek árán kiköpte a szájába ragasztott lélegeztető készülék csövét és felordított:
– Hermelin, az anyád mindenit!!!
Hermelin kinyitotta a szemét. Nagyot nyújtózott, majd miután rájött, hogy Heri újra a régi, ujjongva kapcsolta le a vastüdőről. Heri pedig nagyot sóhajtva nyújtózott egyet, majd még egyet. Már nem sietett, most már úgyis minden mindegy volt...
– Hol vagytok? – kérdezte.
– Biztonságban vagy! – nyugtatgatta Hermelin.
Heri lehunyta, majd újra kinyitotta a szemét. A környezet, a hely és Hermelin mindent átható parfüm illata ismerősnek tűnt. Gyorsan visszatértek az emlékei.
Ettől viszont megint kiverte a víz.
– Rossz hírem van! – ismertette barátaival, amikor azok hiánytalanul megérkeztek. – A rejtett kamrát Hibrid nyitotta ki. Nem tudom, megtalálta-e a Mormon Kannáját, de az biztos, hogy egy szörnyeteget rejtegetett. – Heri aprólékosan elmesélt mindent, ami azóta történt vele, hogy elkezdte nyalogatni azt a határidő naplót, egészen odáig, amikor visszatért, és megint hallani vélte azt a hangot.
– Sajnos, Hibrid valóban olthatatlan vonzalmat érez mindenféle szörnyeteg iránt – szögezte le Controlles. – Igen könnyen elhíhető, hogy egy óriási élőlényt rejtegetett és gondozott titokban.
– Talán mégsem Hibrid szörnyetegét keressük – találgatott Heri.
– A szent iratok nem említenek, csak egy darab szörnyeteget – figyelmeztette Hermelin.
– Ez igaz... – ismerte el Heri. El kell mennünk Hibridhez, hogy beszéljünk a fejével – javasolta aztán, mivel nem volt halogató típus.
Alig telt el két vagy három hónap közben, mire eljutottak az óriáshoz.
Ám addig is azért történt egy és más.
Szóbeli referátumok, vizsgák, röpdolgozatok követték egymást, amelyek a tanulók minden erejét kiszívták. Főként a mindennapossá váló röpdolgozatok, amelyek elkészítése ugyanis nem mindennapi mentális és fizikai erőfeszítést kívánt. A röpdolgozatot a megírása előtt előbb még el kellett kapni, amely roppant mód fejlesztette az ügyességüket, a koordinációs képességüket, de nem volt könnyű, egyáltalán nem.
Közben naponta kétszer edzettek, háromszor ettek, ötször ittak, egyszer aludtak és egyszer sem... őőő, de a pubertás kor előrehaladtával sokszor gondoltak rá, az igaz.
A Csippendél csapat éppen a Humbug egyesület legkiválóbb kavicsjátékosaival csapott volna össze egy férfias, durva küzdelemben, amikor megérkezett Meggenya professzor a zsűfőlásig telt stadionba, és bejelentette, hogy a mérkőzés elmaradt.
Mindenki nagyon csalódott volt.
– Kókler és maguk kilencen velem jönnek! – mutatott Herire és örök barátaira a tanerő.
Nem volt mit tenni, menniük kellett, ha nem akarták, hogy ott maradjanak.
– Nem csináltunk semmit, tanárnő! – siránkozott menet közben Heri.
– Nem szeretnénk megint büntetést kapni! – tiltakoztak az ikrek. – Inkább Kavicsoznánk egyet. Napok óta erre a klassz kis tömegverekedésre készülünk.
Meggenya nem válaszolt, ami fokozta a vészjósló hangulatot.
A gyerekek mentek utána, némán, szótlánul, de értetlenül.
Amikor megérkeztek, oda, ahova, elállt a lélegzetük.
Meggenya professzor a tetszhalottakkal megtelt kórterembe vezette őket. Az egyik ágyhoz lépett, ahol egy szép, nagymellű lány feküdt. Hermelin volt!!!
Mindenki felkiáltott meglepetésében.
Nem volt rajta hálóing!
Mert ruhában volt, utcai ruhában.
Így fektették ide, közvetlenül azután, hogy elragadta a kegyetlen tetszhalál.
– Ó, Hermelin! – nyögte Heri, akit mélyen megrendítettek a látottak. – Miért tetszhaltál meg? Hiszen még olyan fiatal voltál! Előtted volt a nemi élet!
Ó, hogy a rohadt életbe! – bosszankodott elkeseredetten.
A többiek szólni sem tudtak döbbenetükben.
– Tudom, hogy nem ti voltatok – sajnálkozott Meggenya professzor. – De mivel folyton együtt lógtatok, feltételeztem, hogy érdekel titeket ennek a szegény lánynak a sorsa. Meg a tetszhalála. Tetszik, nem tetszik, ez van – mondta sírós hangon, és nyugtatókat vett be egy teli dobozból, amely ezután teljesen kiürült.
Szótlánul bólogtak a fiúk.

– Mostantól fogva páratlan biztonsági előírásokat fogantatásunk! – jelentette be Meggenya. – Minden gyerek köteles a körletében tartózkodni, kijárási és szesztilalom lép életbe, ezen kívül statáriumot vezetünk be.

Heri még aznap elővette láthatatlanná tevő köpönyegét, amelyet a szüleitől örökölt, és legjobb barátjával, Controllessel együtt ki lopózott az épületből, hogy meglátogassa nagy haverját, Hibridet, az őriást.

Hibrid zavart volt, mint egy elmebeteg. Összefüggéstelenül beszélt, gondterhelten tépelődött, a szemetet közben betette a hűtőszekrénybe, és beletörölközött a faliszőnyegbe.

– Micsoda szörnyűség, micsoda rettenet – ismételte többször is, mintha elakadt volna benne a lemez.

A ház előtt nagy, fekete autó fékezett: Hibrid elsápadt, a keze remegni kezdett, kiesett a kezéből a gázrezsó.

– Végem van! – suttopta.

A fiúk magukra rántották a láthatatlanná tevő köpönyegét, amitől értelemszerűen láthatatlanná váltak.

Az ajtón léptek kopogtak.

Hibrid kiment, hogy ajtót nyisson, de az ajtó közben bedőlt, a két ember belépett *rajta*.

Az egyik Krampusz Dupladurr professzor volt, a másik pedig Configuratusz Camel, a Mágia Minisztérium első embere, a portás.

– A helyzet válságos, Hibrid úr! – kezdte köszönés helyett Camel, miután Hibrid kiásta magát a nyílászáró alól. – Le kell, hogy tartóztassam. A közvélemény vért akar. A vámpírok is, de ez nem tartozik ide. Mivel maga egyébként is gyanús a sötét előélete miatt, kézenfekvő, hogy feláldozzuk.

– Ne, ne! – könyörgött Hibrid. – Nem csináltam semmit.

– Hibrid, én hiszek neked, mert vallásos vagyok – veregette vállon Dupladurr professzor. – Tudom, hogy nem te vagy a gyilkos. Hanem más, akit nem ismerünk.

– Magammal kell vigyem Alkatrazba – jelentette ki Camel. – Nincs más megoldás. Ki kell, hogy végezzük. Ha esetleg később bebizonyosodik, hogy ártatlanul ítéltük el, ígérem, hogy posztumusz rehabilitálni fogjuk.

Hibrid nem látszott nyugodtnak. Még mielőtt bármit válaszolhatott volna, az ajtón belépett Lucifer Máyfolt, és sátáni kacajra fakadt:

– Hahahahahaha.

Hibrid kutyája, Petbull, szűkülve bújt be az ágy alá, és a fejére húzta a tele bilit.

– Mit óhajt? – kérdezték tőle mindazok, akik már bent voltak.

– Nem árulok el túl sokat – ravaszkodott Máyfolt papa. – A világ ura szeretné lenni, de ehhez maguknak semmi közük. Ám most nem azért vagyok itt. – A gatyája korbából előhúzott egy kötáblát, amire az volt vésve, amit felolvasott.

– Dupladurr igazgatót menesztette az iskolát fajfenntartó szülői munkaközösség, aminek én vagyok az egyetlen tagja, valamint az elnöke. Mivel a diákok úgy hullanak, mint máshol a férges alma a fáról, tennünk kell valamit. Mindenki aláírta, ergo: az igazgatónak mennie kell – újságolta.

– Dupladurr professzort nem lehet leváltani! – tiltakozott Camel. – Ha ő nem, akkor ki fog véget vetni ennek a borzalomnak?

Mr. Máyfolt kidülesztette a mellét, mint Pamela Anderson.

– Majd én! – mondta.

– Értem a célzást. Lemondok – egyezett bele Dupladurr.

– Nem teheti! – jajongott Hibrid.

– Amúgy is kevés volt a fizetésem – legyintett Dupladurr. – Most végre az egész életemet régi szenvedélyemnek, a pénzhajhászásnak szentelhetem. De aki a segítségemet kéri, természetesen számíthat rám továbbra is. – Közben ránézett a karórájába épített Heri Kókler sűrűség és tömegeszlő műszerre, amely nagy százaléku Heri Kókler koncentrációt mutatott ki a sarokban. Dupladurr elmosolyodott magában. Azért így, hogy más ne lássa.

– Menjünk! – utasított mindenkit Máyfolt, és indult, hogy jó példával járjon *elől*.

– Ha valaki tudni akarná, hogy mi a titok nyitja, a pókokat kellene figyelnie – mondta fennhangon Hibrid. – Meg a kutyámat kéne etetni, itatni. A kiskertemet gyomlálni, a házamat takarítani, a ruháimat kimosni, vasalni, satöbbi. De a bélyeggyűjteményemet nem kéne piszkálni, mert azért nagyon tudok haragudni.

Configuratusz Camel úgy nézett Hibridre, mint aki megháborodott. Nem ő, hanem Hibrid.

– Jöjjön, jóember – mondta neki, miközben szelíden hátrabilincselte a kezét, és kivezette a nagy, fekete autóhoz. Amikor mindenki beült, az autó a levegőbe emelkedett, majd egy fényrobbanás után nyomtalanul eltűnt a téridőben.

– Atya gatyá! – hörgött Controlles. – Hallottad ezt, pajtás? Megőrülök! Mondd, hogy nem igaz, amit láttam!

– Nem mondom – motyogta Heri. – De most már a tettek mezejére kell lépniünk.

Controlles bólintott. Soha nem értett jobban egyet Herivel, mint most.

Heri intett Petbullnak, aki engedelmesen hozta a pórázát, jelezve, hogy sétálni kíván.

– Van egy ötletem – mondta hirtelen Heri. – Követni fogjuk a pókokat.

– Miért? – kérdezte Controlles.

– Mert szerencsét hoznak. És Hibrid azt mondta, kövessük őket. Biztosan nem véletlenül mondta olyan fennhangon.

A két fiatalok Petbull pórázába kapaszkodva megindult, hogy kövesse a pókokat.

Amilyen ezer szerencséjük volt, a ház előtt éppen találtak is egyet. Nem haboztak, követték feltűnés nélkül.

A pók szaladt előre, szedte azt a piszok sok lábát, a kutya és a póráz végén lebegő fiúk a nyomában lihegték. Árkon, bokron, nudistastrandokon loholtak keresztül, de nem törődtek semmivel, csak mentek előre, mint akinek küldetéstudata van vagy bolond.

Esetleg mindkettő.

Amikor elérkeztek a Négyszögletű Kerek Erdő széléhez, Heri a földre huppantotta magukat.

– Ide ne menjünk be! – visszakozott volna Controlles. Heri kötötte az ebet a karóhoz, mert Petbull mindenáron menni szeretett volna.

És ő is.

– Nem állhatunk meg éppen most – magyarázta. – Meg kell találnunk a gyilkost, mert különben ki tudja, mi lesz.

Ezzel Controlles is egyetértett.

Görnyedt testtartást felvéve követte Herit és az ebet.

Heri értetlenkedve nézett rá.

– Miért jársz ennyire furcsán? – kérdezte.

– Meghajoltam az érveid alatt – nyögte Controlles. Heri megtorpant. Szelíden a földre fektette barátját.

Szegény Controlles úgy nézett ki, mint egy kukac, amely mászás közben megmerevedett. A feje és a lábujjhegye a földet érte, míg tompora a magasba szökkent.

Heri nagy ügyvel bajjal felmászott rá, és nyomogatni kezdte lefelé a kezével.

Controlles nyögött.

Heri nem adta fel.
Biztosan azért, mert nem volt rajta bélyeg, nem volt megcímezve sem, a szállítólevélről nem is beszélve.
Inkább ugrálni kezdett.
Controlles ordított, mint a fába szorult véreb.
De szép lassan kiegyenesedett.
Petbull nyalogatni kezdte az orcáját.
De nem csak kezdte, hanem folytatta is.
Controlles tekintete elhomályosult a kutyanyáltól.
– Gusztustalankodjál mással – morogta a kutyának rosszkedvűen.
– Gykeznünk kell! – noszogatta Heri. – Ha sokáig hezitálunk, a pók örökre eltűnik a rengeteg rengetegben.
Controlles felugrott. Heri újra belekapaszkodott a pórázba, és hagyta, hogy a kutya ismét a levegőbe emelje őket.
Ki tudja, hogy meddig üldözték így azt az egyszem pókot, amikor két óra ötvenkét perc, hatvanhárom másodperc után elérték a pókok tanyáját.
Igen megrázó kaland vette kezdetét.
Megismerkedtek ugyanis egy öreg pókapóval, akit Agyradrognak hívtak. A nevét onnan kapta, hogy fiatal korában egy heroinszállítmánnyal együtt érkezett hajóval Dél-Amerikán keresztül Angliába. Az élelem gyanánt elfogyasztott száz százalékos anyag az utolsó agysejtjét is tönkrevágta. Ezért azután Agyradrog teljesen beszámíthatatlan volt. Azt állította, hogy fiatal korában egy szekrényben élt, ahol Hibrid kajáltatta, és még vizet is adott neki kétnaponta. Ez éppen ötven éve, avagy félszáz éve történt, azt mondotta, hogy pontosan nem emlékszik, mert igen régen történt.
Visszaemlékezése szerint egy nagyon rosszul induló nap végén valaki kilakoltatta a szekrényéből, ahol azidáig élt. De magától is eliszkolt volna, mert megérezte egy gonosz teremtménynek a jelenlétét, aki minden bizonnyal az életére tört volna. A halálfélelem elmúltával feleséget is talált magának, azóta az erdőben bujdokol és bánatában szaporodik. Mint Hibrid egykori barátja, nem evett eddig embert, noha igen kitűnő pók szakácskönyvek ecsetelték az emberhús egészséges és tápláló mivoltát. Agyradrog gyermekei azonban nem voltak Hibrid barátai, így ők elhatározták, hogy Herit és Controllest szervírozzák ma maguknak. A pókok kondérba rakták őket, és valami ismeretlen eredetű, pókmirigyükkel kiválasztott folyadékkal leöntötték gyermeki testüket. Nem tudták, hogy mi volt ez a pókpác, de ragadt, mint a pillanatragasztó, és máris előemésztette a ruháikat.
Heri és Controlles már éppen azon voltak, hogy a genfi egyezményre hivatkozva tiltakozzanak, amikor megjelent a semmiből az ikrek apukájának ritka darabja, a repülő szőnyeg, és kimentette őket a vacsoráról.
Heri boldog volt, mert annak ellenére, hogy a világon semmit nem tudtak meg, legalább nem haltak meg, és az életük is úgy-ahogy megmaradt. Sőt, még Petbullt is kimenekítették, aminek Hibrid biztosan nagyon örült volna, ha látja szegény. De nem látta, mert azóta börtönben senyvedett, Alkatrazban, a legpiszokabb büntetésvégrehajtási intézményben, ami csak volt ezen a ronda világon.
Ámde!
Nagyon értékes és fontos tudás birtokába jutottak.
Nevezetesen:
Bárki bármit is mond, egy felnőtt gyereknek nem kell azonnal egy pók nyomában berohanni a rengetegbe, mert ha az ember nem vigyáz, bizony könnyedén felfalhatják mindenféle rovarok és a nagyon veszélyes Volkswagen bogarak.
A fiúk visszatértek Hibrid üreglakásába, Petbullt kikötötték az ajtóhoz, elköszöntek tőle, ha esetleg éhenhalna addig, amíg nem jönnek megint etetni, utána felöltötték a láthatatlanná tévő köpönyeget.
Ezután már nem volt más hátra, mint előre.
Visszatértek, mint a terminátor.
A Csippendél egylet tornyába vonultak, ahol megbeszélték az elmúlt órák eseményeit a többi ikerrel. Heri ekkor vette észre, hogy valaki régen ellopta a naplóját, ami nem az övé volt, hanem Turbó Denimé, csak nála volt eddig.
Mindenki nagyon megdöbben, mert a naplót csakis olyasvalaki lophatta el, aki a Csippendél egyletbe tartozott. Más egyéb emberegység ugyanis nem ismerhette a titkos jelszót, és ezért a lopott freskó, a bukott madonna a nagy didikkel nem engedte volna be, az már biztos.
Ebédnél is még mindig az eseményeken rágódtak. Egyszer csak mellőlük telepedett a kis Genny, az ikrek hugicája. Nagyon rosszul nézett ki. Sápadt volt, remegett a keze és a feje, a szeme egészen beesett az szemüregébe. A bőre hamuszürke volt, a szája pedig kiszáradt. Olyan rosszul nézett ki, mint ahogy ők érezték magukat.
– Fiúk... – kezdte bizonytalanul, remegő hangon. – Szeretnék nektek valamit mondani.
– Mondd! – javasolta Heri.
De nem mondhatta, mert egy váratlan dramaturgiai fordulat miatt megjelent Sercly, aki a bátyjuk volt, és felszólította Gennyt, hogy ha már úgyis befejezte az étkezést, akkor engedje őt ide, mert ő még nem falt, ezért éhes mint a farkas.
Genny elszaladt, és magába fojtotta mindazt a tudást, amelynek a birtokában, bizony talán egészen másképpen alakult volna a történelem.
A fiúk méltatlankodni kezdtek, de Sercly rágása elnyomta káromkodásukat.
Jobbnak látták odébb állni.

19. Kamra

Éppen kintorna órára kellett menniük a gyerekeknek, amikor Heri és Controlles váratlan ötlettől vezérelve letért a kijelölt útról, hogy meglátogassa a gyengélkedőn szegény Hermelint.
– Maguk hová mentek? – kérdezte Meggenya professzor.
A két fiú összerezzent. Hirtelen nem tudták eldönteni, hogy most tegezik avagy magázzák-e őket.
– Léz... – mondta Controlles.
– Megyünk meglátogatni a barátunkat, Hermelint, aki nő – vallotta be Heri.
Meggenya professzort megdöbbenetette a fiú igazmondása.
– Annyira megható, gyerekek – zokogta –, hogy még tetszhalálában sem felejtették el szegényt. – Megint nyugtatókat vett be, majd még mielőtt eltántorgott volna a folyosón, azt mondta nekik:
– Menjete csak, menjete...
Heri és Controlles egymásra néztek, majd szaladni kezdtek.
Maguk sem értették, hogy miért akarták meglátogatni szegény lányt, hiszen ugyan olyan tetszhalott volt, mint néhány nappal ezelőtt, amikor utoljára látták. Ám az írói gondviselés úgy intézte, hogy ide jöjjenek, ne pedig máshová.
Controlles az arcát nézte.

Nem a sajátját, hanem Hermelinét.
Heri viszont a kezét figyelte.
Nem a sajátját.
De nem is Controllesét.
Hanem Hermelinét.
Hermelin ugyanis valamit szorongatott a markában.
– Nézd! – kiáltotta suttogva Heri cimborájának. – Hermelin valamit fog.
Controlles révetegen szemlélte a szegény lányt, és nagyot sóhajtvá felelte.
– Szegény Hermelin. Szerintem már semmit sem fog...
– Van valami a kezében! – rázta meg barátját Heri.
– Jé, tényleg... – világosodott meg Controlles mély értelme.
Heri megpróbálta elvenni tőle. Nem volt egyszerű feladat. A lány úgy szorította, mintha az élete függene tőle. Pedig már nem is élt.
Heri feszegette az ujjával, ütögette, de nem járt sikerrel.
– Talán le kellene fűrészelni – találgatott Controlles.
– Eszedbe ne jusson! – nézett rá mérgesen Heri. – Hátha még magához tér egyszer. Ha lefűrészeled a kezét, egy életen át neheztelni fog rád.
Controlles dörmögött valamit.
Heri viszont óvatosan lefeszegette Hermelin ujjait, így mindjárt hozzájutott a papírdarabhoz.
Hermelin arcán nem látszott semmiféle érzélem. Ezek szerint nem fáj neki. Herit mindenesetre ez egy kicsit megnyugtatta.
A két jóbarát olvasni kezdte a dokumentumot, amelyet vélhetőleg egy igen régi és ezért feltehetőleg értékes könyvből téptek ki.

„Az Booáááá, a tsörgőskígyó vala legrettenetesb dögállat egész országhunkban, sőt, thalán az egész laposh feöldünkön. Mérete óriás, éltének virága olyannyira hosszú, hogy embernek értelmivel mérhetetlen, lakhelye tsendesh és nedves helyek, hulyák. Bidesh pofájában gyilokmérget rejteget, melyet fogazatának útján-módján permetel áldozatjának véribé vala. Akit megmar, az halálnak halálával hol. Akire rátekint, az is ugyanígy jár, élte kiszáll testibül, és porhüvelyé élettelenül omlik alá való. Az szerentsétlen gatyafi, ki szemibe tekint, szintúgy holálnak holálával holik. Minden pók menekül elüle, szömyeteg állatnak különleges tsemege a pókropi, ámbátor kokasnak hangját meg eme rettenet állat féli. Ha meghallja, bizony kifingik csendesesen, erejit meg elveszti örökre. A legendák szerint ilyen rettenet állat őrzi az szent embernek, a Mormonnak Kannáját, minek tsodatévő ereje vagyon, értéke pedig nem kisebb mint nagyobb vagyon. Benne tsörgedezik az életnek pí-vize, melyből halott megítatik, tán még fel is támasztatik.”

A szöveg alatt Hermelin jellegzetes írásával a következő üzenet állt.

„Kedves Heri és Controlles! A múltból szólok hozzátok. Ha ezt a papírt olvassátok, az azt jelenti, hogy én már nem élek. (Sajnos. De talán ismét élhetek, ha végrehajjátok tökéletes tervemet, amit kitaláltam, hogy egyszer és mindenkorra megszabadítsuk szeretett iskolánkat a rettenetes ragadozótól, valamint hogy elűzzük Jajdekár Jogutódját...”

– Mennyi rizsa! – morgott Controlles, de Heri oldalba bökte, hogy ne dumáljon, inkább olvassa tovább.

„Rájöttem, hogy a kamrában élő szömyeteg ez a kígyó, amely a Mormon Kannáját is őrzi. A kígyó a fűtéscsövekben mászkál, és ott sziszeg. Heri azért értette meg a fenyegetéseit, mert tud kígyóul. Azért nem halt meg eddig senki csak a tetszhalál állapotába került, mert a kígyó igen rövidlátó. Senkire nem tudott olyan közéről rápillantani, hogy meghaljon. De a nézése ennek ellenére mégis olyan veszélyes, hogy az áldozatok megdermednek. Ám a halottak életre kelthetők a csodatévő erejű pí-vízzel, amely a Mormon Kannájában kotyog. Miközben ezeket a sorokat írom, észrevettem valami kis motozást a sarokban, de nem tulajdonítok neki túlságosan nagy Jelentőséget. Biztos csak egy egérke, vagy egy részeg takarító néni. (Szóval, most leirom nektek,, hogy szerintem hol van a kamra, ahol a Mormon Kannáját őrzik. De előbb megnézem, hogy mi ez a sziszegés a hátam mö...”

A szöveg itt megszakadt. Feltételezhetően azért, mert Hermelin tollából kifogyott a tinta. De az is lehet, hogy ekkor került a Booáááá látókörébe, és ettől azonnal súlyos tetszhalálba dermedt.
Controllest annyira felvillanyozta Hermelin utolsó írásműve, valamint a benne kódolt roppant fontos információáradat, hogy na.
Heri ösztönösen bebújt az ágy alá, berántotta a meglepett barátját. Rögtön utána gyorsan magukra kapta a láthatatlanná tévő köpönyeget, mert lépteket hallott, amelyek ide tartottak.
Meggenya tanárnő, Cotton professzor, Madám Fly, Dedalon Dinnye léptek be a szobába, és gondterhelt hangon tanácskoztak.
– Holnap be kell zárunk az iskolát! – kezdte sápadt hangon Meggenya professzor. – Jajdekár Jenci jogutódja üzenetet hagyott a falon, a végé előtt.
– Üzenetet? – kérdezte Cotton professzor és résnyire szűkítette össze a szemét, mint egy Piton.
– Igen azt! – bólintott Meggenya professzor. – Üzenetet, amely így szól: – A lány csontvázát ne keressétek, mert nem mondom meg, hogy hová dugtam. A húsa finom, ma este ő lesz a vacsorám, de többé ne keressétek, mert hiába.
– Micsoda rettenetes, kannibalizmusra utaló célozgatások – fogta a fejét Dedalon Dinnye.
– Hogy hívják az elrabolt kislányt? – kérdezte Cotton száraz hangon.
– Genny, a Ribizly ikrek húgocskája – ismertette a szörnyű tényállást Meggenya.
Controlles erre elájult, de ez nem látszott, mert ugye eléggé láthatatlan volt a köpönyeg alatt.
Ebben a pillanatban lépett be Hidegráz Majbetoj. A haja frissen ondolált volt, kölniszagot árasztott, és heveny undort keltett mindenkiben, aki meglátta.
– Micsoda öröm, hogy maga is itt van! – fordult feléje Meggenya professzor. – Elraboltak egy kislányt. A Ribizly ikrek húgát, a kis Gennyt. Jajdekár utódja tette. – A tanárok beszámoltak Hidegráznak a történekekről, majd megbízták, mint a szóba jöhető legképzettebb szellemirtót és irtó bátor embert, hogy győzze le a gonoszt és szabadítsa ki a lányt. Utána pedig jelentkezzen.
Hidegráz szabadkozott, ötölt hatolt, de végül kénytelen-kelletlen kötélnek állt. Meggenya professzor, aki igazgató helyettes is volt, megfenyegette, ha nem teszi, akkor holnap megkapja a munkakönyvét. Hidegráz nem volt ostoba ember. Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy ha innen kirakják, akkor az életben sehol nem kap majd munkát. Sápadtan, riadtan, de végül beadta a derekát, és vállalta, hogy legyőzi a legyőzhetetlen ellenséget.

A többi tanár elégedetten távozott. Videgráz egy pillanatig még maradt. Végigfuttatta riadt tekintetét a teremben alvó sok-sok tetszhalotton, majd ki tudja, hogy mire gondolva sarkon fordult, és kisietett volna a teremből, ha ott lett volna az ajtó, ahol ő éppen ki akart menni.

De nem ott volt!

Hidegráz nagy lendülettel nekiment a falnak, nagyot koppant akkor, azután elhallgatott volna, ha nem kezd el csúnyán, szeméremsértő módon káromkodni, amit egy ilyen jellegű, finom embereknek íródott könyvben egyszerűen nem idézhetünk szó szerint, sőt inkább csak sehogy.

Miután Hidegráznak elszállt a haragja, elállt az orrvérzése és végre megtalálta az ajtót, távozott. Heri kimászott az ágy alól, kirángatta Controllest és életre keltette úgy, hogy egy keze ügyébe kerülő biciklipumpával mesterséges légzésben részesítette.

– Hhhhhhhhhöhhhh – szakadt ki a sóhaj Controlles tüdejéből.

– Cselekednünk kell! – suttozta Heri. – Meg kell találnunk Gennyt, amíg még nem késő.

Controllesnek nem volt ellenvetése. Az események hatása alatt tétován megindult, de azután megtorpant.

– De hát hol keressük a titkos kamrát?

Heri leült a földre. Előkapta a köpönyegének rejtett zugából a csodatévő erejű Ebonit-rudat, amit a nagy írótól, K. B. Rottringtól kapott még anno Lehunyta a szemét és ütogetni kezdte vele a fejét. Törte az agyát, percekig. Addig addig ütogette, amíg megjelent K. B. Rottring szelleme, aki már nem bírta tétlenül nézni, hogy kreatúrája lobotómiát végez magán, és azt mondotta:

– Ne ütogets ezzel a fejedet, fiam, mert hülye leszel! Az ember nem ütogeti a saját fejét semmiféle kemény tárggyal! Ezt jól jegyezd meg!

Heri kinyitotta a szemét, majd így tett.

– Meg kell találnunk a titkos kamrát, meg kell szereznünk a Mormon Kannáját, meg kell mentenünk Gennyt, le kell győznünk Jajdekár Jenci jogutódját, de nem, előbb még őt is meg kell találnunk, végül meg kell ölnünk a Booáááát, a Csörgöskigyót, utána pedig fel kell támasztanunk a halottakat. Ő, nagy Isten, ki vagy a mennyekben, mi viszont idelent vagyunk nagyon ki, mert helyzetünk reménytelen, segíts, hogy győzhessen a jó, a gonosz pedig ne nyerje el méltó jutalmát.

Ekkor megjelent a mesterséges égbolton egy hullócsillag, az isteni gondviselés jeleként, amit követni kezdtek. Egészen addig követték, amíg meg nem érkeztek a lányvécéig, ahol együtt szoktak lógni.

Heri elégedettnek látszott. Lelkesülten magyarázta a húgocskájának elvesztése miatt depressziós hangulatban tébláboló Controllesnek:

– A kigyó valószínűleg itt él valahol. Biztosan a vécében lehet az a lejárát, amely elvezet a rejtekhelyhez. Igen, biztosan nem véletlen, hogy itt kísért a Whiskis Néni. Talán az ő halála is valamilyen összefüggésben lehet ezzel az egész setét üggyel.

Controlles erőtlenül bólogatott.

– Segítséget kellene kérnünk – motyogta Herinek. – Elvégre mi még csak serdülőkorú fiatalok vagyunk. Felnőttekre van szükségünk, hogy legyőzzük a gonoszt...

Ekkor látták meg a folyosón osonkodó Hidegráz Majbetojt, aki hatalmas csomagjait cipelve, az éj leple alatt távozni kívánt Rokfortból.

Heri elmosolyodott. Előkapta varázspálcáját, majd rámutatott a mit sem sejtő tanerőre.

– *Idefix Majbetoj!* – kiáltotta.

Csomagjai közül kirobbanva, mintegy varázsütésre, Hidegráz odaszökött eléjük. Furcsa morajlás hallatszott. Heri és Controlles szinte egyszerre fogta be az orrát a rettenetes szag miatt.

– Deb tehetek róla! – mentegetőzött Heri. – Én csak azd agardam, hogy döjjon ide. De sajnos a hülye neve miatt bás izz dördént.

Hidegráz dühösen kiabált valamit, előkapta a varázspálcáját, de Heri gyorsabb volt nála:

– *Páter noster!* – kiáltotta maga sem tudta, hogy miért, mire Hidegráz felemelkedett álló helyzetéből, majd fel-le mozogva, a levegőben át meg át fordulva maga körül megállíthatatlanul forogni kezdett. Még a varázspálcáját is elejtette. Heri odaugrott, felvette, és zsebre tette.

Hidegráz védtelen volt mint egy szűzlány a gólyabálon.

– Elég! – mondta Heri. Hidegráz lepottyant a levegőből, akár egy érett szilva. Éppen olyan lila is volt a feje.

– Mit akartok tőlem? – kérdezte lihegve.

– Mentse meg Gennyt! – ütlegette elszántan Controlles, aki nagyon felizgatta amiatt magát, hogy az iskola legnagyobb szellemirtója el akar futni, amikor az ő egyetlen húgocskája állati nagy pácban van.

– Ne bánts, könyörgök! – siránkozott Hidegráz Majbetoj. – Mindenre hajlandó vagyok, csak ne öljetek meg. Élni akarok, ezért mindenben benne vagyok. Tárgyaljunk!

Heri megvetően nézett rá, Controlles is belefáradt a testi fenytésbe.

– Tudjuk, hogy hol van a rejtekhely, ahol a Mormon Kannáját őrzik. Tudjuk, miféle szörnyeteg vigyáz rá. Tudjuk, hogyan lehetne elkapni. Tudjuk, hogyan fogjuk csinálni.

– Akkor rám mi szükségetek van? – könyörgött Hidegráz. – Hagyjatok futni...

– Szó sem lehet róla! – ellenkezett Heri. – Megfelelő edzettségi állapot nélkül a futás kifejezetten káros lehet az egészségre. Azon kívül pedig szükségünk van magára.

– Igazán? És mire kellek én nektek? Szerintem nélkülem is remekül boldogultok.

Heri és Controlles betuszkolták az ellenállást alig tanúsító tanerőt a vécébe, ahol a Whiskis Néni szelleme várta őket.

– Mesélje el kérem, hogy mikor, milyen körülmények között és hogyan tetszett meghalni! – kérte Heri köszönés nélkül.

A Whiskis Néni meglepődött, hogy mivel szeretett össze-vissza hazudozni, és olyan történetekkel traktálni ártatlan gyerekeket, amelyeknek vajmi kevés közül sem volt a valósághoz, ámbátor igen rémisztőek voltak, belevágott, mint villám a vén toronyba.

– Ötven évvel ezelőtti történet. Eppen itt üldögéltem a vizeletszagban, és a hatalmas napi bevételt számolgattam, amikor... nem, nem is így volt. Éppen takarítottam a vécék egyikét, amikor a szomszédos fülkéből fura nyelven megszólalt valaki. Csodálkozva hallgattam, hogy miféle nyelven lehet. Mivel nem beszélek semmilyen nyelvet, nem tudtam megállapítani, hogy milyen lehetett. De az feltűnt, hogy egy kellemes fiúhang az. Felálltam a budi tetejére, hogy átkukkantsak a szomszéd boxba, mert meg akartam lesni, hogy pisil. De sajnos megcsúsztam, és még mielőtt bármit tehettem volna, belezuhantam a több méter mély anyagba és belefúladtam.

– Szép halál... – jegyezte meg Hidegráz gonoszkodva.

– Ez meg kicsoda? – nézett rá kérdő szemüregével a Whiskis Néni. – Ezt a rosszarcú fazont nem láttam itt eddig. Jut eszembe, remélem befizette a díjat, mert ha nem, akkor mindjárt hívom a biztonsági embert, a kopogó szellemet, aki majd jól a fejére koppint, ha potyázni merészel. Tessék végre megtanulni, hogy ma már nem lehet mindenfelé slagolni, pláne nem ingyen...

– Ne tessék vele törődni. Ő csak jobb híján van itt – magyarázta Heri. – De még lenne egy kérdésünk. Amikor meg tetszett halni, akkor nem látott-e véletlenül valami furcsát, valami szokatlant.

– De fiam, de. Egy csúnya nagy kigyót, amelyiknek olyan rettenetes volt a tekintete, hogy el nem tudom mondani.

– Melyik vécében történtek ezek a sajnálatos események? – kérdezte izgatottan Heri.

A Whiskis Néni odalebegett, és áttetsző szellemujjával megmutatta, hogy melyikben.

Heri jelentősejtelenen Controlles nézett. Az meg vissza őrá.

Hidegráz úgy remegett, hogy majd betojt.

Már megint...

– Lemegyünk! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Heri Kókler. – Bár iszonyú emlékek toltak fel benne a könyv elejéről. Szinte újra érezte a szagokat és a rettenetes ízeket, de összeszorította a fogát, és bedobta a kapálózó, tiltakozó, sikoltozó Hidegrázt, aki nagyot csobbanva lemerült a mélybe. Heri és Controlles meg sem várva, amíg elül a nagy csobbanás, utána vetették magukat. Heri nagy lélegzetet vett, Controlles pedig gumicsizmát, és magára csatolt egy palacsintasütőt, mert egy filmben látta, hogy az ilyesmivel mekkorát lehet ütni, ha jól csinálják. Hidegráz megtermett teste utat tört a helyenként lerakódásokkal, kövesedésekkel el-eldugult kifolyórendszerben, közben száguldott lefelé, megállíthatatlanul, mígnem egyszercsak kiröppent egy elágazásnál, és megérkezett egy teljesen száraznak tűnő helyiségbe.

Tök sötét volt.

Hidegráz nagyot puffanva érkezett meg először, utána Heri jött, egyenesen a nyakába, végül Controlles következett, szép, de fájdalmas bukfencezést követően.

Heri előkapta a varázspálcáját, majd annyit mondott:

– *Tungsrám halogén!*

Világosság tört elő a botból, amely így már fáklyaként szolgálhatott.

– Mérföldekkel, de az is lehet, hogy kilométerekkel vagyunk az iskola alatt! – hüledezett Controlles.

Megindultak előre. A lábuk alatt emberi és nem emberi csontok ropogtak. A fáklya fénye ebben a pillanatban egy hatalmas kígyóbőrre hullott. Heri odalépett, hogy közelebből is megvizsgálja. A gonosz Hidegráz azonban hirtelen Controllesre vetette magát, ledöntötte a lábáról, majd elvette a varázspálcáját.

Heri közelebb ugrott, hogy megakadályozza a jóvátehetetlent, de elkésett.

– Game over! Vagyis a játéknak vége! – diadalmaskodott Hidegráz. – Végzek veletek, és majd azt mondom, hogy ez a bestia zabált meg benneteket. Ti pedig itt maradtok életek végéig, vagyis a közeli halálotokig, hehehe – gonoszul kacarászott, ami kihozta Herit a béketűrésből.

De nem tehetett semmit, mert Hidegráznál volt a varázshot.

Nála is volt egy, de az éppen fényforrásként funkcionált. Varázshottá visszaalakítani túlságosan sok időbe került volna.

– *Puzzle diribdarabusz!* – kiáltotta az ostoba, mert nem tudhatta, hogy Controlles varázshotja kontakthibás. Amikor megérkeztek Rokfortba, a varázseszköz beleesett egy tócsába. Azóta finoman szólva egyáltalán nem úgy működött, ahogyan kellett volna neki. Használni csak saját felelősségre lehetett, de inkább sehogy.

A pálca akkorát durrant, mint egy mozsárágú.

Az alagút megremegett, a plafonról hatalmas gipszkarton és kőzetgyapot elemek zuhantak alá, amelyek teljességgel elvágták Herit a másik kettőtől.

– Heri, Heri – kiabálta Controlles. – Valami rettenetes történt!

– Nekem mondd? – sóhajtott lemondóan Heri. – El vagyunk vágva egymástól.

– A varázslat visszafelé sült el...

– Ezt hogy érted? – kiabált keresztül a törmeléken Heri.

– Hidegráz apró darabokra esett szét, egy nagy halom, összeilleszthető, kétdimenziós aprólék lett belőle. Úgy néz ki, mint egy...

– Puzzle! – kiabálta Heri.

– Minek, amikor már nem is él? – értette félre Controlles. – Megpróbálok összeszedni.

– Egyedül megyek tovább – kiáltotta Heri. – Jó szórakozást. Ha tudom, megmentem a húgodat. Most pedig mennem kell, mert sürges az idő. Visszatérek!

20. Az emlékmás

Még mielőtt elindulhatott volna, hatalmas durranás rázta meg az agyát, majd szinte ezzel egyidőben valaki ráesett a tomporára, és annyira megütötte, hogy a közepén meg is repedt.

Controlles volt az.

– Felrobbantottam a torlaszt – újságolta kitűnő barátja Herinek. – Nem volt egyszerű ezzel a kontakthibás varázspálcával, de valahogy mégiscsak sikerült.

– Hol van Hidegráz? – kérdezte Heri.

– Bevetette a kommandós-cselt...

– Az meg milyen? – érdeklődött Heri.

– Szélszóródott valahol. Attól tartok, nem látjuk már többet szegényt.

Heri is legalább annyira le volt sújtva, mint ő. De alkoholmentes pezsgőt egyelőre nem bontottak, mert nem volt.

– Máris elmondhatjuk, hogy nem jöttünk le ide hiába – bölcsekedett Controlles.

Időközben egy sötét színű, párás levegőjű, szürkés alaphangulatot árasztó, ronda helyiségbe érkeztek. A falakra kígyóalakokat rajzolt egy elmeháborodott művész, de ugyanezek a motívumok díszítették a boltozatot alátámasztó oszlopokat is. Észrevették egy táblát, amelyre az volt írva, hogy: NO SMOKING!

– Milyen jó, hogy nem öltönyben jöttünk! – áldotta az eszüket Controlles, miközben cuppogva caplatott a gumicsizmájában, amit azért vett fel még odafönt a budiban, mert nem akarta, hogy trágyalés legyen a zoknija.

A fiúk óvatosan lépkedtek előre. A sötét, baljóslatú helyiségben semmi jóra nem számíhattak.

– Micsoda ronda egy hely – jegyezte meg Controlles, de Heri alig hallotta meg, mert annyira vacogott a foga a hidegtől, a félelemtől és a gyenge dramaturgiai elemektől, amelyek itten körbevették őket.

A helyiség végében két kőszobor állt.

Az egyik határozottan mintázott valamit. A másik is, de arról sem tudták megállapítani, hogy mi a fene lehet. Ebben a szörnyű bizonytalanságban, kételyek és félelmek közepette, Heri hirtelen azt mondotta használható kígyó nyelven, amit ki tudja, hogy hol és mikor sajátított el, talán relaxáció közben, két hét alatt, hogy:

– Kinyitni!

Erre a két kőszoborral nem történt a világon semmi.

De az ajtó, amely közöttük állott, kinyílt, mint egy szezámmagos zsemle, hogy magába zárja a hamburger töltelékét: a zsirozott kutyafasírtot, a vörhenyes színű savanykás nyákot a fonnyadtka salátával és a nagyon bűdös hagymával.

A két fiú jelentőségteljes pillantást váltott.
 Előre szegeztek a varázspálcájukat és beléptek.
 A kamrában egy óriási szobor állt. Öltözete kőből formázottnak és meglehetősen korabelinek volt tekinthető. Az alak legalább nyolc és fél méter meg néhány centi magas lehetett. Feje, amely egy hajszálnival jobban hasonlított egy vámpírra, mint majomra, előrebillent, mintha a lábát nézné, hogy nem pisili-e le. Fura látvány volt, nagyon fura.
 – Itt is szobor, ott is szobor... Tiszára, mint egy szobor-park! – jegyezte meg Controlles. – Aki ezt csinálta, biztosan súlyos pszichiátriai betegségben szenvedett.
 Heri nem szólt, csak előre mutatott.
 – Milyen előreutató vagy – viccelődgetett Controlles.
 – Nézd! Ott! – suttogta Heri, és még mindig arra mutatott, amerre az előbb is nézett.
 Controlles megfélemlítve mindenfajta biztonsági előírásról, kötelező óvatosságról, ész nélkül rohanni kezdett oda, ahova.
 A hideg, nyirkos földön zöld színű kistestélyiben Genny feküdt.
 De nem volt alatta lepedő, sem a feje alatt kispárna!
 Heri is odaért egy félóra múlva. Óvatosan letette a földre a fáklya gyanánt funkcionáló varázspálcáját. Szörnyűlködve nézegette a szegény lányt, aki eszméletlen volt, és a testvérét, aki eszméletlenül aggódott.
 – Be sem takargatták szegénykét! – dühöngött Controlles. – Genny, térj magadhoz, ébredj fel, gyere velünk, az élet szép, még nem érkezett el az te idő, még előtted az élet, a vizsgák! Ó, Genny, ne halj meg, hiszen még olyan fiatal vagy, még azt sem tudod, miről szólnak a Libresse reklámok a tévében.
 – Nem fog magához térni! – közölte egy gonosz hang a hátuk mögött.
 Erre Controlles abbahagyta a felsorolást. Mindketten megpördültek a tengelyük körül, majd rámeredtek arra, aki ennyire biztos volt a dolgában.
 – Én vagyok a hátte kivagy? – kérdezte hunyorogva Heri, mert a ködös, párás, félhomályos látási viszonyok közepette nem tudta kivenni az elmosódott alakot.
 – Hogyhogy nem fog magához térni? – kérdezte Controlles vakmerően, és kilépett Heri takarásából.
 Az alak láthatóan meglepődött. – Hogy lehet az, hogy ketten vagytok? – Mi kérdeztünk előbb – ingatta a fejét Heri Kókler. – Felelj nekem, ki vagy?
 – Ötven éve élek itt a sötétben, csak egy emlék vagyok, amit egy vacak notesz őrzött meg, ötven éve nem ettem, nem ittam egy falatot sem, hogy másról már ne is beszéljek. Hát persze, hogy nagyon ki vagyok.
 – Mi a neved? – kérdezte lényegre törőbben Heri, hogy áthidalja a fogalmi különbségeket.
 Az alak közelebb lépett. Így már jobban kivehetőek lettek az elmosódott körvonalai.
 – Te vagy az, Denim? – kérdezte Heri meglepetten.
 – Denim, Turbó Denim. De nem, az nem lehet... – maga sem tudta miért, de nem hitte el, amit látott. – De hiszen te csak egy noteszben lakó kísértet vagy!
 Nem kísértet, hanem kísérlét. Egy emlékmás vagyok, amit egy jó filmből loptam el – vallotta be a tolvajlelkű Denim. – És most arra készülök, hogy visszatérjek, mint a terminá...
 – Hogy érted azt, hogy nem fog magához térni? – vágott közbe Controlles, aki leragadt az előbbi témánál. – Ugye nem halt meg? Ugye nem nyúltál hozzá egy ujjal sem? Mert ha megtudom, hogy valami csúnyát tettél vele, akkor lerobbantom a fejedet a nyakadról – fenyegetőzött harciasan.
 – Hahaha – nevetett Denim. – A kis pisis! Nem tudom, ki a fene vagy te, öcskös. A forgatókönyv szerint itt most az a rész következik, amikor végre összecsaphatok Heri Kóklerrel. Egyáltalán szó nincs benne arról, hogy te is belekeveredsz a nagyok dolgába. Ki vagy te egyáltalán?
 – Hát persze, hogy én is ki vagyok. Te is kilennél, ha egy perverz állat elrabolná az egyetlen, még élő kishúgodat és napokig egy sötét, párás, vizes helyiségben tárolná, és még ki tudja, hogy miféle ronda dolgokat csinálna vele itt, ahol például minden megtörténhet – ordította magából kikelve Controlles. – Egyébként meg Controllesnek hívnak. Én vagyok a Ribizly kilencesikrek egyike. De neked ehhez semmi közöd, úgyhogy vedd úgy, hogy nem is mondtam.
 – Felesleges úgy felkapnod a vizet! – nevetett rajta gonoszul Denim –, hiszen úgylis hamarosan meghalsz a húgoddal és a híres nevezetes Heri Kóklerrel egyetemben.
 – Maradjunk tárgyszerűek! – javasolta Heri. – Nem az Egyetemben, hanem alatta néhány száz méternyire, mutatott a feje fölé.
 – Ezek hülyék! – motyogta félhangosan Denim a fejét csóválva.
 – Mit mondtál? – kérdezte Heri paprikás hangulatban. – Sértegetni merészselsz?
 – Pontosan azt teszem – vigyorgott Denim. – Szerintem nem lehetek normálisak, ha lejöttetek ide, csak azért, mert elraboltam ezt a kiscsajt.
 Hiszen van még odafönt száz másik. Miért pont ez az egy az, aki annyira hiányzik nektek?
 – Nem figyelsz ránk eléggé – korholta Heri. – Már említettük, hogy a rokoni szálak miatt. De itt mi kérdezzünk, mert mi vagyunk többen. Mióta vagy itt?
 – Ötven éve. De eddig a naplóban vegetáltam, étlen szomjan, csak a cellulóztartalommal édegetélve. Nem volt könnyű, de megérte.
 – Mire készültél itt ennyi ideig? – kérdezte Heri rosszat sejtve.
 – Meg akartam ölni a lányt. A noteszem segítségével behatoltam az agyába és összezevartam a három agyizomsejtyét. Akkor aztán rövidre zártam. Ezáltal olyan gusztustalan dolgokra vettem rá, amelyeket önszántából soha nem csinált volna meg. Megölettem vele a környék összes kakasát, feliratokat firkáltattam vele, és közben elértem, hogy függővé váljon, naponta legalább ötször meg kellett nyalogatnia a noteszt, miáltal paranormális kapcsolatba lépett velem. Az eltelt idő alatt egyre jobban a befolyásom alá vontam, mert hosszú távú terveim között szerepelt, hogy kiszívom az életenergiáját.
 – Hogy mit akartál tenni? – kérdezte Heri döbbenten. – Te valami vámpír vagy?
 – Dehogyan is. Mondtam már, hogy egy emlékmás. Egy fiú emléke önmagáról, önmagának, hogy ha kell, majd emlékezzen rá, hogy ő több mint egy emlék. De ahhoz, hogy visszatérjek, szükségem van energiára. Még hozzá emberi energiára, amelyet valaki önként ad át nekem. Ennek az az egyszerű oka, hogy idelent ötezer éve szünetel az áramszolgáltatás.
 – Ez meghibbant! – szörnyűlködött Controlles. – Gyere Heri, menjünk innen, mert nem állok jól magamért.
 De Heri még tudni akart valamit. Valamit, ami nem hagyta nyugodni. Szörnyű balsejtelem lett úrrá rajta.
 – Mi a neved valójában? Biztos vagyok benne, hogy nem az vagy, akinek mondtad magad. Te nem Turbó Denim vagy, az iskola kitüntette. Te valaki nagyon más vagy... Mondd meg, hogy mi a neved!
 Turbo Denim egy névjegykártyát nyújtott át a meglepett Heri Kóklernek. A papíron ez állt:

Heri úgy hajította el a névjegyet, mintha izzó vasat fogott volna. A varázspálcája után nyúlt, de hiába, mert az már régen Denimnél volt, aki aliasz Voltmárvolt – volt, de megint valamiért élő – lett. Heri úgy érezte, ez az egész csak egy rossz álom, amelyből nem lehet felébredni. Rövid élete során már kétszer is megölte, most mégis megint itt van, hogy fenyegetse. Ezek szerint nem *végzett vele* eléggé alapos munkát?

– Meglepődtél, igaz? – nevetett Denim-Voltmárvolt. – A nevem felvett név, de sokkal jobb, mint az eredeti, mert én találtam ki. Levédettem a kopirájtját, védjegyként használhatom, ajándéktárgyakat, csecsebecskéket, bögréket, pólókat, gumióvszereket reklámozhatok vele. Nem is hinnéd, hogy mekkora biznisz. . .

Heri nem tudott megszólalni. A mellette álló, eddig igen-igen harcias benyomást keltő Controlles hirtelen egészen eltűnt ellenfelük látóteréből, szerényen megbújt a háta mögött, közben pedig minden ízében remegett, mint a nyárfalevél.

– A noteszemből kilépve már elegendő erőm van ahhoz, hogy mindenkit elpusztítsak. Ez a buta kis liba nekem adta az életerejét, most már az enyém. Újra testet ölthettem, és ezt neked köszönhetem, Heri Kókler. Amikor Genny meg akart tőlem szabadulni, bedobott a végébe. De te voltál olyan bölcs, hogy megtaláltad a naplóm, és lehetővé tetted számomra, hogy folytassam a tervemet. Még szerencse, hogy az ostoba kis tyúk megtalálta nálad az emlékiratomat. Utána már minden úgy ment, mint a karikacsapás. Vagy az egyszeregy. Vagy az ágybakaki.

– Soha, de soha nem fogsz Nobel-békedíjat kapni! – sziszegte Heri. Legszívesebben jól bemosott volna ennek a piszok alaknak egyet, de mivel ez roppant veszélyesnek látszott, lévén, hogy a varázspálcája idegen kezekbe került, egyelőre visszafogta magát.

Voltmárvolt eddigi legfiatalabb kiadása gonoszul kacarászott rajtuk, majd egyszercsak megkérdezte:

– Hogyan sikerült megölnöd engem? Miféle erő segít Heri Kókler, hogy képes voltál engem, a világ leghatalmasabb fekete mágusát legyőzni?

– Fogalmam sincs – felelte Heri az igazságnak megfelelően. – Biztosan ösztönösen tettem.

De közben Heriben felébredt a dac.

– Apropos, szerintem nem te vagy a világ leghatalmasabb mágusa, hanem Krampusz Dupladurr. Amikor legutóbb legyőztelek, egy valagból kandikáltál ki, majd nem sokkal azután felrobbantál egy biogázrakéta megsemmisülésekor, egyáltalán nem tűntél hatalmasnak. Hacsak nem az utána következő tűzijátékra méltóztatsz gondolni. Mert az tényleg óriási volt.

Denim-Voltmárvolt keze egy pillanatra megremegett.

– Erről nem is tudtam – sziszegte. – Szóval, már kétszer megöltél? Ezt nem viszed el szárazon, te kis piszok!

Voltmárvolt kinyitotta a száját, mintha köpni akarna a nyálával, majd sziszegni kezdett, mint egy kígyó.

Controlles nem értette. Csak annyit hallott, hogy: Szszszszsz szszsz szszsz szszsz, de már ez is nagyon megrémítette.

Amikor azonban Heri lefordította neki, amit Voltmárvolt mondott, érezte, hogy inába száll a bátorsága, és sürgősen székelnie kell.

– Azt mondja, miközben imádkozik ahhoz a beteg művész által alkotott, minden emberi értéket nélkülöző, gusztustalan, már-már giccsesnek ható szoborhoz, hogy Jajdekár Jenci, minden feketemágusok atyja, mondd ki átkodat.

A kőszobor szájrészén az elektronikus mini-tolóajtó félrehúzódott. Többnyire ilyenek működtetik a garázkapukat és a fogorvosi ütfefúrókat is – majd kimászott rajta valami. Valami, ami nagyon rossz érzéssel töltötte el mindkettőjüket. Gennyt csak azért nem, mert ő nem volt magánál.

Heri agyán átfutott, hogy hamarosan ők sem lesznek, ha nem tesznek sürgősen valamit.

Booáááá, a csörgőskígyó sziszegve mászott elő nagyon titkos rejtekhelyéről, hogy végezzen kiskorú áldozataival. Amikor Heri Kókler meglátta, egy pillanatra azt hitte, eljött a vég. De nem az jött! A terem buráját átszakítva zuhanórepülésben közeledett a hétköznapi tyúknak álcázott bűvös erejű toalett kacsa, aki bizonyítottan képes volt arra, hogy a legnagyobb trutyiból is bárkit kimentsen. A nyakában pedig ott fityegett a mágikus erejű szakrális kegytárgy, a Mormon Kannája, amelyben az élet pí-víze lötyögött.

Közben földöntúli hangon druida népdalokat énekelt, és önmagát kísérte zongorán.

Heri és Controlles elcsodálkoztak azon, hogy egy ilyen apró termetű madár, hogyan tud a felszínes szemlélő számára első pillanatban gyengécskének ható karmos lábaival ekkora bazi nagy hangszert magával hurcolni. Fizikai képtelenségnek hatott, de ma valahogy egyáltalán nem lepődtek meg rajta.

A madár ledobott valamit.

Helyesebben két dolgot.

Az egyik Heri Kókler fejére esett.

A másik Turbó Denim, alias Megawatt Voltmárvoltéra.

Heri egyszercsak egy ismerős süveget érzett a fejére simulni.

Voltmárvolt pedig egy zongorát.

De az egyáltalán nem simult a fejére.

Sőt!

– Még szerencse, hogy nem keverte össze őket – motyogta fennhangon Controlles, mert látta, hogy a zongorázás mennyire ártalmas lehet, ha ilyen magasról történik.

Heri nem látta, mert a Teszek Rád süveg rászorult a fejére, és erőn felül küzdött annak érdekében, hogy végre lecibálja a kobakjáról.

– Hová kerültem? Hová kerültem? – kérdezte kétségbeesetten.

– A Csippendél csapatba fiam! – emlékeztette a süveg. – Kerülhettél volna előzetesbe is, de nem vagy akkora gazember, hogy oda vagy a Jajdekárba kerülni.

Mondj valami biztatót, Teszek Rád süveg! – kérlete. – Kétségek gyötörnek. Nem tudom eldönteni, hogy normális vagyok-e.

– Hajrá, Heri Kókler! – rikoltotta a süveg, majd leugrott Heri fejéről.

Amikor visszanyerte az éleslátását, elégedetten szemlélgette, hogy a szép, nagy, kemény zongora mekkorát ütött a gonosz Voltmárvolt véres feje helyén, ott, ahol a nyaka beszorult a medencecsontjába, a lábai pedig teleszkópként belecsusszantak a vállcsontjába.

Controllessel együtt felmérte a helyszínt, összeszámolta Voltmárvolt többezer darabját, majd elégedetten mondott volna valamit, ha ebben a pillanatban nem látja meg a legott közeledő rettenetes fenevadat, amely halált hozó nézésével, bűzös leheletével, méregfogaival, követhetetlen sebességgel közeledett feléje.

A Teszek Rád süvegből ebben a pillanatban előugrott egy rozsdamentes bevonattal ellátott gigantikus méretű manikűr-olló, és automatikusan felcsatolta magát a fiú derekára.

A bűvös erejű toalett kacsa szemmel követhetetlen gyorsasággal lejjebb ereszkedett. Heri reflexszerűen megfogta a lábát, és engedte, hogy a csodatévő madár vontatni kezdje. Controlles megragadta Gennyt, aki éppen csak kezdett magához térni a mély kómából. Genny sikoltzott, Controlles meg imádkozott.

Heri érezte, hogy a nadrágijába kapaszkodó Controlles, és a vontatmány legvégén himbálódzó Genny is a levegőbe emelkedik.

– Repülünk! – kiáltotta Controlles. Fél számmal nagyobb méretű hétmérföldes gumicsizmája minden irányban kalimpált a súlytalanság állapotában. Genny fejfelé lógott, miniszoknyája alól elővillant házilagosan készített, harckocsiláncfalpból horgolt, érintetlenek látszó erényöve, amelyet rozsdamentes ördöglakat tett biztonságossá.

Heri oda sem mert nézni, annyira mással volt elfoglalva.

– Megmenekültünk! – rikoltotta Controlles, a kis naiv, miközben észre sem vette, hogy a derekára ráfonódott a Booáááá nevezetű rettenetes csúszómászó ronda, zöldes farka vagy milye.

Egyelőre még emelkedtek felfelé. Mellettük feltűnt egy igen régi barlangfreskó, egy jövőbe látó szürrealista művész utolsó alkotása, amely közvetlenül azelőtt készült, hogy a szerencsétlen találkozott az éhes barlangi medvével. A környezet rémisztő volt. A vakablakban kilógó nyelvvel, égnek meredő lábakkal egy kitömött macska hevert döglötten a hátán.

Ekkor nagy baj történt. A mágikus erejű toalettzacskóra rájött a csak nagyon ritkán bekövetkező *tüzelési* inger. Váratlanul nemi hormonok árasztották el intelligensnek mondható agyát, túlfejlett kloakáján pedig rögtön ezután tojászapor tört ki olyan erővel, amely rettegéssel töltötte el mindazokat, akik látták.

A bombaként kicsapódó tojások össze-vissza záporoztak a csarnokban, hatalmas robbanások kíséretében a falaknak csapódtak, szétfolytak az oszlopokon. Az egyik löket eltrafálta Heri Kókler homlokcsontját is. Hősünk látása elhomályosult. Talán éppen ennek köszönhetően nem vált kövé, amikor fátyolos tekintetével megpillantotta a kígyót. A Booáááá, fején egy fél tojással, amely szép lassan lefolyt a szájába, meglepettnek tűnt.

Heri érezte, hogy hirtelen zuhanni kezdenek, mert a bűvös erejű toalettzacskó nem bírta tovább a rettenetes terhet, kénytelen volt kényszerleszállást végrehajtani.

– Jaj nekem! – kiabálta Genny.

– Nekem is! – kiáltotta Controlles szörnyülködve.

Heri nem kiáltott semmit. Mint egy öngyilkos küldetésre induló akcióhős, megigazította vastag szemüvegét, majd az oldaláról lekattintotta a gigantikus méretű manikűr ollót. Laza csuklómozdulattal szétrnyitotta a brutálisra kifestett pengéket, amelyek mindegyike tűhegyekben végződött. Mindenre elszántan megvillantotta a tekintetét.

A kígyó követetetlen sebességgel közeledett feléjük.

Ekkor már a földön álltak.

A bűvös erejű toalettzacskó pedig huss, elrepült felfelé.

Controlles berántotta a húgát egy oszlop mögé. Aztán kinyúlt a kezével, és megragadott egy darab tojást. Azt is *berántotta*, hogy amíg Heri harcol, ők legalább egy jót falatozzanak. Az élet oly rövid, törekény. Ráadásul sokszor az a helyzet, hogy sose lehet tudni, mi fog mindjárt történni, de ő semmi esetre sem akart éhgyomorral szörnyethalni.

A bűvös erejű toalettzacskó közben szintén emberfeletti sebességgel, ahogyan csak egy mágikus hatású szárnyasjóság képes a levegőt szelni, a kígyó fölé repült. Abban a drámai pillanatban, amikor a gonosz csúszómászó éppen *szűrős szemmel* akart ránézni Heri Kóklerre, egy jól irányzott záptojással szemén lötte.

A kígyó félvakon, az iszonyatos sebesség lendületétől vezérelve száguldott tovább Heri felé, tehetetlenül, de annál gonoszabb ösztöneinek engedelmeskedve.

Heri bátran, csukott szemmel várta a halált.

Ám a halál helyett a kígyó jött.

Herinek megrémülni sem volt ideje, annyira gyorsan történt minden. Csak arra emlékezett, hogy az Erő segítségével maga elé tartotta a gigantoman méretű manikűröllöt, amely, mint forró kés a puha vajba, úgy hatolt bele a szörnyeteg dermesztően varázserejű látószervébe. Kiontotta szeme világát, és a fejétől a farkáig, hosszanti irányban két részre osztotta támadóját, amely még ugyanebben a minutumban szörnyethalt.

Ami cseppet sem volt nagy csoda.

Heri csupa vér, nyák, tojáslé és izzadság lett, mégis úgy nevetett, mintha az előbb meleg mézbe, utána meg friss, pihe-puha tollba hemperedett volna bele meztelenül.

– Élek! – ujjongott Heri hitetlenkedve.

– Mi is! – lelkesedett Controlles, valamint a kis Genny még mindig rántottával tele szájjal, majd tapsviharban törtek ki. Utána megölelték, megcsókolgatták Herit, aki boldogan tűrte, hogy inzultálják.

Egyikük sem vette észre, hogy egy szörnyű, sötét rettenetes szörnyeteg árnyéka vetődik a falra. Lábujihegyre állva, remegő, fekete szellemképét sötét mágiával álcázva óvatos léptekkel közeledett feléjük. A lény ocsmány pófájából fogszabályozatlan tépőfogak meredtek elő, durva nyelvéről nyál csorgott alá, két szeme helyén pedig narancsvörös színű takarékos minyonégők izzottak.

Heri és kis barátai mit sem sejtve örömködtek, miközben hátulról, álnok módon, becserkészte őket a halál.

A toalettzacskó a csőrében hozta Heri varázspálcáját, és a minden bajt okozó noteszt, amelyben Voltmárvolt korábbi kiadása lakott.

A rém már egészen közel ért mit sem sejtő áldozataihoz. Két lábra állt, rettenetes pófáját hangtompított ordításra nyitotta.

Mindeközben Heri elvette a varázspálcáját. Rövid szózatban megköszönte a madárnak, hogy visszahozta ezt a pótolhatatlan varázseszközt, amely már olyannyira a szívéhez nőtt, hogy elmondani is alig tudta, majd ezt követően hosszan méltatta a toalettzacskó múlhatatlan érdemeit a győzelemben. Utána megint hálálkodott, végül elkérte a noteszt a madártól, hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve a gigantikus méretű manikűröllővel kivágja belőle az ISBN számot, hogy majd eltegye emlékebe.

A rém már éppen fölējük tornyosult, hogy fél fogának egyetlen harapásával lenyelje őket, amikor teste megmerevedett, amikor Heri Kókler kivágta a kivágni valót. Iszonyatos, gusztustalan pófáján meglepett kifejezés jelent meg, majd velőt rázó, hangtalan sikoly hagyta el már nem is létező torkát. Rettenetes fogazata, gigantikus *álkapcsa*, és az igazi is, valamint félelmetes, karmokban végződő mancsa egy ezred másodperc alatt semmivé lett, olyannyira, hogy még csak egy kis por sem maradt utána. Nyomtalanul eltűnt, felszívódott, mintha soha nem lett volna.

– Nem is hiszem el, hogy ismét elbántam vele – merengett Heri, aki társaihoz hasonlóan semmit nem vett észre abból, hogy az imént miféle terrorakció készült ellenük.

Amikor megint összekapaszkodtak, hogy a bűvös erejű toalettzacskó a beszakadt plafonon keresztül felvontathassa őket a napvilágra, Heri még mindig azon törte az agyát, hogy vajon hogy lehet, hogy ennyire könnyen végzett már megint a világ leghatalmasabb fekete mágusával, akit immár harmadszor ölt meg, noha még csak tizenhárom vagy tizenöt éves múlt nem sokkal.

Végül csak ennyit mondott magában:

– Biztosan a sok gyakorlás az oka...

Heri diadalmas bevezéreként tért vissza a felvilágba.

Rajongók hada fogadta, sikoltozó, nevét kiáltozó, aláírásáért egymást ölő diáktársakon taposott keresztül, hogy elérjen Krampusz Dupladurr professzor irodájába, ahol a letört Ribizly szülők, és a maradék nyolcasikrek, valamint idősebb bátyjuk, Sercly, a defektus, törölgette egymás szemét bánatában.

De amikor meglátták Herit, sőt Controllest, mi több, még a kis Gennyt is észrevették, aki miatt az egész kalamajka történt, méghozzá élve, szinte eszüket vesztették. Egyannyira kiáltoztak, ugráltak, ölelgették egymást, mintha végre nyertek volna már valamit a skandináv lottón.

Heri szerényen mosolygott mindenkire, mint egy mongolidióta.

– Heri legyőzte a rettenetes szörnyeteget! – kiáltozta Genny. – Kettévágta, mint egy papírlapot! – próbálta meg úberelni a bátyja. – És Voltmárvolt megint meghalt! – ordították most már mindhárman, mert annyira jól esett erről beszélni.

Néhány percre még egymás szavába vágva mesélték, miféle rettenetes küzdelmet vívtak a főgonosszal. Aprólékosan leírták a csata minden jelenetét, hosszan ecsetelték a legjobb pillanatban megjelenő bűvös erejű toalett-kacsa pompás közbelépését, a Teszek Rád süveg és az abban rejtőző gigantikus méretű manikűröllő hasznosságát.

– De honnan tudta, hogy szükségem lesz rá? – kérdezte Heri Dupladurr professzort, aki sejtelmesen mosolygott.

– Fiam, a bűvös erejű toalett-kacsa útjai kifürkészhetetlenek. De roppantul hűséges fajta. És ha nem tévedek, azt ígérte neked, hogy jó tett helyébe jót várj. Igazi csipendélesként viselkedtél. Nézd csak meg, hogy mi van a manikűröllődra vésve!

Heri megnézte.

– Stainless Steel – olvasta.

– Rozsdamentes acél – nevetett Dupladurr professzor. – De nem erre az oldalára gondoltam, hanem a másikra.

– „Csipendél Csabi felbecsülhetetlen értékű tulajdona. Ne lopd el!!!”

Heri vigyorgott, mint a perces. – Tehát a legendákba vesző ősi fegyver mentette meg nyomorult kis életüket! Micsoda megtiszteltetés! – gondolta.

– Ezek szerint nem Jajdekár Jenci utóda vagyok, hanem Csipendél Csabi leszármazottja. Micsoda különbség!

Most már csak az a rész volt hátra, hogy a Mormon Kannájában rejtőző élet pi-vízének segítségével feltámasszák a tetszhalottakat.

Mint a nap és a könyv hőse, Heri Kókler vállalhata magára ezt a roppant hálás feladatot.

Fogta a kannát, kihúzta a dugóját, majd egy nagy tölcser segítségével, amit a kicsit csalódottan tűnő Madám Fiola tartott, csurig feltöltötte a senyvedőket az élet pi-erejével, Ször Nikolasz Pudingport pedig meghintették vele. A kannában éppen annyi volt, hogy valamennyi betegnek jutott belőle. Utána kifogyott.

Alamusz Giccsen kívül mindenki nagyon csalódott volt, hogy még a macskának, Csak Norrisznak is csurran t-cseppent valami a torkába.

– Látjátok feleim! – kiáltotta Dupladurr professzor. – Végre eljött a nagy nap, amikor iskolánk büszkesége, Heri Kókler felönthetett mások garatjára.

– Ez volt a pi-ár – köpte be Controlles, a szellemes.

Máris megkezdődött a nagy dínom-dánom, vacsorára mindenkit meghívtak, aki csak enni akart, sőt még Hibrid is befutott később, mert kiengedték Alkatrazból, mert kiborította az öröket, másrészt ártatlan is volt, de az ott persze nem számított.

Öröm volt látni, ahogy mindenki magához tért, és jókedvűen krárogott, öklendezett, hörgött, és utána Heri Kóklerlétette.

Hermelin pedig olyan pillantást vetett Heri felé, hogy az ártatlan gyermeknek le kellett ülnie egy székre, mert mentálisan annyira felizgatta magát.

Az örömteli pillanatot egy sötétruhás, gonoszkodó tekintetű, sunnyogó seggfej megjelenése árnyékolhatta volna be, ha hagyják.

– Mi folyik itt? – kérdezte Lucifer Máyfolt dühösen, miközben házimonójával, a jobb rabszolgasorsra érdemes Dolbyval józott idegesen. A monó manó nyakára valaki madzagot kötött. Gazdája pedig azzal szórakozott, hogy fel-le tekergette. Feltehetően azért, mert szórakoztatta mások szenvedése, mindemellett megnyugtatta az idegeit.

– Megünnepeljük Voltmárvolt halálának harmadik fordulóját – nevetett Dupladurr professzor. – Kiváló tanítványunk, iskolánk büszkesége, Heri Kókler, akit ezennel szentté avatok, rövid időn belül immár harmadszorra küldte pokolra a lelkét. Mindannyian őszintén reméljük, többé nem tér vissza, hogy a frászt hozza ránk. Kétezer dicsőségpontot kap a Csipendél egyesület. Nem csak idén, de jövőre is.

Hatalmas üdvriválás lett, mert ez azt jelentette, hogy megint bajnokságot nyertek, és jövőre is azt fognak. Amikor csendesedett az ováció, az igazgató folytatta:

– Máyfolt úr, talán sejtí már, hogy minden mocskos kis trükkjéről tudunk. Legyen esze, többé ne legyen notesze! – javallotta Dupladurr viccesen, és a nyílászáróhoz vezette a hivatlan vendéget, majd ujjával rámutatott az ajtóra.

– Most mit csinál, Dupladurr? – kérdezte bután Máyfolt.

– Ajtót mutatok önnek! – hahotázott Dupladurr a remek kis tréfán.

– A rohadt életbe! – bosszankodott Máyfolt. Sarkon fordult, majd köszönés nélkül, monójával tovább kegyetlenkedve távozott.

Heri Kókler agyában mentő ötlet öltött testet.

Megfogta a noteszt, ráhúzta a gombás lábáról a bűdös zokniját, mint valami tokot, és lélekszakadva Mr. Máyfolt után szaladt.

– Máyfolt úr, kérem – lihegte, amikor utolérte. – Engedje meg, hogy visszaadjam önnek jogos tulajdonát, a noteszt.

Máyfolt undorodva kicsomagolta a naplót, a zoknit pedig Dolby fejéhez vágta.

– Bammeg! Szentelen kölyök! – sziszegte Herinek.

– Gyerünk, szolga, indulj, futólépés, egy, kettő, három...

– Nem megyek veled sehova – tiltakozott Dolby.

– Az ősi törvények szerint, ha az uraság ruhaneműt ajándékozik a szolgának, akkor biza az azt jelenti, hogy a szolga fel vagy szabadítva, nem kötelezhető rá tovább, hogy továbbra is legyen. Úgyhogy az a helyzet, hogy bekaphatod, hapsikám.

Rágó Máyfolt még életében nem vágott ennyire döbbenet pofát.

Amikor rájött, mekkorát hibázott, éktelen haragra gerjedt. Előrántotta a varázspálcáját, hogy mindenkit dezintegráljon, ám ekkor elcsúszott egy banánhéjon, amit a mai napon különösen vicces kedvű igazgató varázsolt a lába alá, és ordítva lezutyogott az ötven méter magas lépcsősoron, az alján pedig köpenyestül-mindenestül elterült, mint egy ronda nagy denevérember.

Dolby ezerszer megáldotta Heri Kókler nevét, fényesre nyalta a cipőjét, és megígérte, hogy soha többé nem akarja majd megmenteni őt a biztos haláltól. Ezután békében, barátságban elváltak útjaik.

Heri visszasietett barátaihoz, akik féktelen örömben mozgalmi dalokat énekeltek az ablakban.

Heri odatelepedett hozzájuk.

Lent a bejárat előtt egy tűzpiros sportautó parkolt. A kabrióban egy iszonyatosan dögös, szőke szériatartozék várt láthatóan epekedve, hogy megérkezzen álmai lovagja.

Heri már éppen azon volt, hogy lemegy, mert hátha rá várnak, de nem mehetett, mert amikor éppen indulni készült, Hermelin biztos kézzel megragadta.

A kezét.

Is.

Heri mosolyt erőltetett az arcára, amikor Hermelin elengedte.

A kezét.

Is.

Ekkor – általános meglepetésre – az épületből kilépett Dolby, a monó.

Annyira megváltozott, hogy az már szinte meglepő volt. A haja több mint vagesz, totál belőve, a fekete napszemüvege Réy Ben, az arckifejezése terminátor, ruházata laza, akár Elvisznek, a stílusa meg mint egy Dzsémsz Bont.

– Nem vagyok többé Dolby, a monó manó. Ezentúl Dolby vagyok, a sztereó – kiáltotta. Azzal fogta magát, és bepattant a verdába. Indított, felbőgötte a motort, bal kezével a kormányt, jobb kezével pedig a szőkét markolva elsüvített, mint egy hurrikán.

Heri egy fekete köpenyes, dühöngő alakot vélt felfedezni, aki a járgány hátuljához a történet elvarratlan szálaival volt odaerősítve, és még akkor is hangosan szitkozódott, ordított, amikor a sportkocsi eltűnt a látóhatár szélén.

– Miből lesz a cserebogár! – csodálkozott Heri Kókler. – Többé már tényleg nem Dolby, a monó manó. Netudtki legyen, ha nem egy Menő Manó lett belőle.

(Folytatása következik!)

Stats:

© K. B. Rottring:

Heri Kókler és a Mormon Kannája

© K. B. Rottring, 2001

Párizs-London-NewYork-Antarktiszfelső

Kiadja: az Excalibur Kiadó, 2001

A mű egyes részeinek publikálása a kiadó engedélye nélkül tilos.

A mű kettes részeinek publikálása viszont szóba sem jöhet.

A kiadásért senki sem felelős.

Kivéve a gyevi bírót.

De ő nem ér rá, Mátyás napon van, és még nem ért vissza.

Úgyhogy nagyon sajnáljuk.

A borítót Pablo Picasso korai halála miatt Szűcs István festette

Nyomdai előkészítés: Szilícium Grafika

Lektor: Hannibál Lektűr

Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt

Nyomdai kivételezés: Nóvum KFT

ISBN: 963 928520-X

A Hatos Lottó jövő heti nyerőszámai emelkedő számsorrendben:

12, 9, 7, 4, 1.

Excalibur az Interneten: <http://www.excaliburkiado.hu>

Tartalom

- [Előjáték](#)
- [1. Dolby, a monó manó](#)
- [2. A repülő szőnyeg](#)
- [3. Tom-por](#)
- [4. Hulladéktároló](#)
- [5. Pácban](#)
- [6. Tárgyalás](#)
- [7. Fejezet](#)
- [8. A csodalámpa](#)
- [9. Hidegvér](#)
- [10. Hulla hali gali](#)
- [11. A Mormon Kannája](#)
- [12. Merénylet](#)
- [13. Varázsfőzet](#)
- [14. Harcosok Klubja](#)
- [15. Nem ölte meg őket](#)
- [16. Trágyalé főzet](#)
- [17. A napló titka](#)
- [18. Pók-pácban](#)
- [19. Kamra](#)
- [20. Az emlékmás](#)
- [21. Menő Manó](#)
- [Stats](#)